TERORIȘTII SECREȚI

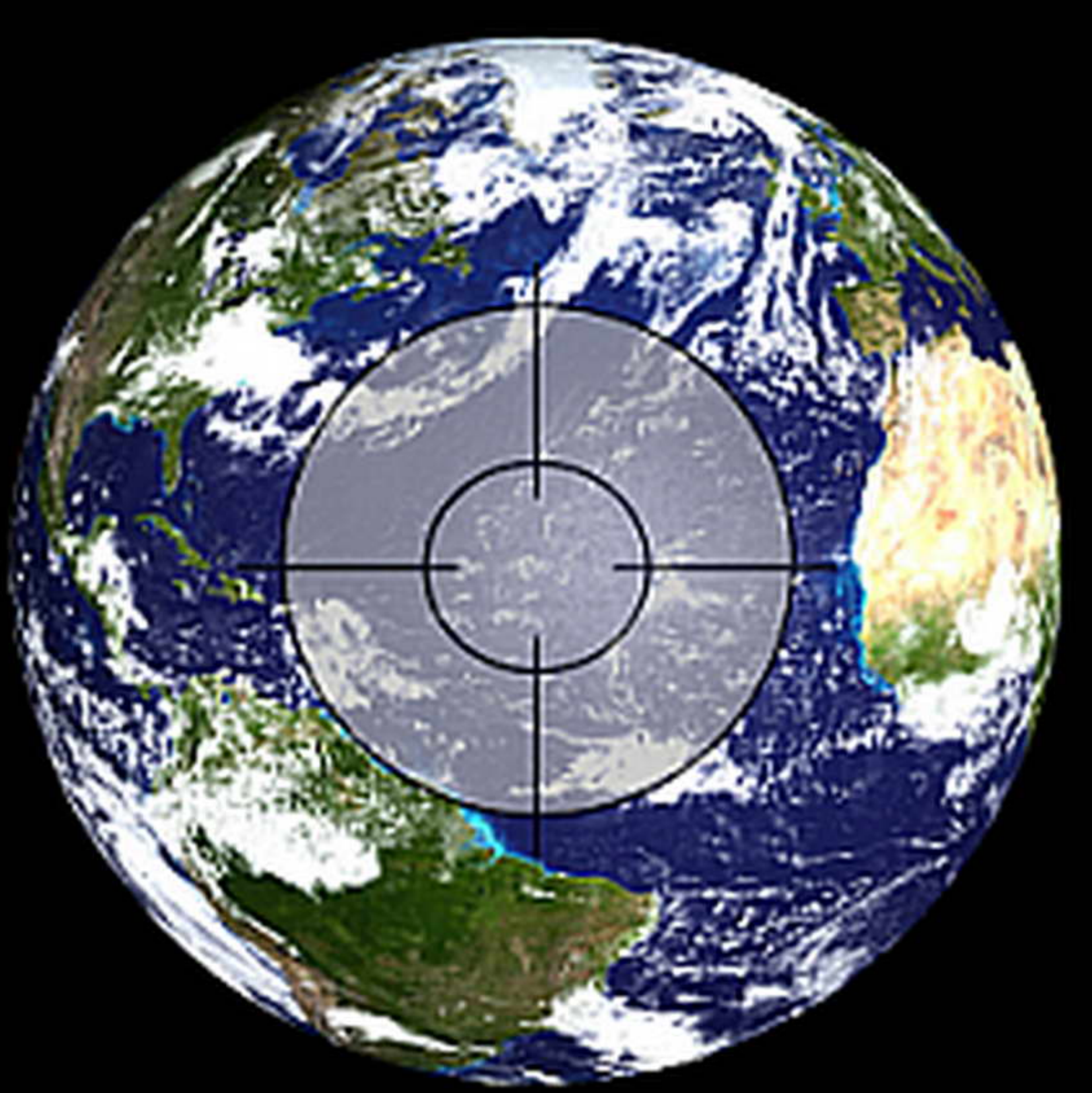

Bill Hughes

TERORIŞTII

SECREȚI

Bill Hughes

TRANSLATE THIS PAGE

Copyright © 2002 By

Truth Triumphant

TRUTH TRIUMPHANT
P. O. Box 567
Tangerine, FL 32777
USA

TERORIȘTII SECREȚI

CUPRINS

Capitolul 1: Ținta: America 5

Capitolul 2: Preşedintele Andrew Jackson 18

Capitolul 3: Harrison Tazlor, and Buchanan 29

Capitolul 4: Preşedintele Abraham Lincoln 40

Capitolul 5: Scufundarea Titanicului 56

Capitolul 6: Primul Război Mondial 63

Capitolul 7: Al Doilea Război Mondial 70

Capitolul 8: Preşedintele John F. Kennedy 83

Capitolul 9: Masacrul de la Waco 97

Capitolul 10: Explozia Din Oraşul Oklahoma 108

Capitolul 11: Atacul World Trade Center 118

Capitolul 12: Terorism Religios în America 133

CAPITOLUL 1

ȚINTA: AMERICA

Foarte curând, Statele Unite vor trebui să înfrunte cel mai înfricat inamic pe care l-au înfruntat vreodată. Acest inamic nu este doar obișnuitul inamic militar, ci unul care are organizarea și capacitatea necesară spionajului masiv și operațiunilor clandestine în Statele Unite. Acesta folosește o fațadă perfectă pentru a-și ascunde operațiunile. În realitate, chiar acum, acest inamic lucrează în secret să submineze principiile care au făcut această țară cea mai mare națiune din lume. Acest inamic s-a infiltrat în cele mai înalte niveluri și departamente ale guvernului Statelor Unite și expune America la un pericol extrem. Haideți să privim puțin în istorie și să înțelegem metodele folosite de acest inamic în trecut și cum lucrează astăzi în secret.

În sfârșit, Europa se odihnea. Războaiele napoleonice se terminaseră, după ce duraseră 20 de ani. Luminatul și vicleanul Napoleon acoperise Europa cu sângele nobililor ei fii. A fost pace pentru o perioada lungă. În consecință, suveranii Europei au convocat un consiliu general la Viena, Austria, în 1814. Acest consiliu a devenit cunoscut sub numele de *Congresul de la Viena.* Consiliul și-a continuat procesul timp de un an, terminându-se în anul 1815.

Congresul de la Viena a fost o conspirație neagră împotriva Guvernelor Populare, la sfârșitul căruia, „înaltele părți participante", au anunțat că formaseră o „Sfântă Alianță". Aceasta a fost o cortină sub care s-au mascat ca să înșele oamenii. Tema principală dezvoltată la Congresul

de la Verona, a fost RATIFICAREA articolului şase din Congresul de la Viena care a fost, în scurt, o promisiune pentru prevenirea sau distrugerea Guvernelor Populare oriunde s-ar găsi, şi restabilirea monarhiei acolo unde aceasta fusese înlăturată.

„Înaltele părţi participante" care au fost Rusia, Prusia (Germania), Austria şi Papa Pius Al VII-lea (regele Statelor Papale), au intrat într-un tratat secret să facă astfel. — Burke McCarty, *The Suppressed Truth About the Assassination of Abraham Lincoln*, Arya Varta Publishing, 1924, p. 7.

Conform afirmaţiilor lui McCarty, Congresul de la Viena a format „Sfânta Alianţă", a cărei scop principal era distrugerea tuturor guvernelor populare. Guvernele populare sunt acelea unde guvernul permite cetăţenilor lui să se bucure de anumite drepturi inalienabile. Cunoaşteţi vreun guvern popular care să se fi stabilit în lume şi să fi oferit cetăţenilor lui drepturi inalienabile în jurul anului 1815?

Senatorul Robert L. Owen a inclus următoarea afirmaţie in Registrul Congresului din 25 Aprilie 1916, care arată clar părerea lui că principala ţintă a „Sfintei Alianţe" era Statele Unite:

„Sfânta Alianţă", după ce distrusese guvernele populare în Spania şi în Italia, făcuse, de asemenea, planuri iscusite să distrugă guvernul popular în „Coloniile Americane", care se revoltaseră faţă de Spania şi Portugalia în America Centrală şi în America de Sud, sub influenţa exemplului de succes al Statelor Unite.

Din cauza acestei conspiraţii a monarhiilor europene împotriva „Republicilor Americane", politicianul englez Canning a atras atenţia guvernului nostru la ea. — Ibid. pp. 9, 10. (Sublinieri adăugate)

Senatorul Owen a înţeles, din Congresul de la Viena că monarhiile unite ale Europei ar căuta să distrugă marea republică americană şi libertatea ei cumpărată cu sânge.

Senatorul Owen nu a fost singurul care a ştiut despre această conspiraţie împotriva libertăţii americane şi a constituţiei. În anul 1894, R.W. Thompson, Secretarul American al Marinei, a scris:

> „Suveranii „Sfintei Alianţe" adunaseră armate masive, şi, curând, i-a convins să intre în jurământ, să se dedice suprimării oricărei iniţiative din partea oamenilor, în favoarea susţinerii guvernului; şi el (Papa Pius al VII-lea) dorea să îi dedice pe iezuiţi, susţinuţi de puterea sa pontificală, îndeplinirii acestui scop. El ştia cu câtă credincioşie urmau ei să se consacre acestei misiuni, şi de atunci el i-a sfătuit, în decretul de restaurare, să se supună cu strictеţe sfaturilor folositoare şi salutare din care Loyola făcuse piatră din capul unghiului pentru societate". — R.W. Thompson, *The Footprints of the Jesuits*, Hunt and Eaton, 1894, p. 251.

Thompson a specificat exact care aveau sa fie agenţii folosiţi de monarhii Europei spre distrugerea republicii America, anume, iezuiţii Romei! Din anul 1815, a existat un asalt continuu al Americii de către iezuiţi, încercând să distrugă drepturile constituţionale ale acestei mari naţiuni.

Renumitul inventator al Codului Morse, Samuel B. Morse, a scris, de asemenea, despre acest complot sinistru împotriva Statelor Unite:

> „Autorul îşi ia răspunderea să arate că o conspiraţie împotriva libertăţii acestei republici se află, acum, în plină acţiune sub conducerea vicleanului prinţ Metternich al Austriei care, fiind conştient de imposibilitatea de a diminua acest exemplu de naţiune măreaţă şi liberă prin forţă şi arme, intenţionează să-şi îndeplinească scopul

prin agenţii armatei iezuite. Mulţimea de evidenţe şi argumente, care vor dovedi existenţa unei astfel de conspiraţii, vor uimi pe oricine va deschide cartea cu aceeaşi incredulitate cum am făcut noi". — Samuel B. Morse, *Foreign Conspiracy Against The Liberties of the United States*, Crocker and Brewster, 1835, Prefaţă.

Mulţimea de cărţi scrise, care descriu complotul sinistru al Congresului de la Viena si al iezuiţilor împotriva Republicii Americane, sunt numeroase. Că această conspiraţie s-a accentuat din anul 1815 este o realitate istorică. Vom arăta că această conspiraţie se află în plină manifestare în prezent şi acesta este motivul pentru care America are atâtea probleme şi se află în pragul pierderii libertăţii.

Cei mai mulţi oameni ştiu foarte puţin despre iezuiţii papalităţii, aceasta datorită faptului că fac parte dintr-o societate secretă. Ca să puteţi înţelege ce include ordinul iezuiţilor, vă rog, luaţi în considerare următorul citat:

„Prin Creştinătate, protestantismul a fost ameninţat de inamici formidabili. După ce primele triumfuri ale Reformaţiunii au trecut, Roma a apelat la noi forţe, sperând să ducă la bun sfârşit distrugerea ei. În acest moment a fost creat ordinul iezuiţilor, cel mai crud, lipsit de scrupule şi puternic dintre toţi campionii papalităţii. Despărţiţi de toate legăturile pământeşti şi de interesele omeneşti, morţi faţă de nevoile afecţiunilor naturale, cu raţiunea şi conştiinţa complet tăcute, nu recunoşteau nici o regulă, nici o legătură în afară de cea a ordinului lor, nu recunoşteau nici o obligaţie în afară de extinderea puterii lor. Evanghelia lui Hristos oferise aderenţii ei capacitatea de a întâmpina pericolul şi de a îndura suferinţa fără să fie speriaţi de frig, foame, muncă grea şi sărăcie, să ţină sus drapelul adevărului în faţa temniţei sau rugului. Pentru a combate aceste forţe, iezuiţii au inspirat pe urmaşii lor cu fanatism care le-a permis să îndure pericole şi să se opună

puterii adevărului cu toate armele înşelăciunii. Nu exista nici o crimă prea mare pentru ei s-o comită, nici o amăgire nu era prea josnică ca s-o practice, nici o deghizare prea dificilă ca s-o poată folosi. Supuşi sărăciei şi umilinţei perpetue, a fost scopul lor bine studiat să-şi asigure bogăţie şi putere, să fie devotaţi înlăturării protestantismului şi restabilirii supremaţiei papale.

Când apăreau ca membri ai ordinului lor, purtau o înfăţişare de sfinţire, vizitând închisori şi spitale, slujind bolnavilor şi săracilor, proclamând renunţarea faţă de lume şi purtând numele sfânt al lui Isus, care mergea din loc în loc făcând bine. Dar sub acest exterior ireproşabil, adesea, se ascundeau cele mai criminale şi fatale scopuri. „Scopul scuză mijloacele" era un principiu fundamental al ordinului. În baza acestui cod, minciuna, hoţia, sperjurul, asasinatul, nu erau doar demne de iertare, ci chiar recomandabile când serveau intereselor bisericii.

Sub diferite deghizări, iezuiţii au ajuns să ocupe poziţii de răspundere în guverne, până acolo că au devenit consilieri de regi, modelând politica naţiunilor. Au devenit slujitori ca să acţioneze ca spioni împotriva superiorilor. Au fondat colegii pentru fiii prinţeselor şi nobililor şi şcoli pentru oamenii obişnuiţi; astfel, copiii protestanţilor au împrumutat rituri papale. Toată pompa exterioară a închinării Romei a fost folosită să zăpăcească mintea şi să captiveze imaginaţia şi astfel, libertatea pentru care părinţii au luptat din greu şi au sângerat, a fost trădată de fii. Iezuiţii s-au răspândit cu uşurătate în Europa şi, oriunde s-au dus, a avut loc o redeşteptare a papalităţii. — E. G. White, *The Great Controversy*, pp. 234, 235, Pacific Press Publishing Assn., 1911.

Iezuiţii funcţionează ca poliţie secretă mondială a papalităţii. Sunt foarte discreţi şi călătoresc la mari distanţe ca să-şi păstreze operaţiunile secrete. Nu spun

nimănui că sunt iezuiţi. Aparenţa exterioară este identică oamenilor normali.

Un ultim autor va fi citat în cele ce urmează:

> Sunt iezuiţi. Această societate de bărbaţi, după ce şi-au exercitat tirania două sute de ani, a devenit atât de formidabilă lumii, ameninţând întreaga ordine a societăţii, încât chiar Papa, ai cărui supuşi devotaţi sunt, şi trebuie să fie prin jurământul societăţii lor, a fost constrâns să-i dizolve. (Papa Clement a suprimat ordinul iezuit în 1773).
>
> Ei nu au fost reprimaţi, totuşi, timp de cincizeci de ani, înainte ca influenţa descrescândă a papalităţii şi a despotismului să ceară serviciul lor folositor, în vederea opunerii faţă de lumina libertăţii democratice şi înainte ca Papa Pius al VII-lea, simultan cu formarea „Sfintei Alianţe" (1815), să reînvie ordinul iezuiţilor în toată puterea lui.
>
> Au americanii nevoie să li se spună ce sunt iezuiţii?... sunt o societate secretă, un fel de Ordin Masonic, de o mie de ori mai periculoşi. Nu sunt simpli preoţi sau aderenţi la un crez religios; ci comercianţi, avocaţi, editori şi bărbaţi de profesii diferite, neavând nici o insignă după care să fie recunoscuţi; se află aproape în întreaga societate. Pot adopta orice caracter; cel de înger de lumină sau de slujitor al întunericului, în vederea împlinirii marelui lor plan... toţi sunt bărbaţi educaţi, pregătiţi şi legaţi prin jurământ să înceapă în fiecare moment şi în orice direcţie, pentru orice serviciu, comandaţi de generalul ordinului, neataşaţi de vreo familie, comunitate sau ţară, de nici un fel de legătură omenească obişnuită, vânduţi pe viaţă cauzei Pontifului Roman". — J. Wayne Laurens, *The Crisis in America: or the Enemies of America Unmasked*, G. D. Miller, 1855, pp. 265-267.

Ignaţiu de Loyola a fondat ordinul iezuit în anul 1540. Poziţia lui în biserica Romano Catolică a fost întărită în

timpul conciliului de la Trent, care s-a desfăşurat între anii 1546-1563. Conciliul de la Trent a fost convocat cu un mare scop propus: dizolvarea Reformaţiunii protestante care a început în 1517 când Martin Luther, neînfricatul călugăr german, a ţintuit 95 de teze pe uşa capelei din Wittenberg. Aceste teze au pus sub semnul întrebării, printre altele, doctrina odioasă a indulgenţelor, învăţată de Roma, care declara că un om se poate salva pe sine şi pe cei dragi prin plătirea a cât mai multe monede în tezaurul Bisericii Catolice.

Marile învăţături ale lui Luther, că numai Biblia este singurul standard al oricărei doctrine sau practici religioase şi că salvarea se capătă numai prin credinţa în Isus Hristos, au produs un ecou plăcut în mii de inimi în Europa şi valuri de ecouri tulburi pe holurile Vaticanului.

Astfel, Consiliul de la Trent a fost convocat să oprească Reformaţiunea, iezuiţii fiind instrumentele de bază ale Romei spre distrugerea fiecărei urme de protestantism, oriunde era găsit.

Cele mai mari documente ale Americii, Declaraţia de Independenţă şi Constituţia, sunt pline de afirmaţii protestante care sunt absolut intolerabile pentru iezuiţii Romei. Vă surprinde faptul că Vaticanul condamnă documentele fondatoare a Statelor Unite?

> „Vaticanul a condamnat Declaraţia de Independenţă ca fiind o nelegiuire şi a numit Constituţia Americii un document satanic." — Avro Manhatan, *The Dollar and the Vatican*, Ozark Book Publishers, 1988, p. 26.

Iată o parte din jurământul iezuit:

> „Mai departe, promit şi declar că nu voi avea părere şi voinţă proprie sau vreo rezervă mentală, exact ca un cadavru, ci mă voi supune fără ezitare oricărui ordin primit din partea superiorilor mei în Miliţia Papei..., mai departe, promit şi declar că,

ori de câte ori am ocazia, voi provoca război, în secret sau pe faţă, împotriva tuturor ereticilor, protestanţilor şi liberalilor, după cum mi se va comanda, să-i extirp şi să-i extermin de pe faţa pământului, necruţând indiferent de vârstă, de sex, de stare. Mă angajez să-i prind, să-i distrug şi să-i spulber fie prin ştrangulare, prin fierbere în cazane sau îngropându-i de vii pe toţi aceşti eretici. Voi spinteca pântecele mamelor însărcinate, le voi scoate plodul şi-i voi zdrobi capul de pereţi, desfiinţând pentru totdeauna această sectă periculoasă. Când nu voi putea acţiona deschis împotriva acestor eretici, voi folosi în secret cupa cu otravă, lame sau seringi otrăvitoare şi gloanţe de plumb indiferent de rang, demnitate sau autoritate. În orice condiţii, voi fi un ostaş credincios Papei sau superiorilor mei din ordinul iezuit". — Edwin A. Sherman, *The Engineer Corps of Hell; or Rome's Sapper's and Miners*, Private Subscription, 1883, pp. 118 – 124.

A gândi că o persoană se poate compromite să depună un astfel de jurământ, depăşeşte orice raţiune. Nimeni nu-şi poate imagina un jurământ mai vrednic de dispreţ. Cuvântul eretic menţionat în jurământ se referă la orice persoană care nu este de acord cu Papa.

Într-o scrisoare de la John Adams pentru preşedintele Thomas Jefferson despre iezuiţi, citim:

„Nu vom avea noi roiuri de ei aici, în atât de multe deghizări cum numai un rege al Rromilor o poate face, îmbrăcaţi în zugravi, editori, scriitori şi profesori? Dacă a existat vreodată vreo categorie de oameni care să merite condamnare pe pământ şi în iad, aceasta este societatea lui Loyola (iezuiţii). — George Reimer, *The New Jesuits*, Little, Brown, and Co., 1971, p. 14.

Napoleon Bonaparte a făcut următoarea precizare:

„Iezuiţii sunt o organizaţie militară, nu un ordin

religios. Conducătorul lor este un general de armată, nu un simplu părinte de mănăstire. Şi ținta principală al acestei organizații este: PUTEREA. Putere în cea mai despotică practică posibilă. Putere absolută, putere universală, putere să controleze lumea, după plăcerea unui singur om. Iezuismul este absolutul despotismului şi, în acelaşi timp, cel mai mare şi enorm abuz.

Generalul Iezuiților insistă în a se considera maestru, suveran, mai sus de suverani. Oriunde iezuiții sunt acceptați, vor fi maeştri, coste aceasta cât ar costa. Societatea lor este, din natură, dictatorială. De aceea, este inamicul ireconciliabil al oricărei autorități constituite. Orice act, crimă, oricât de feroce, este considerată o acțiune meritorie dacă este întreprinsă în interesul societății iezuite, sau din ordinul generalului". — General Montholon, *Memorial of the Captivity of Napoleon at St. Helena*, pp. 62, 174.

„Nu exista nici o deghizare pe care să nu şi-o poată asuma. De aceea, nu exista nici un loc în care ei să nu fi putut pătrunde. Puteau intra neauziți, chiar şi în garderoba Monarhului, sau în biroul oamenilor de stat. Puteau lua loc în convocări sau adunări generale, amestecându-se în dezbateri, fără să fie suspectați.

Nu era limbă pe care să n-o poată vorbi, sau crez pe care să nu-l poată profesa, astfel că, nu exista nici un stat în care să nu poată călători, nici o biserică a căror membri să nu poată fi şi a cărei funcțiune să n-o împlinească..." — J. A. Wylie, *The History of Protestantism*, Vol. II, p. 412. (citat în Sydney, Hunter, *Is Alberto for Real?*, Chick Publications, Page 13.)

În lumina acestor afirmații, se ridică diferite întrebări. Întrucât iezuiții şi-au început asaltul împotriva Americii în anul 1815 şi nimic nu stă în calea lor, înseamnă că politica Americii de azi se află sub controlul lor? Au fost asasinările diferiților preşedinți, ca Abraham Lincoln, William McKinley,

James Garfield şi William Henry Harrison, inspirate de iezuiți? Au fost atrocitățile, ca Waco, Oklahoma City şi distrugerea celor două turnuri gemene din New York, planificate în spatele zidurilor de la Vatican? Ce putem spune despre constituția noastră prețioasă şi proiectul de lege privitor la drepturi, care a venit sub un astfel de atac, în ultimele decade? Este acesta premiul final al iezuiților pentru anihilarea libertății noastre religioase, plătită cu un preț atât de mare? Capitolele următoare vor analiza câteva dintre aceste întrebări.

Cum Congresul de la Viena nu a fost destul de clar pentru atingerea obiectivelor monarhilor Europei şi a ordinului iezuit, au fost convocate alte două congrese.

Primul dintre ele a avut loc în Verona, în anul 1822. Cu ocazia aceasta s-a stabilit că America este ținta emisarilor iezuiți şi că trebuie să fie distrusă cu orice preț. Fiecare principiu al constituției trebuia să fie dizolvat şi înlocuite cu noi principii iezuite care să înalțe papalitatea pentru a domina în America.

Următoarea întâlnire (a treia) a avut loc în Chieri, Italia, în anul 1825. Iată ce s-a hotărât acolo:

„În anul 1825, cam unsprezece ani de la redeşteptarea ordinului iezuit, a avut loc o întâlnire secretă a conducătorilor iezuiți, colegiul lor din Chieri, lângă Turin, în nordul Italiei. La acea adunare, au fost discutate planuri pentru avansarea puterii papale la nivel mondial, pentru destabilizarea guvernelor care au stat în cale şi pentru a zdrobi toate opozițiile față de schemele şi ambițiile iezuiților... La ce ne concentrăm noi, este imperiul lumii...

Trebuie să le dăm de înțeles (marilor oameni ai lumii) că originea răului, aluatul rău, vor rămâne atâta timp cât protestantismul va exista, acel protestantism deci, trebuie să fie abolit... Ereticii sunt inamicii pe care suntem juraţi să-i exterminăm...

> Atunci, Biblia, acel şarpe care, cu capul ridicat şi cu ochii sclipind ne ameninţă cu veninul ei în timp ce cutreiera pământul, va fi schimbată într-un toiag, în clipa în care vom fi capabili s-o sechestrăm". — Hector Macpherson, *Iezuiţii în Istorie*, Ozark Book Publishers, 1997, appendix.

Scopul adunării de la Chieri se cunoaşte; distrugerea protestantismului cu orice preţ şi restaurarea temporară a papalităţii — LA NIVEL MONDIAL. Văzându-l pe Papa Ioan Paul al II-lea traversând globul şi fiind acceptat ca om al păcii , putem înţelege cât de bine funcţionează planul iezuit, instituit la Chieri.

Aceste trei întâlniri la Viena, Verona şi Chieri, au avut loc în maxim secret. Totuşi, la primele două a fost prezent un bărbat care nu a rămas tăcut. Ministrul de externe britanic, George Canning, a contactat guvernul Statelor Unite pentru a-l avertiza că monarhii Europei plănuiau să distrugă instituţiile libere a Americii.

> „Din cauza acestei conspiraţii a monarhilor europeni împotriva republicilor americane, marele om de stat englez, Canning, a atras atenţia guvernului nostru la ea, şi atunci, oamenii noştri de stat inclusiv Thomas Jefferson care încă mai era în viaţă, au luat o atitudine activă în a face posibilă declaraţia preşedintelui Monroe cu ocazia următoarei transmiteri a mesajului anual către congresul Statelor Unite, ca Statele Unite să considere aceasta un act de duşmănie faţă de guvernul Statelor Unite si o atitudine neprietenoasă, dacă această coaliţie, sau oricare altă putere a Europei a plănuit vreodată să stabilească vreun control pe continentul american sau în vreuna din republicile americane, sau să dobândească vreun drept teritorial.
>
> Aceasta este ceea ce se numeşte Doctrina Monroe. Amenin ţarea de sub tratatul secret de la Verona, ca să suprime guvernele populare este baza doctrinei lui Monroe. Acest tratat secret afişează clar conflictul între guvernele monarhice

şi cele populare, între guvernul celor puţini împotriva guvernului celor mulţi". — Bruke McCarty, *The suppressed Truth About the Assassination of Abraham Lincoln*, page 10.

Doctrina Monroe a fost răspunsul Americii la congresul iezuiţilor, de la Viena şi Verona. America ar considera un act de război dacă vreo naţiune europeană ar încerca o extindere colonială în emisfera vestică. Iezuiţii au fost capabili, în secret, să atace şi să se infiltreze în America, să împlinească exact lucrarea împotriva căreia doctrina Monroe încerca să protejeze. Ei au reuşit să o înlăture pentru că au făcut-o în mare secret, sub masca unei biserici.

Într-o scrisoare către preşedintele Monroe, Thomas Jefferson a făcut următoarele observaţii:

„Problema prezentată în scrisorile pe care mi le-ai trimis, este cea mai importantă din câte au fost oferite contemplării mele, după cea a independenţei. Aceea ne-a făcut o naţiune, aceasta pune compasul şi arată cursul pe care să-l urmăm prin oceanul timpului care se deschide înaintea noastră. Şi niciodată n-am fi putut îmbarca pe ea sub circumstanţe mai propice. Prima şi cea mai fundamentală maximă a noastră ar trebui să fie, niciodată să nu ne lăsăm prinşi în capcana Europei. A doua, să nu permitem Europei să se amestece în afacerile de dincolo de Atlantic. America, cea de Nord şi cea de Sud, are un set de interese, diferit de cele ale Europei, care este al ei, personal. De aceea, ar trebui să aibă un sistem propriu, separat de cel al Europei. În timp ce cea de-a doua se străduieşte să devină un domiciliu al despotismului, dorinţa noastră arzătoare ar trebui să fie, să facem din emisfera noastră una a libertăţii... (Noi trebuie să declarăm protestul nostru împotriva violării drepturilor naţiunilor, prin interferenţa unuia, în problemele interne ale altuia, începută de Bonaparte şi acum

continuată de, la fel de nelegiuita Alianță, numindu se pe sine Sfântă...

Ne vom opune, prin orice mijloc, intervenției forțate al oricărei alte puteri... Problema propusă acum implică consecințe atât de dăinuitoare şi efecte atât de decisive pentru destinele viitorului nostru, încât revigorează tot interesul pe care îl am şi care se manifestă cu astfel de ocazii, şi mă determină în luarea de opinii hazardate, care vor dovedi numai dorința mea de a contribui cu orice ar fi folositor țării noastre". — Archives, Mount Holyoke College.

Jefferson a văzut aceasta ca o mare criză în istoria tânără a Americii pentru că iezuiților vicleni şi siniştri li se ordonase să țintească distrugerea Americii.

Doctrina Monroe a pus sub semnul întrebării orice înaintare a Europei spre America. Totuşi, Monroe nu a înțeles că iezuiții nu ar folosi forța armelor la început, pentru atingerea scopurilor, ci ar folosi viclenia şi discreția maximă. Ei ar apela la trăsăturile cele mai josnice ale oamenilor. Şi-ar aşeza agenții în poziții de bogăție şi putere ca, după aceea, să-şi folosească influența pentru a căpăta premiul dorit - distrugerea oricărui principiu protestant descris în Constituția Statelor Unite.

CAPITOLUL 2

PREŞEDINTELE ANDREW JACKSON

Andrew Jackson a fost ales la preşedinţie în anul 1828. Vitejia şi îndemânarea militară dovedite în înfrângerea britanicilor în războiul din anul 1812 sunt bine cunoscute. A luptat în multe bătălii în câmp deschis, dar acum întâmpina un inamic cu totul diferit. Acest inamic pretindea a fi american, exact ca el, pretindea a dori binele Americii, exact ca el şi ocupa poziţii înalte de răspundere, exact ca el.

Iezuiţii urmau să distrugă America conform dispoziţiei date de consiliul sinistru de la Viena, Verona şi Chieri, şi s-a întâmplat ca ei să înceapă să aplice trădarea în plină forţă, în timpul preşedinţiei lui Andrew Jackson. Aceşti iezuiţi s-au mutat printre americani şi arătau exact ca americanii. Erau, bine înţeles, cetăţeni americani, dar loialitatea lor era dedicată papei de la Roma. Scopurile lor erau cele ale papalităţii. Aceşti oameni erau trădători şi o adevărată ameninţare pentru continuarea existenţei Statelor Unite.

> „O naţiune poate supravieţui nebuniilor proprii, şi chiar ambiţiei, dar nu poate supravieţui trădărilor din interior. Un inamic stând la poartă este mai puţin formidabil, pentru că acesta este cunoscut şi îşi poartă steagul în mod deschis împotriva cetăţii. Dar trădătorul se mişcă liber printre cei din interiorul porţilor, murmurul lui viclean susurând pe toate aleile, auzite chiar pe holurile guvernului.

> Pentru că trădătorul nu pare a fi trădător. Vorbeşte cu accent similar cu cel al victimelor lui, poartă chipul şi hainele lor, apelând la sentimentele profunde ale inimilor tuturor oamenilor. Putrezeşte sufletul unei naţiuni; lucrează în secret şi necunoscut în noapte, să submineze stâlpii unui oraş; infectează corpul politic pentru ca acesta să nu mai reziste". — Marcus Cicero, vorbind lui Caesar, Crassus, Pompey şi senatului Roman.

Doi dintre aceşti trădători au fost John C. Calhoun şi Nicholas Biddle.

Andrew Jackson a câştigat preşedinţia în anul 1828. Vicepreşedintele lui a fost John C. Calhoun din South Carolina. Calhoun a realizat că dragostea pentru libertate era foarte puternică în inima tuturor americanilor. A realizat că sclavia era pe sfârşit pentru că aproape toate teritoriile cumpărate de la Spania şi Franţa fuseseră eliberate. Fără o continuă extindere a sclaviei, poate că aceasta ar fi fost învinsă. Pentru a putea contracara curentul anti-sclavie în America, Calhoun a tipărit un ziar în Washington, numit United States Telegraph. În acest ziar el a început să susţină ideea numită Drepturile Statale.

Doctrina Drepturile Statale ar fi condus, inevitabil, la desfiinţarea completă a Statelor Unite. Aceasta presupunea că un stat avea un drept inerent să facă ce vroia. Sub principiul Drepturilor Statale, dacă un stat vroia să se retragă din Uniune, ar fi putut face aceasta. Acest amănunt ar fi eliminat Statele Unite.

Calhoun a convins statele sudice să se retragă din Uniune. Problema delicată era tarifele ridicate în importurile străine, ceea ce a făcut bunurile europene mai scumpe. Cum Europa cumpăra cantităţi mari de bumbac sudic şi alte produse, tariful părea că aduce mai puţini bani pe export comercianţilor sudici. Această taxă a ajutat pe fabricanţii nordici pentru că acum, fabricanţii sudici cumpărau mai mult de la ei.

Calhoun a convins statele sudice că făceau o

afacere foarte proastă şi că ar fi putut renunţa la Uniune, pentru această problemă.

> „Sudul, fiind o regiune agricolă, a fost uşor de convins că tariful ridicat la taxa pe importul străin îl afecta. După aceea, şi-a propus să explice sudului că aceste datorii ridicate priveau doar anumite articole, ca o favoare specială pentru apărarea intereselor locale. Astfel, el a spus oamenilor din sud că ei erau taxaţi ca să susţină pe fabricanţii din nord. Pe baza acestei probleme populare el şi-a plantat steagul distructiv... Această nouă democraţie bastardă şi-a luat dreptul să distrugă paşnic sau forţat (când era gata) Uniunea Federală". — John Smith Dye, *The Adder's Den*, p. 22.

Curând după ce Calhoun a început tipărirea ziarului, a avut loc o întâlnire în memoria lui Thomas Jefferson. La această întâlnire, Andrew Jackson a fost rugat să vorbească. El s-a ridicat şi a spus: Uniunea Federală trebuie fie protejată. După aceste cuvinte, s-a aşezat. Calhoun s-a ridicat şi a declarat:

> „Uniunea, după libertăţile noastre, este lucrul cel mai drag. Fie ca noi să ne amintim că poate fi protejată numai prin respectarea drepturilor statale, distribuind în mod egal beneficiile şi responsabilităţile Uniunii". — Idem p. 19.

Calhoun a aşezat Uniunea pe locul doi, după libertăţile noastre. Uniunea şi constituţia este ceea ce a stabilit libertăţile noastre. Dacă Uniunea ar fi dizolvată, statele s-ar ataca unul pe altul, ca ţările Europei de-a lungul istoriei. Resursele statelor ar fi consumate, pregătindu-se pentru război, unul împotriva altuia. Acesta era obiectivul lui Calhoun şi al papalităţii, de la început. Scopul lor era distrugerea Statelor Unite.

Calhoun a folosit tariful ca să creeze fricţiune între

Nord şi Sud. Congresul ar fi putut să schimbe tariful, ca să nu existe nici un motiv de discordie. Mulţi au vorbit împotriva metodelor subtile folosite de el. Daniel Webster a spus:

> „Domnule, întreaga lume va crede, cu siguranţă, că toată această controversă, împreună cu toate mijloacele pe care aceasta le cere, nu are alt fundament decât diferenţa de opinie între majoritatea oamenilor din Carolina de Sud de o parte şi vasta majoritate a cetăţenilor Statelor Unite de cealaltă parte. Lumea nu va acredita acest fapt. Chiar şi nouă, care auzim şi vedem, ne este greu să credem". — Idem, p. 25.

Daniel Webstern a ştiut că problema mersese mult mai adânc decât un tarif. Calhoun era instrumentul folosit de iezuiţi spre divizarea Americii.

John Quincy Adams, în Casa Reprezentanţilor, a declarat:

> „În opoziţie faţă de compromisul domnului Clay, nu este necesară nici o victimă, şi totuşi tu propui să ne legi de mâini, să verşi sângele nostru pe altar, să satisfaci nemulţumirea nenaturală a sudului — o nemulţumire care are o rădăcină mai adâncă decât Tariful, şi va continua când acesta va fi uitat". — Idem, p. 25.

Adams era corect în observaţia lui. Problema Tarifului a murit, dar jarul pâlpâind al diviziunii a împărţit America în două. Sângele războiului civil poate fi pus pe răspunderea iezuitului, John C. Calhoun.

Privindu-l pe Calhoun căutând să dividă America, să ne amintim cuvintele unui fost preot catolic, Charles Chiniquy:

> „Roma a văzut de-odată că simpla existenţă a Statelor Unite era o ameninţare pentru viaţa ei însăşi. Încă de la început, în mod perfid, ea a

> semănat semințele discordiei şi a urii între două mari secțiuni ale acestei țări şi a reuşit prin divizarea Sudului de Nord pe baza problemei arzânde a sclaviei. Acea diviziune a fost ocazia ei de aur să zdrobească o parte prin cealaltă parte, ca să împărățească pe ruinele sângerânde ale amândoura, o poliță de lungă durată". — Charles Chiniquy, Fifty Years in the Church of Rome, Chick Publications, p. 291, sublinieri adăugate.

Calhoun nu era un cetățean credincios Statelor Unite. El lucra pentru avansarea agendei papale. Părea a fi american, dar, în realitate, era iezuit în armata papei, în efortul de a distruge America.

Preotul Phelan face următoarea precizare:

„De ce dacă guvernul Statelor Unite s-ar afla în război cu biserica, am spune, mâine, 'in iad cu guvernul Statelor Unite?' şi dacă biserica şi toate guvernele lumii s-ar afla în război, am spune: ‚În iad cu toate guvernele lumii.' Oare de ce are Papa o putere atât de mare? Pentru că Papa este conducătorul lumii. *Toți împărații, toți regii, toți prinții, toți preşedinții lumii sunt ca nişte BĂIEȚI DE ALTAR ai mei*." – Priest Phelan, *Western Watchman*, June 27, 1912. sublinieri adăugate.

John C. Calhoun a fost unul dintre BĂIEȚII DE ALTAR, făcând ceea ce i se spunea.

Andrew Jackson, în mesajul său către Congres în anul 1832 a precizat:

> „Dreptul cetățenilor unui singur Stat de a se absolvi pe ei înşişi de la cele mai solemne obligații la propria alegere şi fără consimțământul altor State, riscând libertățile şi fericirea a milioane de oameni, nu poate fi recunoscut. O astfel de autoritate este considerată de-a dreptul amenințătoare atât pentru principiile pe care Guvernul General este constituit, cât şi pentru obiectivele pe care acesta a fost format să le

obţină." — John Smith Dye, *The Adder's Den*, p. 25.

Jackson ştia că complotul lui Calhoun avea drept scop distrugerea Statelor Unite şi libertăţile sale religioase, lucru inacceptabil pentru el. Jackson stătea în calea Congresului de la Viena, Verona şi Chieri, iar iezuiţii au trebuit să aibă grijă de el.

Nicholas Biddle, un alt agent de-al lor, a condus mai departe faza a doua a atacului iezuit. Biddle era un contabil strălucit care a absolvit universitatea din Pennsylvania la vârsta de treisprezece ani. Era un maestru în ştiinţa banilor. Când Jackson venise la preşedinţie în anul 1828, Biddle avea control absolut asupra Băncii Federale Centrale ale Guvernului. Nu fusese pentru prima oară când o bancă centrală era fondată. De două ori înainte, prima oară sub Robert Morris, şi după aceea, sub Alexander Hamilton, s-a încercat stabilirea unei bănci centrale, dar în ambele cazuri s-a ajuns la eşec, din cauza acţiunilor frauduloase întreprinse de bancherii care controlau. După război, în 1812, când s-a încercat fondarea altei bănci, aceasta a treia oară, îl vedem pe domnul Biddle implicat.

Cine se afla în spatele lui Nicholas Biddle şi în spatele iniţiativei de a avea o bancă centrală în America?

„Realitatea evidentă este că dinastia bancară Rothschild în Europa era o forţă dominantă, atât financiar cât şi politic, în formarea Băncii Statelor Unite". — G. Edward Griffin, *The Creature from Jekyll Island*, American Opinion Publishing, p. 331.

„Cu trecerea anilor, de când N.M. (Rothschild), fabricantul de textile din Manchester, a cumpărat bumbac din statele sudice, familia Rothschild dezvoltase angajamente americane puternice. Nathan... împrumutase diferite state din Uniune şi, pentru un timp, fusese bancherul european principal pentru guvernul Statelor Unite, fiind un

suporter al Băncii Statelor Unite". — Derek Wilson, Rothschild: *The Wealth and Power of a Dynasty*, Charles Scribner's Sons, p. 178.

„Familia Rothschild a avut o influenţă puternică în a dicta Americii legile financiare. Registrele legii arată că ei erau puterea în vechea Bancă a Statelor Unite." — Gustavus Myers, *History of The Great American Fortunes*, Random House, p. 556.

Instigatorii din spatele lui Biddle în stabilirea unei bănci centrale erau Rothschild. Pentru cine lucra familia Rothschild?

„Conştient că Rothschild era o familie evreiască importantă, am căutat în Enciclopedia Iudaică şi am descoperit că purtau titlul "Guardians of the Vatican Treasury" (Păzitorii Vistieriei Vaticanului)... Numirea lui Rothschild a dat negrei papalităţii libertate financiară absolută şi posibilitatea de a lucra în secret. Cine ar bănui vreodată că o familie iudaică ar fi cheia bogăţiei Bisericii Romano-catolice?" — F. Tupper Saussy, *Rulers of Evil*, Harper Collins, page 160, 161.

Membrii familiei Rothschild erau iezuiţi care se foloseau de descendenţa lor iudaică pentru a-şi acoperi activităţile sinistre. Iezuiţii, lucrând prin Rothschild şi Biddle, au căutat să câştige control asupra sistemului bancar a Statelor Unite.

Andrew Jackson nu era mulţumit cu banca centrală. Când Biddle căuta să schimbe statutul băncii în 1832, preşedintele Jackson a propus realegerea lui şi a stopat intenţia congresului de a schimba statutul. A făcut-o pentru trei motive: banca devenea un monopol, nu era constituţional, şi prezenta un pericol pentru ţară ca banca să fie dominată de interese străine (iezuiţii).

Jackson simţea că securitatea Americii se afla în pericol din partea acestor interese străine. El a spus:

„Nu există un pericol pentru libertate şi independenţă într-o bancă, care, în natura ei, este atât de puţin legată de ţara noastră? Nu există aici un motiv de a tremura pentru puritatea alegerilor noastre în pace, şi pentru independenţa ţării noastre în război? Controlând moneda noastră, primind banii noştri publici, şi ţinând mii din cetăţenii noştri în dependenţă, această situaţie ar fi mai formidabilă şi mai periculoasă decât o putere navală şi militară a inamicului." — Herman E. Kross, *Documentary History of Banking and Currency in the United States*, Chelsea House, pp. 26, 27.

Comentariile lui Jackson nu erau nimic nou. Alţii înţelegeau puterea deţinută de cei ce conduceau banca. Mayer Rothschild a spus:

„Permiteţi-mi să controlez banii naţiunii, şi nu mă interesează cine scrie legile." — G. Eduard Griffin, *The Creature from Jekyll Island*, American Opinion Publishing, p. 218.

Aceasta este regula de aur iezuită/rothschildă. Cel care are aurul, face regulile!

Griffin scrie:

„Dinastia Rothschild a capturat lumea mai eficient, mai şiret, şi mai durabil decât toţi Cezarii dinaintea lor şi decât toţi Hitlerii de după ei." — Idem p. 218.

Thomas Jefferson are să ne spună următoarele despre Banca Centrală:

„O bancă centrală privată manevrând banii publici, este o ameninţare mai mare pentru libertatea poporului, decât o armată activă... Nu putem permite conducătorilor noştri să ne încarce cu o datorie perpetuă." — Idem. P. 329.

Iezuiţii au folosit pe Biddle şi Rothschild să câştige conducerea Băncii Americane pentru că ştiau că astfel puteau controla oamenii şi rescrie Constituţia conform legii papale. Jackson încerca să-i oprească.

Haideţi să aruncăm o privire mai detaliată la Banca Centrală, ca să vedem de ce era periculoasă. Mulţi oameni nu înţeleg Banca Centrală, Banca Rezervelor Federale. Aici avem un scenariu simplificat care explică una dintre operaţiunile Rezervelor Federale.

Avem nevoie să înţelegem că Banca Rezervelor Federale nu este posedată de guvernul Statele Unite, cum mulţi cred. Banca Centrală, Banca Rezervelor Federale, este o bancă privată, posedată de unii dintre cei mai bogaţi oameni din lume. Această bancă nu are nimic de-a face cu guvernul Statelor Unite, în afară de legătura care permite operaţiunea descrisă mai jos. Banca Rezervelor Federale are un monopol total, sprijinit de guvern, în domeniu financiar. Înainte de a avea o bancă centrală, fiecare bancă individuală concura cu alte bănci; clienţii primeau cele mai bune profituri. Dar acum, nu mai este la fel.

Noi toţi ştim că astăzi, guvernul Statelor Unite împrumută bani şi operează sub datorii astronomice. De ce? Oricine poate spune că o poliţă care duce la o datorie atât de mare, mai curând sau mai târziu, va distruge organizaţia care o practică, pentru că interesul pentru datorie creşte dincolo de venitul ei, făcând plătirea datoriei imposibilă.

Acum, să ne întoarcem la scenariul nostru. Aşa decurge operaţiunea. Să presupunem că guvernul Statelor Unite vrea să împrumute un miliard de dolari. Guvernul deschide un cont de depozit pentru această sumă, aşa cum o companie de apă o face când doreşte să adune bani pentru o nouă conductă sau un nou baraj. Guvernul dă acest cont de depozit Băncii Rezervelor Federale. Banca Rezervelor Federale ia contul şi face o comandă la departamentul de tipărire şi de înregistrare, să tipărească bancnote în valoare de un miliard de dolari.

După aproximativ două săptămâni, când bancnotele sunt deja tipărite, departamentul de tipărire şi înregistrare trimite bancnotele la Banca de Rezervă Federală, care scrie un cec de aproximativ două mii de dolari, ca să plătească tipărirea bancnotelor în valoare de un miliard de dolari. Banca de Rezervă Federală ia miliardul de dolari şi îl împrumută guvernului Statelor Unite, iar poporul ţării plăteşte dobânda la o rată uriaşă în fiecare an, pentru aceşti bani, care au fost făcuţi din nimic.

De aceea, vedem că atunci când guvernul Statelor Unite intră în datorii 1 dolar, 1 dolar, plus dobânda, merg în buzunarele posesorilor Băncii de Rezervă Federală. Aceasta este cea mai mare, cea mai colosala, hoţie cunoscută vreodată în istoria omenirii, şi este aşa de subtilă şi ascunsă de propaganda ştirilor media, că victimele nici măcar nu sunt conştiente de ce se întâmplă. Puteţi vedea care este motivul pentru care iezuiţii fac totul ca această operaţiune să fie ţinută secretă.

Constituţia Statelor Unite dă putere Congresului să fabrice bani. Dacă Congresul ar fabrica banii aşa cum impune constituţia, acesta n-ar trebui să plătească sute de miliarde de dolari în interes, pe care acum îi plăteşte anual bancherilor pentru datoria naţională, pentru bani făcuţi din nimic. Banii făcuţi de Congres ar fi liberi de datorie.

Biddle a răspuns refuzului lui Jackson de a-i permite restabilirea băncii centrale prin limitarea proviziilor de bani ale naţiunilor. El a făcut aceasta, prin refuzul de a face împrumuturi. Făcând astfel, economia a suferit, banii au dispărut, iar rata şomajului s-a ridicat enorm. Companii au dat faliment pentru că nu au putut plăti datoriile. Naţiunea a intrat în panică depresivă. Biddle credea că va putea forţa pe Jackson să păstreze banca centrală. Era atât de sigur, că s-a lăudat în public că el a dus economia Americii de râpă. Datorită acestei afirmaţii nebune, alţii au venit în sprijinul lui Jackson, iar banca centrală a murit. A murit până la restabilirea ei în anul 1913. A fost restabilită atunci, de către aceeaşi oameni

(iezuiţii Romei), cu acelaşi scop, readucerea Americii pe genunchi şi replantarea temporară a Papei în America.

Proiectul Iezuiţilor pentru o bancă centrală în America a fost stopată temporal în timpul preşedinţiei lui Andrew Jackson. El se opusese doctrinei lui Calhoun despre drepturile statale, şi a stopat intenţia lui Biddle de a continua cu banca centrală. Când alte lucruri au eşuat, jurământul iezuit declară, că se apelează la ucidere dacă cineva le stă în cale.

> „Preşedintele câştigase ura nemuritoare a oamenilor de ştiinţă monetară, atât în America cât şi în afara ei. (iezuiţii erau furioşi). Nu este surprinzător. De aceea, pe 30 Ianuarie 1835, o încercare de asasinare a fost făcută împotriva lui. În mod miraculos, ambele pistoale ale asasinului au ţintit greşit şi Jackson a scăpat printr-un capriciu al sorţii. A fost primul atentat de acest gen împotriva unui preşedinte ale Statelor Unite. Asasinul era Richard Lawrence care era nebun sau s-a dat drept nebun ca să scape de o pedeapsă aspră. Oricum, Lawrence a fost declarat nevinovat, datorită nebuniei. Mai târziu s-a lăudat la prieteni că fusese în legătură cu oameni puternici în Europa care promisese să-l protejeze de pedeapsă dacă ar fi fost prins." — Idem. P. 357.

Ordinul iezuit era foarte serios în planul de a captura Statele Unite. S-au infiltrat în guvern la cel mai înalt nivel, şi şi-au folosit agenţii în controlarea sistemului bancar american. Ei ar folosi asasinarea dacă ar fi necesar, când cineva s-ar împotrivi planului lor. Andrew Jackson a fost aproape asasinat de către o unealtă iezuită căruia i-a fost oferită promisiunea de către europeni puternici, că va fi eliberat dacă urma să fie prins. Au urmat alţi preşedinţi care, de asemenea, au suferit mânia nemuritoare a Romei. Unii au fost asasinaţi, alţii au scăpat. Capitolul următor, care comentează preşedinţiile lui William Henry Harrison, Zachary Taylor şi James Buchanan, va completa detaliile.

CAPITOLUL 3

PREŞEDINŢII HARRISON, TAYLOR ŞI BUCHANAN

William Henry Harrison a fost ales la preşedinţia Statelor Unite în anul 1841. Se afla deja la vârsta înaintată de 67 de ani dar era foarte sănătos şi robust. Toţi cei care-l cunoşteau puteau spune că nu avea nici o problemă care să-l împiedice să parcurgă cei patru ani în oficiu. Totuşi, numai 35 de zile după ce a depus jurământul intrării în oficiu, preşedintele Harrison a fost mort, pe 4 Aprilie 1841. Cele mai multe, dacă nu toate, dintre enciclopedii spun că a murit de pneumonie, după ce a adresat cuvântarea de inaugurare, din cauza frigului aspru din Washington D.C., dar nu este adevărat. Nu a murit de pneumonie.

Când Harrison a intrat în oficiu, exista o situaţie foarte tensionată în ţară. Problema existentă era binecunoscutul conflict între Nord şi Sud, cu privire la sclavie. Se discuta despre anexarea Texasului, să fie acceptat liber sau cu sclavie. Fusese deja făcut un atentat asupra lui Jackson cu şase ani mai înainte. Harrison a ajuns în oficiu cu numai douăzeci de ani înainte de războiul Civil. Influenţa iezuiţilor apăsa greu asupra Americii.

Dup cum deja am văzut, Congresul de la Viena, Verona şi Chieri, au hotărât distrugerea guvernelor populare, oriunde ar fi fost găsite. Prima ţintă a fost America şi distrugerea fiecărui principiu protestant. Iezuiţilor, vrednici de dispreţ, li s-a ordonat să aducă la îndeplinire această distrugere.

Andrew Jackson a înfruntat atacul iezuiţilor prin politica lui John C. Calhoun şi vrăjitoriile financiare ale

lui Nicholas Biddle. William Henry Harrison refuzase, de asemenea, să accepte împlinirea scopului iezuit, pentru America. În cuvântarea adresată cu ocazia inaugurării intrării în oficiu, a făcut următoarele comentarii:

> „Nu permitem nici unui guvern, prin drept divin, crezând că până acum, vorbind despre putere, Creatorul nu a făcut distincţie între oameni; că toţi sunt egali, şi că singurul drept la guvernare aparţine celui care este în mod expres împuternicit de cei care sunt guvernaţi." — Burke McCarty, *The Suppressed Truth About the Assassination of Abraham Lincoln*, Arya Varta Publishing. P. 44.

Prin ceea ce spusese, preşedintele Harrison de-abia provocase mânia mortală a iezuiţilor.

„Cu aceste cuvinte fără greşeală, preşedintele Harrison a făcut poziţia sa clară; el a lansat o provocare inamicilor Dreptului Divin al Guvernului nostru Popular. (Burke McCarty vorbeşte despre Roma când spune aceasta). A făcut chiar mai mult — pentru că, prin acele cuvinte, el şi-a semnat sentinţa de moarte. După numai o lună şi cinci zile de la acea dată, preşedintele Harrison era mort în Casa Albă. A murit prin otrăvire arsenică, administrată de uneltele Romei. Jurământul iezuit fusese împlinit cu promptitudine.

„Mai departe, promit şi declar că, ori de câte ori am ocazia, voi declara război, în secret sau pe faţă, împotriva tuturor ereticilor, protestanţilor şi liberalilor, după cum mi se va comanda, să-i extirp şi să-i extermin de pe faţa pământului... Când nu voi putea acţiona deschis împotriva acestor eretici, voi folosi în secret cupa cu otravă, lame sau seringi otrăvitoare şi gloanţe de plumb indiferent de rang, demnitate sau autoritate... indiferent de condiţii, în public sau particular, după cum mi se va ordona de către un agent al Papei sau de către un Superior al Frăţietăţii Credinţei Sfinte, al Societăţii Iezuiţilor". Idem. pp. 44, 46.

Pentru aproape o mie de ani, preoţii romano-catolici au crezut că au condus prin drept divin, că puterea lor venise direct de la Dumnezeu, că toţi oamenii trebuiau să se supună autorităţii şi controlului lor. Dacă un conducător nu şi-ar fi aşezat poziţia şi ţara pe care o conducea în mâinile papei, atunci, acea persoană nu avea dreptul să guverneze. Când Harrison a spus că, "nu admitem nici unui guvern, prin drept divin," declara că Statele Unite nu aveau să se supună nici cum controlului Papei. Pentru Papa şi iezuiţii lui haini, aceasta a fost ca o pălmuire peste obraz, care i-a determinat să ia măsuri imediate.

Nu numai Harrison respinsese autoritatea Romei, pentru că el, pur şi simplu, a amintit ceea ce Declaraţia de Independenţă şi Constituţia deja declaraseră înaintea lui. Republica noastră a refuzat total controlul pe care Papa şi iezuiţii vroiau să-l aplice. Când o naţiune, o biserică sau un individ refuză să se supună autorităţii papale, aceştia sunt terminaţi. Dacă Dumnezeu nu intervine, viţele acelora care se opun papalităţii, vor fi terminate.

Acest concept este complet străin gândirii oamenilor care au trăit sub un guvern liber, constituţional. Drepturile de închinare la Dumnezeu conform convingerii conştiinţei personale, şi un guvern fără rege, sunt considerate actuale şi aplicabile pentru Statele Unite de azi. Noi nu realizăm că afirmaţia lui Harrison a fost ca un pumnal înfipt în inima existenţei papalităţii.

Un alt conducător, care a refuzat să accepte direcţiunile papalităţii, a fost Regina Elisabeta a Angliei. Aceasta era una dintre fiicele lui Henry al VIII-lea şi a condus ţara din anul 1558 până in anul 1603. A urcat pe tron după moartea surorii ei, 31 8 #7 Bloody Mary 8 #7 (Mary cea Sângeroasă) care a condus Anglia din anul 1553 până în anul 1558. Mary fusese suveran catolic dar Elisabeta era protestantă.

„După întronare, Elisabeta a scris domnului

> Richard Crane, ambasadorul Angliei la Roma, să informeze oamenii despre întronarea sa. Dar ea a fost informată de 32 8 #7 Sfinţenia Sa 8 #7 că Anglia era slujitorul sclavilor, că Elisabeta nu-şi putea asuma coroana fără permisiunea sa, că nu a fost născută dintr-o căsătorie legală, şi că, de aceea, nu putea fi regina Angliei; că cea mai sigură acţiune din partea ei ar fi renunţarea totală la tron şi supunerea fără rezervă, voinţei lui; astfel, el ar trata-o cât mai delicat posibil. Dar dacă refuză acest sfat, el nu o va cruţa! Regina a refuzat sfatul Papei, iar ura lui Pius şi a succesorilor lui a fost asigurată." — J.E.C. Shepherd, *The Babington Plot*, Wittenburg Publications, p. 46.

Regina Elisabeta a respins în mod înţelept „Dreptul Divin" asumat de papalitate, de a conduce şi controla tronul Angliei. Din cauza aceasta, au avut loc cel puţin cinci intenţii de asasinat împotriva ei. Aceste asasinate au eşuat pentru că ea avea un serviciu secret excelent. Astfel, viaţa i-a fost salvată.

Când papalitatea a realizat că toate eforturile lor de a o asasina pe Regina Elisabeta au eşuat, a început să trateze cu unul din fiii lor catolici, Filip al II-lea al Spaniei. În 1580 papalitatea a pus la cale invadarea Angliei de către Spania.

> „Mai târziu, Papa Sixtus al X-lea, a promis lui Filip al Spaniei un miliard de scuzi pentru a-şi echipa armata să distrugă tronul Elisabetei, singura condiţie pe care Papa a pus-o în schimbul darului său, era: „ca el să câştige titlul de suveran al Angliei, iar împărăţia să devină slujitoare bisericii"." — Idem, p. 47.

Faimoasa Armada Spaniolă a fost trimisă să zdrobească Anglia pentru că Elisabeta nu renunţa la tron şi la împărăţie, în favoarea Papei. Timp de treizeci de ani iezuiţii au încercat s-o ucidă pe Elisabeta, dar au

eşuat. În final au conspirat cu Filip al II-lea al Spaniei s-o anihileze cu ajutorul Armadei:

> „Considerăm că papii sunt responsabili pentru 'succesiune,' aceştia fiind principalii manipulanți în viața adultă a Elisabetei, căutând s-o distrugă pe ea şi împărăția ei, forțând întoarcerea Angliei sub dominația sistemului rău, conducător la sclavie, numit Biserica romano-catolică. Papa nu a fost doar principalul manipulant al intrigii în Anglia, ci era principala sursă a trădării în mişcare.
>
> „Papa a insistat în exercitarea absolută a autorității şi suveranității peste toți regii şi prinții, şi dorea să-şi asume prerogativele Divinității, mânuind săbiile lui spirituale şi temporare." — Idem, pp. 98, 99. (sublinieri adăugate).

La fel, când William Henry Harrison a depus jurământul să devină preşedintele Statelor Unite, iezuiții au văzut în el un om care se opunea lor şi planurilor lor. Din nefericire, preşedintele Harrison a fost otrăvit după numai treizeci şi cinci de zile de oficiu.

> „Generalul Harrison nu a murit de boală naturală — nu a existat nici un semn de slăbire a sănătății sau a puterii — ci ceva subit şi fatal. Nu a murit de apoplexie, care este o boală. Otrăvirea produce o moarte subită şi este fatală de la început. Aceasta este arma numărul unu al asasinului medical. Acidul oxalic şi acidul prucic provoacă moarte imediată şi dă foarte puține şanse de scăpare din mâna criminalului. De aceea, în cazul lui nu a fost vorba de otrăvire acută, când moartea are loc aproape simultan, ci de otrăvire cronică, când pacientul moare încetul cu încetul. Harrison a trăit vreo şase zile după ce a primit medicamentul." — John Smith Dye, *The Adder's Den*, p. 37.

Senatorul Statelor Unite, Thomas Benton este de acord.

„Nu a existat nici un semn de slăbire a sănătății sau a puterii care să indice un astfel de eveniment sau să dea de bănuit că Harrison nu ar putea parcurge întregul termen în oficiu, cu aceeaşi vigoare cu care a început. Atacarea lui a fost subită şi fatală de la început." — Senator Thomas Benton, *Thirty Years View*, volumul II, p. 21. (citat în John Smith Dye's book, The Adder's Den, pagina 36.

William Henry Harrison a devenit primul preşedinte care a căzut victimă iezuiților, în încercarea lor de a lua cu asalt Statele Unite, de a distruge Constituția, şi de a face din papalitate conducătorul suprem al Americii. Dacă vreun preşedinte al Statelor Unite, sau oricare alt conducător ar refuza să primească ordine de la iezuiți, şi ei ar deveni țintă asasinării. Zachary Taylor a refuzat să accepte distrugerea Americii şi a fost al doilea care a căzut.

Taylor a fost cunoscut ca un mare militar. Prietenii îl numeau 'Bătrân Aspru şi Gata.' A venit la Casa Albă în anul 1848 şi şaisprezece luni mai târziu era mort.

„...au folosit invazia Cubei ca test pentru Zachary Taylor, şi au avut planurile lor pregătite pentru lansarea proiectului lor în faza de debut a administrației sale dar, încă de la început, preşedintele Taylor le-a spulberat orice speranță de a le permite desfăşurarea lor în timpul termenului său." — Burke McCarty, *The Suppressed Truth About the Assassination of Abraham Lincoln*, Arya Varta Publishing, p. 47.

Iată ce s-ar fi întâmplat dacă Taylor ar fi invadat Cuba. Austria catolică, Spania catolică, Franța catolică, şi Anglia, aşteptau să pornească război contra Americii, dacă el ar fi invadat Cuba. Ce şansă ar fi avut tânăra republică împotriva puterilor unite ale Europei catolice în acel timp? Papalitatea ştia foarte bine lucrul acesta, de aceea insista ca Taylor să invadeze Cuba.

Taylor a comis o altă „crimă" împotriva Romei. El a vorbit cu pasiune despre păstrarea Uniunii. Iezuiții se luptau crâncen să împartă națiunea în două, iar președintele se străduia din greu s-o țină laolaltă. Agentul iezuit, John C. Calhoun, a vizitat Departamentul de Stat, şi a cerut președintelui să nu menționeze nimic despre Uniune, în următoarea sa adresare către națiune. Dar Calhoun avea prea puțină influență asupra lui Taylor, pentru că, după vizita lui, următorul pasaj a fost adăugat luării de cuvânt a lui Taylor:

> „Ataşamentul față de Uniunea de State ar trebui să fie fierbinte în fiecare inimă americană. Pentru că, pentru mai mult de o jumătate de secol, timp în care multe împărății şi imperii au căzut, această Uniune a rămas nezdruncinată... După părerea mea, dizolvarea ei ar fi cea mai mare dintre calamități, iar prevenirea acestei calamități ar trebui să fie ținta nestrămutată a fiecărui american. De păstrarea ei trebuie să depindă fericirea noastră şi a generațiilor care vor urma. Oricare ar fi pericolele care să o amenințe, eu voi sta alături de ea şi o voi păstra în toată integritatea, până la maxima limită a obligațiilor impuse şi a puterii acordate mie de către Constituție." — John Smith Dye, *The Adder's Den*, pp. 51, 52.

McCarty preia istoria din acest punct.

> „Nu a existat nici o subtilitate în aceasta. Conducătorii pro sclavie nu au găsit nici un sprijin în Taylor, aşa că au decis să-l asasineze...
>
> „Temându-se că s-ar fi putut ridica vre-o bănuială dacă președintele ar fi omorât la începutul administrației sale, ca în cazul președintelui Harrison, iezuiții i-au permis să slujească un an şi patru luni, după care, pe data de patru iulie, i s-a administrat arsenic în timpul unei celebrări în Washington, la care fusese invitat să ia cuvântul. A mers acolo sănătos perfect dimineața şi s-a întors bolnav după amiază, la aproximativ ora cinci,

şi a murit lunea următoare, după ce fusese bolnav acelaşi număr de zile şi avusese exact aceleaşi simptome ca predecesorul lui, preşedintele Harrison." — Burke McCarty, *The Suppressed Truth About the Assassination of Abraham Lincoln*, Arya Varta Publishing, p. 48.

„Puterea sclaviei [iezuiții], avea acum motive suficiente ca să-l considere inamic, şi istoria lui le-a dat de înțeles că niciodată nu s-a supus. Aceia care, politic, aveau problema sclaviei în grijă, juraseră, cu mult timp înainte, că nici o persoană care se opune planurilor lor în interesul sclaviei, n-ar trebui să ocupe scaunul preşedinției. Au hotărât să-i ia viața...

„Iezuiții au înțeles, şi au hotărât să-i slujească aşa cum înainte slujise generalului Harrison, aşteptând o ocazie favorabilă pe care s-o folosească spre aducerea la îndeplinire a intenției lor viclene. Celebrarea de la 4 iulie se afla în prag; şi s-a hotărât să se folosească de această zi pentru a-i da medicamentul fatal." — John Smith Dye, *The Adder's Den*, pp. 52, 53.

Şase ani mai târziu, James Buchanan, un democrat din Pennsylvania, a fost ales preşedinte. Acesta băuse şi cinase cu cei din Sud, şi se părea că ar ține cont de dorințele lor.

„Noul preşedinte s-a dovedit a fi un bărbat decis. Deşi era din Nord, curtase puternic pe conducătorii din Sud cărora le dăduse de înțeles că era trup şi suflet alături de ei…

„Buchanan pusese urechea la pământ şi auzise zgomotul roților aboliționiştilor… El i-a informat că era preşedinte atât în Nord cât şi în Sud. Această schimbare de atitudine a fost evidențiată prin atitudinea lui hotărâtă împotriva lui Jefferson Davis şi a partidului lui, şi şi-a făcut cunoscută intenția de a pune la punct problema

sclaviei în Statele Libere, spre satisfacerea cetățenilor din acele State." — Burke McCarty, *The Suppressed Truth About the Assassination of Abraham Lincoln*, Arya Varta Publishing, p. 50.

James Buchanan n-a trebuit să aştepte mult ca să afle ce i-ar face iezuiții pentru că i-a păcălit.

„De ziua Washington-ului, poziția lui Buchanan a devenit cunoscută, iar următoarea zi a fost otrăvit. Complotul a fost adânc şi planificat cu grijă. Cum domnul Buchanan se afla, de obicei, în compania bărbaților de vârsta lui, avea o masă şi scaune rezervate pentru el în sala de mese a Hotelului Național. Preşedintele era cunoscut ca fiind un băutor de ceai înrăit, nordicii servind, din fire, foarte rar altceva decât ceai seara. Sudicii preferă cafea. Astfel, să fie siguri de Buchanan şi prietenii lui nordici, otrava arsenică a fost pulverizată în vasele care conțineau ceai şi zahăr şi puse pe masa la care el urma să se aşeze. Zahărul pulbere de la celelalte mese nu conținea otravă. Nici o persoană din Sud nu a fost afectată sau rănită. Cincizeci sau şaizeci de persoana au cinat acolo, în acea seară, şi, din câte se poate cunoaşte, aproximativ treizeci şi opt au murit din efectul otrăvii. Preşedintele Buchanan a fost otrăvit, şi cu mare greu, viața i-a fost salvată. Doctorii l-au tratat cu înțelegere, din instrucțiunile pe care le-a dat el, ştiind foarte bine ce se întâmplase.

„De la acest incident, mesele Hotelului Național erau aproape goale.

„Proprietarii Hotelului sau servitorii au fost afectați? Dacă nu, cu ce se deosebea hrana servită de ei, de cea servită de musafiri?

„În această calamitate se află mai mult decât ce poate vedea ochiul. Este ceva ce n-ar trebui trecut cu vederea." — The New York post, March 18, 1857. (Missing credit. Translate.)

James Buchanan a fost otrăvit şi aproape a murit. A trăit totuşi, pentru că ştia că i se dăduse arsenic şi astfel şi-a putut informa doctorii. Ştia că iezuiţii otrăvise pe Harrison şi Taylor.

Ordinul iezuit şi-a împlinit din nou jurământul, care spune că vor otrăvi, omorî sau ar face orice ar fi necesar, să elimine pe aceia care s-ar opune planurilor lor. Din 1841 până în 1857, vedem că trei preşedinţi au fost atacaţi de iezuiţi, după cum fusese plănuit de Congresul de la Viena, Verona şi Chieri. Doi au murit iar al trei-lea de-abia a scăpat. Nu permit nimănui să stea în calea lor spre dominarea absolută a Americii, şi a distrugerii Constituţiei. Privind spre America, preoţii Romei au spus:

„Suntem hotărâţi să luăm Statele Unite în posesie, dar trebuie să o facem în secret.

„În linişte şi cu răbdare, trebuie să înghesuim pe romano-catolicii noştri în marile oraşe ale Statelor Unite, ţinând cont de faptul că votul unui sărac călător, chiar dacă este acoperit cu zdrenţe, are tot atâta greutate în escala puterilor, ca milionarul Astor, şi aceasta dacă noi avem două voturi împotriva unuia al lui, va deveni la fel de lipsit de putere. Haideţi deci, să înmulţim voturile noastre, să chemăm pe săracii dar credincioşii noştri catolici irlandezi din orice colţ al lumii, şi să-i adunăm în inimile oraşelor Washington, New York, Boston, Chicago, Buffalo, Albany, Troy, Cincinnati.

„Sub umbrele acelor mari oraşe, americanii se consideră a fi o rasă uriaşă, invincibilă. Privesc la catolicii irlandezi săraci cu dispreţ suprem, ca fiind buni numai pentru săparea şanţurilor, pentru măturarea străzilor şi să lucreze în bucătăriile lor. Să nu cumva să treziţi pe aceşti lei adormiţi, astăzi. Să ne rugăm la Dumnezeu să-i mai ţină adormiţi încă câţiva ani, să se trezească numai pentru a-şi vedea voturile lor nenumărate, în timp ce-i eliminăm pentru totdeauna din orice poziţie de onoare, putere şi profit!... Ce vor spune acei aşa numiţi uriaşi când vor vedea că nici măcar un

senator sau membru din Congres nu va fi ales fără să se fi supus sfântului părinte, Papa!

„Noi nu doar alegem preşedintele, dar vom umple şi comanda armatele, vom manevra navele, şi vom ține cheile casieriei publice!...

„Atunci, da! Atunci, vom conduce Statele Unite, şi le vom conduce la picioarele Vicarului lui Isus Hristos, ca el să sfârşească cu sistemul lor de educație lipsit de Dumnezeu, cu legea libertății de conştiință care sunt o insultă pentru Dumnezeu şi om!" — Charles Chiniquy, *Fifty Years in the Church of Rome*, Chick Publications, pp. 281, 282.

Când ei spun "Vicar al lui Isus Hristos", se referă la Papa.

CAPITOLUL 4

PREŞEDINTELE ABRAHAM LINCOLN

În 1856, un sclav evadat numit Dred Scott căutase câştigarea libertăţii în statul liber, Kansas. Cazul era atât de bine cunoscut, încât a ajuns în Tribunalul Suprem. Decizia mârşavă cu privire la cazul Dred Scott a fost acordată de judecătorul romano-catolic fanatic, Taney, Judecător Suprem al Statelor Unite pe atunci. Decizia Taney, pe scurt, era că negrul nu avea drepturi pe care omul alb trebuia să le respecte. Aceasta vrea să spună că cetăţeanul negru este inferior cetăţeanului alb, iar cel dintâi nu avea drepturi. Abraham Lincoln, pe când era copil, observa vânzarea de tineri şi tinere negri, într-un oraş mic din Illinois. În timp ce se plimba cu un prieten, după o licitaţie de sclavi, Lincoln s-a întors către prietenul lui şi a spus: „Într-o zi, îi voi da o lovitură grea!"

În Noiembrie, 1855, Charles Chinquy, un preot catolic în Kankakee, Illinois, fusese atacat, într-o serie de cazuri de tribunal, de către episcopul diocezei din Chicago. Chiniquy vorbise des despre subiectul cumpătării şi despre efectele negative ale lichiorului. Cum mulţi dintre preoţi erau alcoolici, şi mulţi dintre ceilalţi erau beţivi comuni, prezentările lui Chiniquy despre cumpătare nu erau apreciate. Adesea, acesta cita Biblia, pentru susţinerea unor poziţii pe care el le luase. Acest lucru a provocat mânia episcopului de Chicago, împotriva lui. Ca să-l pună la tăcere, a fost acuzat de o femeie imorală folosită de preoţi, pentru conduită nepotrivită faţă de ea.

Cazul lui Charles Chiniquy a fost astfel publicat în

presa Illinois-ului, că foarte puțini avocați acceptau să-l apere. Realizau că luptau nu numai împotriva unui preot din Chicago; luptau împotriva Bisericii romano-catolice. Charles Chiniquy a aflat despre Abe Lincoln, un avocat credincios şi corect din Illinois. Chiniquy a trimis lui Lincoln un mesaj telegrafic, apelând la sprijinul lui, în douăzeci de minute primind răspunsul afirmativ: "Da, voi apăra viața şi onoarea ta în procesul din mai anul viitor, în Tribunalul din Urbana. Semnat A. Lincoln.

Chiniquy relatează:

> „A sosit timpul ca şeriful de Kankakee să mă târască din nou ca pe un criminal şi deținut, în Urbana şi să mă dea pe mâinile şerifului acelui oraş. Am ajuns acolo pe 20 octombrie, cu avocații mei, Domnii Osgood şi Paddock, şi o duzină de martori. Domnul Abraham Lincoln sosise cu câteva minute înaintea mea, din Springfield." — Charles Chiniquy, *Fifty Years in The Church of Rome*, Chick Publications, p. 273.

Când Charles Chiniquy a fost apărat de Abraham Lincoln, citățm,

> „Apoi a despicat cariera părintelui Chiniquy, cum acesta fusese persecutat pe nedrept, iar în concluzie a spus: "Atâta timp cât Dumnezeu îmi va da inimă să simt, creier să gândesc, sau o mână să execut voința mea, o s-o devotez împotriva acelei puteri care încearcă sa folosească maşinăriile tribunalelor să distrugă drepturile şi caracterul unui cetățean american." Şi această promisiune făcută de Abraham Lincoln, a fost împlinită în anii de mai târziu. — Burke McCarty, *The Suppressed Truth About the Assassination of Abraham Lincoln*, Arya Varta Publishing, p. 41.

Lincoln observase că Chiniquy fusese acuzat pe nedrept. În noaptea dinaintea încercării de condamnare

a lui Chiniquy la închisoare pentru o crimă pe care n-o comisese, un ochi martor, care ascultase complotul de a distruge pe Chiniquy, a intervenit şi a fost salvat.

Abraham Lincoln şi-a făcut o grămadă de dușmani după procesul lui Chiniquy. Părăsind sala de judecată, Charles Chiniquy era în lacrimi. Abraham Lincoln l-a întrebat:

> „Părinte Chinquy, de ce plângi? „Dragă Domnule Lincoln," i-am răspuns, "Dă-mi voie să spun că bucuria pe care, natural, ar trebui s-o simt cu ocazia unei astfel de victorii, este distrusă când mă gândesc ce ar putea să te coste pe dumneata. În tribunal erau, nu mai puțin de zece sau doisprezece iezuiți din Chicago şi St. Louis, care veniseră să asculte sentința mea de condamnare la penitență… ceea ce tulbură sufletul meu chiar acum şi face să-mi curgă lacrimi, este că, se pare, că am citit condamnarea ta la moarte, în ochii lor vicleni. Câți alți oameni nobili au căzut la picioarele lor!" — Charles Chiniquy, *Fifty Years in the Church of Rome*, pp. 280, 281.

Abraham Lincoln, încă din 1855, 1856, era un om însemnat, pe care Roma căuta sa-l distrugă. Patru ani mai târziu, Abraham Lincoln a fost ales Preşedintele Statelor Unite. Pe drum din Illinois spre Washington D.C., a trebuit să treacă prin oraşul Baltimore. Mai târziu a spus lui Chiniquy:

> „Sunt atât de încântat să te văd din nou!... Vezi că prietenii tăi, iezuiții, încă nu m-au omorât. Dar ar fi făcut-o când am trecut prin cel mai devotat oraş al lor, Baltimore, dacă n-aş fi trecut pe acolo, incognito, câteva ore înainte ca ei să mă aştepte. Avem dovezi că aceea companie care fusese selectată şi organizată să mă omoare, era condusă de un romano-catolic numit Byrne; Era compusă, aproape în întregime, de romano-catolici; mai mult, între ei se aflau doi preoți deghizați care să-i încurajeze... L-am întâlnit pe

Domnul Morse, învățatul inventator al telegrafului electric; mi-a spus că pe vremea când se afla în Roma, nu de mult, a găsit dovada celei mai formidabile conspirații împotriva acestei țări şi toate instituțiile ei. Este evident că oribilul război civil, care amenință acoperirea țării cu sânge şi ruine, se datorează intrigilor şi emisarilor papali.

„Îmi pare rău că profesorul Morse a trebuit să părăsească Roma înainte de a afla mai mult despre planurile secrete ale iezuiților, împotriva libertăților şi chiar a existenței acestei țări. — Idem, p. 292.

„Douăzeci de oameni fusese angajați, în Baltimore, să asasineze pe preşedintele ales, în drum spre Washington. Conducătorul acestei bande era un refugiat italian, un frizer bine cunoscut în Baltimore. Planul lor era următorul: când domnul Lincoln ajungea în acel oraş, asasinii trebuiau să se amestece prin mulțime, şi să se apropie de el cât mai mult cu putință, să-l împuşte cu pistoalele. Dacă se afla într-un vehicul, grenade de mână fuseseră pregătite, umplute cu praf explozibil, aşa cum făcuse Orsini în încercarea asasinării lui Louis Napoleon. Acestea urmau să fie aruncate în vehicul. Pentru a face moartea şi mai sigură, pistoalele urmau să fie descărcate trăgând în vehicul, în acelaşi moment. Asasinii aveau deja un vas care-i aştepta gata pregătit în port. De acolo, urmau să fie transportați în Mobile, în statul Alabama. — John Smith Dye, *The Adder's Den*, p. 113.

„Un frizer italian, bine cunoscut în Baltimore, un Romanist, urma să-l înjunghie când era aşezat în vehiculul său, când a pornit de la depozit. — Burke McCarty, *The Suppressed Truth About the Assassination of Abraham Lincoln*, Arya Varta Publishing, p. 66.

Din fericire, primul complot al iezuiților, de a-l omorî

pe Lincoln, a eşuat, în timp ce căutau să-i ia viața înainte să fi ajuns vreodată la Casa Albă!

În timp ce călătorea cu trenul, John Wilkes Booth a lăsat o scrisoare trimisă lui de către Charles Selby. Curând după aceea, scrisoarea a fost găsită şi

> „Înmânată preşedintelui Lincoln, care, după ce a citit-o, a scris cuvântul ASASINAT peste ea şi a arhivat-o în biroul lui, unde a fost găsită după moartea sa şi a fost în evidențe, ca o expoziție de tribunal. — Idem, p. 131.

Iată o porțiune din acea scrisoare:

> „Abe trebuie să moară, şi aceasta acum. Vă puteți alege armele. Cupa, cuțitul, glonțul. Cupa ne-a eşuat odată şi ar putea-o face din nou... Ştii unde să-ți găseşti prietenii. Deghizările tale sunt atât de perfecte şi complete... Luptă-te pentru casa ta; luptă pentru țara ta; aşteaptă momentul potrivit, dar luptă sigur. — Idem, p. 132 (sublinieri adăugate).

Această scrisoare a fost folosită spre convingerea Doamnei Mary E. Surrat şi a altor conspiratori, în procesul de judecată a asasinării lui Lincoln.

Au vrut să-l înjunghie, dacă aceea a eşuat, au încercat să-l împuşte, şi să-l arunce-n aer. Acestea au eşuat, deci, au încercat să-l otrăvească. Erau emisarii Papei, iezuiții. John Smith Dye, care a fost martor acestor evenimente, ne spune,

> „Era o zi întunecată în istoria țării noastre, când o gardă înarmată trebuia să înconjoare hotelul [Willard], unde Magistratul Şef îşi aşezase locuința temporară, să evite asasinarea lui. Şi în ziua de 4 Martie, 1861, la inaugurarea lui, a fost escortat pe bulevardul Pennsylvania, înconjurat de cavalerie, şi supravegheat de către Generalul Scott, ce dorea să evite asasinarea lui publică

pe drum spre Capitol unde urma să-şi expună luarea de cuvânt cu ocazia inaugurării. Acestea erau vremuri teribile... — John Smith Dye, *The Adder's Den*, p. 135.

Când vă gândiţi la Consiliul de la Viena, Metternicht, la Papa şi la planurile ordinului iezuit de a distruge această ţară şi libertatea ei, să distrugă protestantismul şi să omoare preşedinţi, ce vă spun acestea despre caracterul vicios, plin de răutate al iezuiţilor? Când vă gândiţi la atentatele împotriva lui Andrew Jackson, al lui William Henry Harrison, asasinarea lui Zachary Taylor, atentatul de asasinare al lui James Buchanan, Atentatul de asasinare al lui Abraham Lincoln şi, în final asasinarea lui, ce vă spun toate acestea despre Biserica Catolică? Vă arată că aparenţa de biserică este exact aceasta: O APARENŢĂ. Se ascund sub o mască religioasă, ca să nu fie bănuiţi de multele nelegiuiri pe care le practică continuu în această ţară şi în întreaga lume. Domnul să ne ajute să nu avem niciodată, nimic de-a face cu această organizaţie satanică.

Abraham Lincoln a spus:

„Atât de multe comploturi au fost deja făcute împotriva vieţii mele, că este o adevărată minune că toate au eşuat, când considerăm că, în mare majoritate, acestea au fost în mâinile criminalilor romano-catolici, evident, antrenaţi de iezuiţi. Dar putem aştepta ca Dumnezeu să facă o minune perpetuă pentru a-mi salva viaţa? Cred că nu. Iezuiţii sunt atât de experţi în acele fapte de sânge încât Henry al IV-lea a spus că era imposibil să le scapi, şi el a devenit victima lor, deşi a făcut tot ce putea fi făcut ca să-şi protejeze viaţa. Scăparea mea din mâinile lor, de când scrisoarea Papei către Jeff Davis a ascuţit un milion de pumnale să-mi despice pieptul, ar fi mai mult decât o minune.

„Dar aşa cum Domnul nu a auzit nici un murmur de pe buzele lui Moise când îi spusese că va

muri înainte de a trece Iordanul din cauza păcatelor poporului, la fel sper şi mă rog ca El să nu audă nici un murmur din partea mea când va trebui să cad pentru cauza naţiunii mele.

„Singurele favoruri pe care le cer lui Dumnezeu sunt: mai întâi ca eu să mor pentru cauza sacră în care m-am angajat, şi să fiu purtătorul stindardului drepturilor şi libertăţilor ţării mele.

„A doua favoare pe care i-o cer lui Dumnezeu este: ca fiul meu Robert, când eu voi fi plecat, să fie unul dintre cei care vor ridica steagul libertăţii care va acoperi mormântul meu, şi să-l poarte cu onoare şi fidelitate, până la sfârşitul vieţii lui, aşa cum tatăl lui a făcut, înconjurat de milioanele care vor fi chemate să lupte împreună cu el şi să moară pentru apărarea şi pentru onoarea ţării noastre. — Charles Chiniquy, *Fifty Years in the Church of Rome*, Chick Publications, pp. 302, 303.

Abraham Lincoln înţelegea că timpul lui era aproape.

„În mijlocul succesului neegalat, când toate clopotele patriei sunau cu bucurie, o calamitate a căzut asupra noastră şi a umplut ţara cu consternare şi uimire. Vineri seara, pe 14 aprilie, Preşedintele Lincoln era prezent la teatrul lui Ford în Washington. Era aşezat liniştit în cabina lui, ascultând prezentarea, când un bărbat a intrat în holul care conducea la cabina lui, încuind uşa după el. Apropiindu-se de preşedinte, a scos un pistol din buzunar şi l-a împuşcat în ceafă. În timp ce preşedintele cădea lipsit de simţuri, rănit mortal iar ţipătul soţiei, care era aşezată lângă el, pătrundea orice ureche, asasinul a sărit din cabină, ce se afla la o înălţime de aproximativ cinci picioare. În timp ce s-a grăbit traversând scena, a exclamat: 'Sic siemper tyrannus!' şi a dispărut în spatele scenelor laterale. — Idem, pp. 307, 308.

„Nobilul Abraham, adevărat descendent al

Tatălui Credincioşilor, onest în orice poziție, umil ca un copil, tandru la inimă ca o femeie, care n-ar fi putut suporta să rănească nici pe cel mai aspru duşman, un bărbat care în momentul triumfului, era îngrijorat că simțămintele adversarilor ar fi fost rănite de înfrângere, cu dragoste pentru toți, ură pentru nimeni, înzestrat cu bun simț şi putere intelectuală care îi permitea să înfrunte cei mai uriaşi oponenți în dezbateri, dezvoltând capacități de om de stat care au câştigat gratitudinea țării lui şi admirația întregii lumi, moare din glonțul asasinului!

„Dar cine era asasinul? Booth nu era nimic altceva decât o unealtă a iezuiților. Roma i-a direcționat mâna după ce i-a corupt inima. — Idem, p. 308.

„Şi după douăzeci de ani de cercetări, vin fără teamă înaintea poporului american, să spun şi să dovedesc că preşedintele Abraham Lincoln a fost asasinat de preoții şi iezuiții Romei.

„În cartea mărturiilor date în procesul asasinării lui Lincoln, publicat de Ben Pittman, şi în cele două volume ale procesului lui John Surrat, în 1867, avem dovada legală şi necontestabilă că complotul asasinilor lui Lincoln a fost gândit, dacă nu cumva şi început în casa Mariei Surrat, 561 H. Street, Washington D.C. Mărturiile juraților arată că a fost locul obişnuit de adunare a preoților din Washington. Ce impresie face în lume, prezența atâtor preoți în acea casă? Nici un om de rând, care nu ştie nimic despre preoții Romei, nu se poate îndoi de faptul că aceştia erau consilierii, spuma acelui complot infernal.

„Acei preoți care erau prietenii profesionali şi părinții confesori ai lui Booth, John Surratt, doamna şi domnişoara Surratt, nu puteau fi constant acolo, fără să ştie ce se petrecea. Fiecare dintre acei preoți, ştiind că infailibilul lui papă numise pe Jeff Davis fiul lui preaiubit, şi luase confederația de Sud sub protecția sa, s-a angajat să creadă că cel mai sfânt lucru pe care un om îl poate

face, este să lupte pentru cauza Sudică, prin distrugerea acelora care-i stau împotrivă.

„Citiți istoria asasinării amiralului Coligny, Henry III, Henry IV, şi William Taciturn-ul, de către asasinii angajați a Iezuiților; comparați-o cu asasinarea lui Abraham Lincoln, şi veți vedea că se aseamănă ca două picături de apă. Veți înțelege că toate aceste acte au aceeaşi sursă — Roma. — Idem, 309.

„Acel arhirebel (Jeff Davis) putea da banii, dar numai iezuiții puteau selecta şi antrena asasinii, promițându-le o coroană de glorie în ceruri, dacă omorau pe autorul vărsării de sânge, faimosul apostat — inamicul papei şi a bisericii - Lincoln.

„Cine nu poate vedea lecțiile date lui Booth de către iezuiți, la întâlnirile lor zilnice în casa Mariei Surratt, când citeşte acele rânduri scrise de Booth cu câteva ore înainte de moartea lui: „Nu mă pot căi niciodată. Dumnezeu m-a făcut instrumentul pedepsei Sale." Comparați aceste cuvinte cu doctrinele şi principiile predate de consilii, decretele papei, şi legile Sfintei Inchiziții, şi veți observa că sentimentele şi convingerile lui Booth curg din acele principii, aşa cum râul curge din sursa lui.

„Şi că pioasa doamnă Surratt, care, a doua zi după moartea lui Lincoln, a spus, fără să fie mustrată, în prezența altor martori: "Moartea lui Abraham Lincoln nu este mai mult decât moartea oricărui negru în armată." De unde a luat ea maxima aceasta, dacă nu de la biserica ei? Nu proclamase acea biserică recent, prin... judecătorul romano-catolic devotat, Taney, în decizia Dred Scott, că negrii nu au drepturi pe care albii sunt responsabili să le respecte? Aducând preşedintele pe aceeaşi treaptă cu cel mai de jos negru, Roma spunea că el nu avea dreptul, nici măcar la viață. — Idem, p. 310.

Imediat după moartea Lui Lincoln, John Surratt, care făcea parte din conspirația asasinării, a fugit în Montreal.

Din Montreal a fost luat la Liverpool, Anglia, şi de acolo, la Roma. Când un oficial al Statelor Unite a luat legătura cu el, în final, se afla în armata personală a Papei!

„Trei sau patru ore înainte ca Lincoln să fie omorât în Washington, pe 14 Aprilie 1865, acea crimă nu numai că a fost cunoscută de cineva, dar circula şi se vorbea despre ea pe străzile şi în casele oraşului dedicat preoților şi Romei, St. Joseph, Minnesota. Acest fapt este de netăgăduit; mărturisirile sunt de neschimbat şi nu existau căi ferate sau telegraf mai aproape de patruzeci sau optzeci de mile de la St. Joseph...

„Domnul Linneman, care este romano-catolic, ne spune că, deşi a auzit aceasta de la mulți în magazinul său, nu-şi aminteşte numele nici unuia dintre ei... Dar dacă memoria domnului Linneman este aşa de deficientă în acest subiect, îl putem ajuta spunându-i cu acuratețe matematică ce a fost spus...

„...Preoții din Saint Joseph vizitau des Washington-ul, rămânând, probabil, la domnii Surratt... Acei preoți din Washington se aflau în continuă comunicare cu co-rebelii lor preoți din St. Joseph; erau prietenii lor intimi. Nu exista nici un secret între ei... Detaliile crimei, precum ziua comiterii ei, erau cunoscute printre preoții din St. Joseph, aşa cum erau cunoscute printre cei din Washington...

„Cum ar putea preoții să ascundă, de prietenul lor Linneman, un eveniment atât de fericit? El era omul lor confidențial, era mâna lor dreaptă între credincioşii din St. Joseph...

„Preoții Romei ştiau şi au răspândit moartea lui Lincoln, în oraşul lor romano-catolic, St. Joseph, Minnesota, cu patru ore înaintea evenimentului propriu zis. — Idem, pp. 316, 317.

Există mult mai multe informații!

„În procesul lui John Surratt, un predicator

francez cu numele Rufus King a specificat următoarele: „Cred că el (John Surratt) este protejat de cler şi că această crimă este rezultatul unui complot adânc înrădăcinat, nu numai împotriva preşedintelui Lincoln, dar şi împotriva existenței acestei republici, fiind conştienți că preoțimea şi regalitatea sunt, şi întotdeauna au fost, împotriva libertății." — Burke McCarty, The Suppressed Truth About the Assassination of Abraham Lincoln, Arya Varta Publishing, p. 185.

Patru oameni au fost judecați, condamnați şi executați prin spânzurare pentru asasinarea lui Abraham Lincoln. Numele lor erau: Davy Harold, Lewis Payne, George Atzerodt şi Mary E. Surrat. Toți aceştia erau romano-catolici. Această informație se găseşte în Teatrul Ford, în mai multe vitrine de sticlă, arătând multe alte informații despre Lincoln, războiul civil şi asasinarea lui. În timp ce Abraham Lincoln era asasinat, s-a făcut un atentat şi pentru asasinarea lui William Seward, Secretarul de Stat. De asemenea, se încerca un atentat la viața lui Ulysses S. Grant, dar Grant a trebuit să călătorească urgent la New Jersey, pentru a fi la patul unei rude muribunde. Andrew Johnson, vice-preşedintele Statelor Unite, urma să fie asasinat de asemenea în acest timp. Persoana care trebuia să-l asasineze s-a temut şi a renunțat, fugind prin țară, călare pe un cal, şi nu şi-a adus la îndeplinire planul.

„Lewis Payne, cunoscut ca Băiatul de Florida, un tânăr atletic, uriaş, care cu câteva luni înainte se unise cu conspirația, s-a dus la uşa din față a locuinței secretarului de stat William Seward.

„William Seward fusese bolnav de două săptămâni, suferind de mandibulă fracturată, ca rezultat al fugii de echipa lui. Se afla acum sub îngrijire.

„Payne a sunat la soneria de la uşă, la care a răspuns majordomul de culoare. El a spus celui din urmă că fusese trimis cu ceva medicamente

pe care trebuie sa le ducă în camera bolnavului. Majordomul a refuzat să-i permită să intre, spunând că-i fusese interzis să permită cuiva să intre în camera domnului Seward. Străinul, Lewis Payne, l-a pus la pământ, după o scurtă luptă, şi a fugit urcând scările. A dat buzna în camera bolnavului după ce lovise pe fiecare dintre cei doi fii ai secretarului... El (Lewis Payne) s-a aruncat peste omul bolnav şi l-a înjunghiat de trei ori. Printr-un efort supranatural, cel din urmă a luptat cu agresorul lui care l-a lăsat pe podea, sângerând din cauza rănilor. După asaltul asupra lui Seward, criminalul a coborât scările ţipând cu toată puterea, „Sunt nebun! Sunt nebun! Desigur că era. Se afla sub controlul influenţelor hipnotice a nelegiuiţilor sub a căror putere şi-a permis să fie. — Idem, pp. 121, 122.

„Parte din planul lui Michael O' Laughlin, unul dintre conspiratorii din Baltimore, era asasinarea generalului Grant în acea noapte. Aceasta n-a fost posibilă, datorită schimbării făcute în agenda generalului.

„Lui Atzerodt îi revenea asasinarea vice-preşedintelui Johnson, dar acesta a devenit fricos şi a petrecut ziua fugind călare... a fost găsit după câteva zile la nişte rude în partea de jos a Washington-ului. Înainte de a fi executat, a făcut o mărturisire scrisă, care confirmă prezenţa lui Surratt în Washington în acea zi fatală, fapt jurat de nouă martori." — Idem, p. 122.

Astfel, avem de-a face cu o conspiraţie care nu doar omoară pe preşedinte, dar vrea să aducă guvernul Statelor Unite în haos. Nu vedem aici împlinirea deciziilor Consiliului de la Viena şi Verona în 1865? Nu vedem mâna Ordinului iezuit şi a Bisericii romano-catolice în încercarea de a distruge Statele Unite?

Deja am văzut că Biserica romano-catolică a semănat sămânţa divizării între două mari secţiuni ale acestei ţări, despărţind Nordul de Sud, pe baza subiectului fierbinte a sclaviei.

„Acea diviziune a fost ocazia ei de aur pentru zdrobirea unei părţi de către cealaltă, ca să guverneze peste ruinele amândoura, o poliţă favorabilă, pe termen lung. A sperat că a sosit ora triumfului ei suprem peste această ţară. A ordonat împăratului Franţei să aibă armata pregătită în Mexic, gata pentru susţinerea Sudului, şi a îndemnat pe toţi catolicii să se înroleze sub steagul sclaviei, unindu-se cu partidul democrat." — Charles Chiniquy, *Fifty Years in the Church of Rome*, Chick Publications, p. 291.

Abraham Lincoln i-a spus lui Charles Chiniquy:

„Îţi voi fi întotdeauna mulţumitor pentru cuvintele de avertizare pe care mi le-ai adresat, cu privire la pericolele care îmi pasc viaţa, din partea Romei. Ştiu că nu sunt pericole imaginare. Dacă aş lupta împotriva unui Sud Protestant, ca naţiune, nu ar exista pericole de asasinare. Naţiunile care citesc Biblia luptă cu curaj pe câmpurile de luptă, însă, ei niciodată nu-şi asasinează inamicii. Papa şi iezuiţii, cu Inchiziţia lor infernală, sunt singura putere organizată în lume, care recurge la serviciul asasinilor pentru omorârea celor pe care nu-i pot convinge cu argumente sau învinge cu sabia.

„Din nefericire, simt, din zi în zi mai mult, că nu lupt numai împotriva americanilor din Sud, ci mai mult împotriva papei de la Roma, a iezuiţilor lui perfizi, şi împotriva sclavilor lor orbi şi setoşi de sânge. Atâta timp cât ei speră să captureze Nordul, mă vor cruţa; dar, în momentul în care încercăm derutarea armatelor lor, le luăm oraşele şi îi forţăm să se supună, atunci, după părerea mea, iezuiţii, care sunt principalii conducători ai Sudului, ar face ceea ce, aproape invariabil au făcut în trecut. Pumnalul şi pistolul vor face ceea ce braţele puternice ale războinicilor n-au putut face. Acest război civil pare a fi nimic mai mult decât o problemă politică, pentru aceia care nu văd ceea ce văd eu, sursa secretă a acestei drame.

Dar este mai mult un război religios decât unul civil. Este Roma care vrea să domine şi să degradeze Nordul, aşa cum a dominat şi a degradat Sudul, din prima zi a descoperirii lui. Există foarte puțini lideri ai Sudului care să nu se afle sub influența iezuiților, prin soții, relații de familie, şi prietenii. Câțiva membri ai familiei lui Jeff Davis aparțin Bisericii Romei...

„Dar este cert că dacă poporul american ar putea vedea ceea ce ştiu eu despre ura feroce a preoților catolici împotriva instituțiilor noastre, împotriva şcolilor noastre, împotriva celor mai sacre drepturi ale noastre, şi împotriva dragei noastre libertăți, ei i-ar izgoni mâine din mijlocul nostru, sau i-ar împuşca ca pe nişte trădători. Dar tu eşti singurul căruia îi spun aceste secrete, pentru că ştiu că tu le-ai învățat înaintea mea. Istoria acestor ultimi o mie de ani, ne arată că oriunde Biserica Romei nu este pumnalul care să despice sânul unei națiuni libere, aceasta (Roma), este ca o piatră la gâtul ei, încercând s-o paralizeze şi s-o țină departe de civilizație, ştiință, inteligență, fericire şi libertate. — Idem, pp. 294, 295.

Lincoln a spus,

„Acest război n-ar fi fost niciodată posibil fără influența sinistră a iezuiților. Faptul că vedem acest pământ udat de sângele celor mai nobili fii ai lui, se datorează Papalității... Mi-e milă de preoți, episcopii, şi de călugării Romei din Statele Unite, când oamenii vor afla că ei sunt, în mare parte, responsabili pentru lacrimile, şi sângele vărsate în acest război. — Idem, pp. 296, 297.

„Eşti perfect corect când spui că Romano-catolicii care s-au înrolat în armata noastră trebuiesc separați. De la publicarea acelei scrisori (a Papei), Un mare număr dintre ei au dezertat de sub steagul lor şi au devenit trădători... Este, de asemenea adevărat, că Meade a rămas cu

noi şi a câştigat bătălia sângeroasă de la Gettysburg. Dar cum ar fi putut pierde când era înconjurat de astfel de eroi ca Howard, Reylonds, Buford, Wadsworth, Cutler, Slocum, Sickles, Hancock, Barnes, etc. Dar este adevărat că romanismul lui a supărat patriotismul lui după bătălie. El a lăsat armata lui Lee să scape când ar fi putut, foarte uşor, să-i taie retragerea, şi să-l forţeze să se supună, după ce pierduse aproape jumătate din soldaţi în ultimele trei zile.

„Când Meade trebuia să ordoneze vânarea după bătălie, un străin a venit la sediu, şi acel străin era iezuit deghizat. După zece minute de conversaţie cu el, Meade a făcut un astfel de aranjament pentru vânarea inamicului, încât acesta a scăpat numai cu pierderea a două pistoale! Idem, p. 298.

Lincoln a spus,

Oamenii comuni aud marele şi gălăgioasele roţi ale vehiculelor Confederaţiei Sudice: aceştia îi numesc Jeff Davis, Lee, Toobs, Beauregard, Semmers, etc., şi cred onest că ei sunt puterea motivatoare, prima cauză a greutăţilor noastre. Dar aceasta este o greşeală. Adevărata putere motivatoare se află în spatele zidurilor groase ale Vaticanului, colegiile şi şcolile Iezuiţilor şi cabinele de mărturisire ale Romei. — Idem, p. 305.

Împlinind directivele Conciliilor de la Viena, Verona şi Chieri, Biserica Catolică a divizat Nordul de Sud prin agentul ei, John C. Calhoun. Au încercat distrugerea economiei prin Biddle şi apoi au folosit cupa cu otravă şi gloanţele asasinilor să asasineze şi să atenteze la asasinarea a unui total de cinci preşedinţi, în decursul a douăzeci şi cinci de ani. Au înroşit pământul american cu sângele a mii de tineri americani în teribilul război civil. Oh, dacă am avea ochi să vedem că Roma nu se schimbă niciodată! Ceea ce a făcut, face încă şi astăzi.

Dumnezeu să ne ajute să înțelegem răutatea papalității Romane de atunci şi acum.

CAPITOLUL 5

SCUFUNDAREA TITANICULUI

Când ne gândim la evenimente care s-au petrecut în istorie în ultimii o sută - două sute de ani, există câteva evenimente care ies în evidență ca fiind însoțite de mare oroare, mare surpriză și mare tristețe. Între multele care vin în minte, cele mai devastatoare evenimente au fost cel de la World Trade Center în New York City și cel al scufundării Titanicului.

Cele mai mari tragedii din ultimii două sute de ani pot fi puse pe răspunderea iezuiților. Vom vedea acum că iezuiții au pus la cale și au reușit scufundarea Titanicului, de asemenea, vom arăta de ce au făcut-o.

De la începutul anilor 1830, America n-a avut o bancă centrală. Iezuiții vroiau cu disperare o nouă bancă centrală în America, ca să poată avea un rezervor de nesecat din care să sustragă bani pentru multele lor războaie și alte proiecte ciudate în întreaga lume.

În anul 1910, șapte oameni s-au întâlnit pe insula Jekyll, aproape de coasta Georgiei, să înființeze o bancă centrală, pe care au numit-o Banca de Rezervă Federală. Acești oameni erau Nelson Aldrich și Frank Vanderlip, amândoi reprezentând imperiul financiar Rockefeller; Henry Davison, Charles Norton, și Benjamin Strong, reprezentând J.P. Morgan; și Paul Warburg, reprezentând dinastia bancară a Europei, Rothschild. Deja am văzut că agenții Rothschild erau reprezentanții bancari ai iezuiților papali, deținând "cheile bogățiilor Bisericii Romano Catolice."

Morgan era competitoare prietenoasă cu Rothschild de care s-a apropiat social. Firma

> Morgan din Londra a fost salvată de la ruină financiară în anul 1857, de către Banca Angliei, asupra căreia Rothschild avea o mare influență. După aceea, Morgan apare servind ca agent financiar al Rothschild şi a făcut tot posibilul să apară ca fiind American...
>
> Intrarea lui (Rockefeller) pe piață, n-a fost bine primită de Morgan şi au devenit competitori feroce. În cele din urmă, au decis să micşoreze competiția, intrând în afaceri comune. În final, au lucrat împreună pentru crearea unei bănci naționale numită Sistemul de Rezervă Federală. — G. Edward Griffin, The Creature from Jekyll Island, American Opinion Publishing, p. 209. (sublinieri adăugate).

Aceste trei familii financiare, Rothschild, Morgan şi Rockefeller, toate fac jocul Ordinului Iezuit, datorită infiltrării iezuiților în organizațiile lor. Ei fac tot ce este necesar pentru distrugerea libertății constituționale în America şi să aducă pe Papa să domine lumea. Dacă privim înapoi la secolul XX, putem vedea cât de plini de succes au fost iezuiții. Au continuat să risipească bogățiile Americii, în timp ce au atacat continuu marea ei constituție şi libertățile civile. Puterea Papei a crescut zilnic în Vatican. Într-o zi vor câştiga puterea supremă din nou.

Construirea Titanicului a început în anul 1909, într-un şantier naval din Belfast, capitala Irlandei de Nord. Belfast era un port protestant, foarte urât de iezuiți. Primul Război Mondial a început numai câțiva ani mai târziu.

Titanicul era parte a flotei posedate de compania internațională de corăbii, White Star Line.

> Banca nu era singura afacere în care Morgan avea interes financiar. Folosind controlul pe care-l deținea peste căile ferate naționale ca influent financiar, a creat un trust internațional de corăbii, care includea două, cele mai mari linii Germane,

plus una din cele două a Angliei, White Star Lines.
— Idem, p. 246.

Existau nişte oameni foarte bogaţi care au făcut clară poziţia lor împotriva Sistemului Rezervei Federale. Iezuiţii au ordonat lui J.P. Morgan să construiască Titanicul. Această corabie de nescufundat avea să fie folosită pentru omorârea celor care se opuneau planului iezuit de a forma Sistemul de Rezervă Federală.

Aceşti oameni bogaţi şi puternici ar fi fost capabili să blocheze înfiinţarea Rezervei Federale, de aceea, puterea şi avantajele pe care aceştia le aveau, trebuiau luate din mâinile lor. Trebuiau să fie distruşi prin mijloace care n-ar da de bănuit că au fost omorâţi, ca nimeni să nu suspecteze pe iezuiţi. Titanicul urma să fie vehiculul distrugerii acestor oameni. Pentru a proteja papalitatea şi pe iezuiţi de suspiciuni, mulţi catolici irlandezi, francezi, şi italieni care emigrau spre Lumea Nouă, au fost îmbarcaţi la bord. Erau oameni de care se puteau lipsi. Protestanţi din Belfast care vroiau să emigreze în Statele Unite au fost de asemenea invitaţi.

Toţi bogătaşii şi oamenii puternici, de care iezuiţii vroiau să scape, au fost invitaţi să navigheze. Trei dintre cei mai bogaţi şi mai importanţi erau Benjamin Guggenheim, Isador Strauss, şeful Departamentului de magazine Macy, şi John Jacob Astor, probabil cel mai bogat om din lume. Totalul bogăţiei lor, folosind dolarul pentru acel timp, era de 500 milioane. Astăzi, acea cantitate de bani ar fi echivalentă cu 11 miliarde de dolari. Aceşti trei oameni au fost ademeniţi şi încurajaţi să se îmbarce în palatul plutitor. Trebuiau să fie distruşi pentru că iezuiţii ştiau că ei ar fi folosit bogăţia şi influenţa lor în a se opune formării unui Sistem Bancar de Rezervă Federală, şi războaielor care se aflau în curs de planificare.

Edward Smith era căpitanul Titanicului. Călătorise pe apele Atlanticului Nordic mai mult de douăzeci şi şase de ani şi era cel mai experimentat maestru din lume, pe

rutele nord-atlanticului. Lucrase mulți ani pentru iezuitul, J.P. Morgan.

Edward Smith era iezuit, 'Tempore co-adjutor.' Aceasta însemna că nu era preot, ci era iezuit cu mantie scurtă. Iezuiții nu sunt neapărat preoți. Cei care nu sunt preoți slujesc ordinului în profesiile lor. Oricine ar putea fi iezuit, şi identitatea lor n-ar fi cunoscută. Edward Smith slujea Ordinul Iezuit în profesia sa de căpitan de marină.

Multe puncte interesante despre Titanic sunt comentate într-o casetă video, făcută de National Geographic în anul 1986. Caseta video este intitulată *Secretele Titanicului*. Când Titanicul a pornit din sudul Angliei pe 10 Aprilie 1912, Francis Browne, maestrul iezuit al lui Edward Smith, s-a îmbarcat în Titanic. Acest om era cel mai puternic iezuit din toată Irlanda şi răspundea direct generalului Ordinului Iezuit, la Roma. Caseta video declară:

> Un preot în vacanță, părintele Francis Browne, a realizat aceste fotografii amare ale tovarăşilor lui de călătorie, cei mai mulți dintre ei aflându-se în voiaj spre veşnicie. Următoarea zi, Titanicul a făcut ultima oprire pe coasta Queenstown, Irlanda. Aici, organizatorii au îmbarcat pe ultimii pasageri; în majoritate emigranți irlandezi, în căutare de cămin în America. Aici, norocosul părinte Browne debarcat... Părintele Browne l-a fotografiat pe căpitanul Smith privind în jos de pe puntea Titanicului, şovăind la marginea destinului. — The Secret of the Titanic, *National Geographic*, casetă video, 1986.

> Aici este trădare iezuită în toată puterea cuvântului. Părintele provincial, Francis Browne, se îmbarcă pe Titanic, fotografiază victimele, face pe căpitan conştient de jurământul lui de iezuit, îi urează rămas bun. — Eric J. Phelps, *Vatican Assasins*, Halycon Unified Services, p. 427.

Browne i-a repetat lui Edward Smith ce trebuia să

facă în apele nord-atlantice. Generalul iezuit a spus lui Francis Browne ce urma să se întâmple; După aceea, Browne îi spune lui Smith şi restul e istorie. Edward Smith credea că Generalul Iezuit

> ...este dumnezeul societăţii iezuite, şi nimic în afară de atingerea lui electrică nu putea da viaţă şi pune în mişcare cadavrele lor. Până ce el vorbeşte, ei sunt ca nişte şerpi încolăciţi în mormintele lor, lipsiţi de viaţă şi inactivi; dar în momentul în care el rosteşte cuvântul poruncii, fiecare membru izvorăşte spontan la picioarele lui, lăsând neterminat orice l-ar ţine ocupat, gata să asalteze pe oricine i s-ar porunci să asalteze şi să lupte oriunde i s-ar porunci să lupte. — R.W. Thompson, *The Footprints of the Jesuits*. Hunt and Eaton, pp. 72, 73.

Lui Edward Smith i s-a poruncit să scufunde Titanicul, şi aceasta este exact ce a făcut.

> Prin porunca lui Dumnezeu (Generalul Iezuit) este legal să omori pe cei nevinovaţi, să furi, să comiţi orice destrăbălare, pentru că el (Papa) este domnul vieţii, al morţii şi a tuturor lucrurilor; de aceea, a-i împlini ordinele, este datoria noastră. — W.C. Brownlee, *Secret Instructions of the Jesuits*, American and Foreign Christian Union, p. 143.

> Nu există nici un raport în istorie, despre o asociaţie a cărei organizaţie să stea neatinsă şi nealterată de asalturile oamenilor şi a timpului pentru trei sute de ani, şi care s-o fi exercitat o astfel de imensă influenţă asupra destinelor omenirii... 'Scopurile scuză mijloacele,' este maxima lui favorită; şi cum singurul său scop, după cum am putut vedea, este Ordinul, la cererea lui, Iezuitul este gata să comită orice crimă. — G.B. Nicolini, *The History of the Jesuits*, Henry G. Bohn, pp. 495, 596 (sublinieri adăugate).

Haideți să ne amintim jurământul pe care îl depune cineva, când devine parte din Ordinul Iezuit:

> Ar trebui să mă consider pe mine însumi ca un cadavru, fără voință şi gândire proprie, ca un mic crucifix care este întors fără rezistență față de voința aceluia care-l poartă, ca un obiect în mâinile unui om bătrân, care-l foloseşte aşa după cum doreşte, şi îi cade mai bine. — R.W. Thompson, *The Footprints of the Jesuits*, Hunt and Eaton, p. 54.

Când o persoană depune jurământul iezuit, se leagă de maestrul său până în ziua în care acesta moare. Edward Smith devenise un om fără voință sau gândire proprie. El ar fi comis orice crimă pe care ordinul vroia ca el s-o comită. Edward Smith fusese chemat la martiraj. În acea noapte pe Titanic, Edward Smith îşi cunoştea datoria. Corabia fusese construită pentru inamicii iezuiților. După trei zile pe mare, cu doar un binoclu pe punte, Edward Smith a propulsat Titanicul înainte, cu toată viteza, pe o noapte întunecată, fără lună, într-un gheţar uriaş, de aproape optzeci de mile mărime. Edward Smith a făcut aceasta în ciuda a cel puțin opt telegrame, avertizându-l că mergea prea repede.

A avut Edward Smith nevoie de prudență? Nu, pentru că navigase pe acele ape, cel puțin două zeci şi şase de ani. Ştia că existau gheţari în zonă, dar opt avertismente nu l-au putut opri pe acest om care se afla sub jurământul iezuit, şi sub ordinul de a distruge Titanicul.

Absurditatea de a avertiza pe căpitanul veteran Edward Smith, în mod repetat, de a încetini viteza, în noaptea tragică a Titanicului, nu este deloc ridicolă. Faptul că Smith nu a ascultat niciodată la avertismente, este nebunie curată. Primise ordine de la dumnezeul lui din Vatican, şi nimic nu-l putea opri de la îndeplinirea planului.

Enciclopediile pictează figura lui Smith din ultimele lui ore, într-un mod foarte tragic. Când a sosit vremea să se dea ordinul de coborâre a bărcilor de salvare, Smith

ezita, şi un subaltern a trebuit să se apropie de el, să-l îndemne să dea ordinul. Îndemânarea legendară al lui Smith părea că-l părăsise; era indecis şi neobişnuit de grijuliu, în acea noapte fatală. Sunt acestea cuvinte care să descrie un căpitan de vas legendar cu 26 de ani de experienţă? Sau sunt cuvinte care să descrie un om care se lupta cu el însuşi în a alege să-şi facă datoria de căpitan sau să se supună maestrului lui care-i ordonase să scufunde corabia?

Soţia lui Jacob Astor a coborât în barca de salvare şi a fost salvată, în timp ce Jacob Astor a pierit în apele nord-atlanticului. Nu erau destule bărci de salvare şi multe dintre ele erau pe jumătate pline cu copii şi femei.

Pentru a împiedica corăbiile de marfă să vină în ajutor, luminile de semnal erau albe, când ar fi trebuit să fie roşii. Semnalele luminoase de culoare albe însemnau, pentru corăbiile de marfă, că acolo se desfăşura o petrecere.

Una dintre cele mai mari tragedii ale secolului 20, scufundarea Titanicului, se datorează Ordinului Iezuit. Corabia de nescufundat, palatul plutitor, a fost creat pentru a fi mormântul bogăţaşilor care s-au opus Sistemului de Rezervă Federală. În jurul lunii aprilie, 1912, toată opoziţia împotriva Rezervei Federale a fost eliminată. În decembrie 1913, Sistemul de Rezervă Federală a luat fiinţă în Statele Unite. Opt luni mai târziu, iezuiţii aveau destule fonduri pentru începerea Primului Război Mondial.

CAPITOLUL 6

PRIMUL RĂZBOI MONDIAL

Moştenitorul tronului austro-ungar, arhiducele Francis Ferdinand şi soţia lui, erau în Sarajevo pe 26 iulie 1914. Făcându-şi loc prin străzile aglomerate într-un vehicul descoperit, s-au auzit câteva împuşcături, şi amândoi erau morţi.

Cetăţenii Sarajevo-ului erau, predominant, Sârbi. Convingerea lor religioasă era cea creştin-ortodoxă. Din anul 1054, Biserica Catolică purta război împotriva creştinilor ortodocşi. Cinci zeci de ani înainte de asasinare, Croaţii, care sunt catolici, deveneau extrem de fanatici în ura lor faţă de Sârbi, care erau rivalii Romei şi trebuiau să fie exterminaţi.

> Papa Pius al X-lea, în ura lui faţă de creştinii ortodocşi, incita în mod continuu pe Regele Francis Joseph al Austro-Ungariei, să provoace pe Sârbi. După Sarajevo, pe 26 Iulie, 1914, Baron Ritter, reprezentantul Bavariei la Sfântul Scaun a scris guvernului său: "Papa aprobă tratamentul dur din partea Austriei faţă de Serbia. Nu are o opinie plăcută despre armata Rusiei şi a Franţei în evenimentul războiului cu Germania. Cardinalul Secretar de Stat, nu poate vedea când ar putea Austria să facă război, dacă nu se decide să-l facă acum..." Aici, în culori reale, se află Vicarul lui Hristos (Papa), gentilul apostol al păcii, Sfântul Pontif, pe care autori pioşi îl prezintă ca pe unul care murea de tristeţe văzând izbucnirea războiului. — Edmund Paris, *The Vatican Against Europe*, The Wickliffe Press, p. 14.

> Cineva poate spune cu siguranţă că în 1914, Biserica Romano-catolică a început seria de războaie. Atunci, tributul de sânge pe care ea l-a luat întotdeauna de la popoare, a început să curgă într-un torent veritabil. — Idem, p. 48.

Astfel, putem vedea că Papa era conştient că dacă Austro-Ungaria zdrobea pe sârbi, atunci, fraţii sârbilor ortodocşi din Rusia aveau să intre pe scenă. Atunci, Germania, Franţa şi alţii ar intra pe scenă de asemenea, aceasta însemnând Primul Război Mondial. Papalitatea era emoţionată să vadă Rusia implicată în conflict. Rusia era, predominant, Ortodoxă, iar papalitatea îşi dorea mult anihilarea creştinilor ortodocşi din Rusia şi din întreaga lume.

Iezuiţii papali aveau un alt motiv de bucurie văzând Rusia implicată în conflict. Sosise vremea răzbunării. Aproximativ 100 de ani înainte de începerea Primului Război Mondial, Alexandru I, Regele Rusiei, a scos pe iezuiţi afară din Rusia.

> Ţarul Alexandru era obligat să editeze un decret regal în 1816, prin care să-i expulzeze (pe iezuiţi), din St. Petersburg şi Moscova. Acesta dovedindu-se fără efect, a editat un altul în 1820, excluzându-i în totalitate de pe teritoriul Rusiei. — R.W. Thompson, *The Footprints of the Jesuits*, Hunt and Eaton, pp. 245, 246.

Cinci ani mai târziu, Alexander a fost otrăvit, sub atacul Iezuiţilor.

Alexandru al II-lea a întrerupt toate legăturile diplomatice cu Roma în 1877, şi chiar a propus o Constituţie.

> Alexandru al II-lea progresase bine cu marile reforme şi a ataşat semnătura lui la o Constituţie care să fie adoptată de Rusia. Următoarea zi, o bombă a fost aruncată la vehiculul lui, care a omorât şi a rănit câţiva însoţitori, care urmau

vehiculul. Regele, în adâncă simpatie, şi-a părăsit vehiculul, să privească la oamenii murind, când ce a doua bombă a explodat şi l-a rupt în bucăţi. — Arno Gaebelien, *Conflict of Ages*, The Exhorters, p. 85.

În final, în 1917, ultimul Ţar şi toată familia lui au fost omorâţi. Niciodată n-avea să se mai ridice vre-un rege urât de catolicism, care să protejeze Biserica Ortodoxă. Timpul răzbunării sosise.

De aceea, eliminarea sistemului ţarist, a adus cu sine eliminarea Bisericii Ortodoxe. Pentru Vatican, care declarase război împotriva Bisericii Ortodoxe încă din secolul al XI-lea, vestea căderii rivalului milenar, era prea bună ca să fie adevărată. — Avro Manhattan, The Vatican Billons, Chick Publications, pp. 120, 121.

Cine a ajutat şi finanţat pe revoluţionari în capturarea Rusiei? Cine se afla în spatele lui Lenin, Trotsky şi Stalin în timp ce ei creau revoluţia şi vărsarea de sânge prin toată Rusia?

Instrumentele acestei noi alianţe între Sovietici şi Vatican, trebuiau să fie iezuiţii, descrişi ca inamicii ereditari ai Bisericii Ortodoxe. Conform rapoartelor, în timpul revoluţiei, existau mulţi iezuiţi în Moscova. — James Zatko, Descent into Darkness, University of Notre Dame Press, p. 111.

Printre cele 1,766,188 de victime până în anul 1922, cifre obţinute din documente sovietice, aproximativ 5000 erau preoţi, profesori, călugări, etc., ortodocşi... Aproximativ 100,000 de luterani au fost izgoniţi... Sate întregi au fost desfiinţate... Mii de biserici, de diferite denominaţiuni au fost demolate şi lucrarea de distrugere merge înainte... — Arno Gaebelien, Conflict of Ages, The Exhorters, pp. 103, 106.

Actualii finanţatori ai revoluţiei se găseau în America.

> William Franklin Sands, un director al Băncii de Rezervă Federală în New York, contribuise cu 1,000,000 de dolari la bolşevici — Anthony Sutton, *Wall Street and the Bolshevik Revolution*, Veritas Publishing. Pp. 133, 134.

Jacob Schiff era principalul iezuit în America, căruia i se încredinţase înfiinţarea unei Rezerve Federale.

> Jacob Schiff a venit în America târziu, în anii 1800, cu ordine de la Rothschild, să ia controlul sistemului Bancar în America. Pe timpul intrării în noul secol, 1900, Schiff era maestrul întregii fraternităţi bancare, pe Wall Street. — Myron Fagan, *The Illuminati and the Council on Foreign Relations*, Taped Lecture.

Cum Schiff deţinea controlul Băncii de Rezervă Federală, avea o sursă de bani pentru finanţarea revoluţiei comuniste în Rusia.

> În ediţia New York Journal American din 3 februarie, 1949, nepotul lui Schiff, John, a fost citat de către ziaristul Cholly Knickerbocker, spunând că bunicul său (Jacob Schiff), dăduse aproximativ 20 de milioane de dolari pentru triumful comunismului în Rusia. — G. Edwaed Griffin, *The Creature from Jekyll Island*, American Opinion Publishing, p. 265.

În banii de azi, acei 20 de milioane ar fi 420 de milioane de dolari, evident, bani furaţi de la poporul american, prin Banca de Rezervă Federală.

Jacob Schiff deţinea controlul întregii fraternităţi bancare şi finanţa un guvern al cărui principii sunt în antiteza directă cu Constituţia Statelor Unite. Schiff pretindea a fi capitalist american. Trăia în America, dar obiectivul lui era cel al papalităţii: distrugerea totală a Americii.

Mai erau şi alte scopuri pe care Iezuiţii urmăreau să le atingă prin Primul Război Mondial.

> Toate naţiunile mari, incluzând Statele Unite, erau plictisite de război, devastate, bocindu-şi morţii. Pacea era marea dorinţă universală. Astfel că, la propunerea lui Woodrow Wilson de a se forma o Ligă a Naţiunilor care să asigure pacea, toate naţiunile au sărit în sprijinul ei, chiar fără să citească tipăritura măruntă a acelei polițe de asigurare. — Myron Fagan, *The Illuminati and the Council on Foreign Relations*, Taped lecture.

După Primul Război Mondial, s-a încercat formarea unui guvern unic mondial, şi Liga Naţiunilor a fost înfiinţată. Senatorul Henry Cabot Lodge Sr. a prevenit Statele Unite din a face parte din Liga Naţiunilor. Complotul iezuit, de a crea un corp guvernant mondial, a fost oprit temporal. Această parte a planului iezuit a trebuit să mai aştepte alţi 27 de ani pentru o repetare a performanţei, când cel al Doilea Război Mondial a dat naştere Naţiunilor Unite.

Înainte de a privi la un alt motiv pentru care papalitatea se desfăta în Primul Război Mondial, să luăm aminte la preşedintele Woodrow Wilson. Wilson era controlat şi dominat de Colonelul Edward Mandell House. Wilson a spus:

> Domnul House este a doua mea personalitate. El este eu însumi, independent. Gândurile mele şi ale lui sunt una. — Charles Seymour, *The Intimate Papers of Colonel House*, Houghton Mifflin, vol. I, pp. 114, 115.

> Pentru şapte ani îndelungaţi, Colonelul House a fost al doilea eu al lui Woodrow Wilson… House formulase primele polițe a administraţiei şi, practic, a condus afacerile externe al Statelor Unite. Aveam, într-adevăr, doi preşedinţi în loc de unu… Super ambasador, vorbea cu regii ca de la egal la

egal. El era generalul spiritual al administraţiei. — George Viereck, *The Strangest Friendship in History: Woodrow Wilson and Colonel House*, Liveright Publishers, pp. 18, 19, 33.

Vierick spune, la paginile 106-108, că, în timp ce Wilson candida pentru realegeri în 1916 pe platforma „pentru că el ne-a ţinut departe de război," House negocia o înţelegere secretă cu Anglia şi Franţa, în numele lui Woodrow Wilson, afirmând că America va intra în război, imediat după alegeri. House era intim familiarizat şi cu centrele de bani şi putere în Europa.

House avea contacte apropiate atât cu J.P. Morgan cât şi cu familiile bancare vechi, ai Europei. — G. Edward Griffin, *The Creature from Jekyll Island*, American Opinion Publishing, p. 239.

Edward Mandell House controla pe Woodrow Wilson în totalitate. House era un iezuit care îndeplinea orice dorinţă a iezuiţilor. El l-a folosit pe Wilson ca marionetă, pentru crearea Ligi Naţiunilor, în favoarea iezuiţilor. Wilson nu era nimic mai mult decât o unealtă a Romei, care le făcea gusturile.

Un alt motiv pentru Primul Război Mondial era revanşa cu Germania, pentru opoziţia manifestată faţă de papalitate şi faţă de iezuiţi, în anii 1860 şi 1870. Germania era locul naşterii luteranilor, atât de urâţi de papalitate. De două ori în acest timp, Cancelarul Otto din Bismark, a condus Germania, cunoscută ca Prusia, la victorii militare asupra ţărilor controlate de iezuiţi, Austria în 1866 şi Franţa în 1870. Bismark a scos în afara legii Ordinul Iezuit, prin legea Kulturkampf în 1872. Aceste „crime" împotriva Romei şi a iezuiţilor, trebuiau să fie plătite. De atunci, mii de Germani au fost omorâţi în baia de sânge a Primului Război Mondial.

Germania a fost cea mai afectată ţară la sfârşitul războiului. Naţiunile victorioase a Europei au folosit

Tratatul de la Versailles să jefuiască Germania. Tratatul a impus o astfel de nedreaptă povară asupra Germaniei pentru reparațiile de război, că la întrebarea presei cu privire la ce se oferea lumii prin acest tratat, liderul Francez Clemenceau a răspuns: "Am garantat un alt război în 20 de ani." Germania a fost de acord cu termenii pentru că era slabă şi învinsă, dar ei s-au reconstruit rapid şi au acționat spre a se revanşa împotriva inamicilor lor, pentru datoria cu care îi încărcase la sfârşitul Primului Război Mondial. Acea revanşă avea să fie Al Doilea Război Mondial.

După încheierea Primului Război Mondial, iezuiții nu primiseră ce doreau. Woodrow Wilson şi Edward Mandell House au reuşit să le înființeze Liga Națiunilor, dar aceasta a eşuat mizerabil pentru că Statele Unite nu s-au implicat. De aceea, un alt război era necesar, un război atât de devastator, încât oamenii să ajungă să strige după formarea 'Națiunilor Unite.' Acesta a fost unul dintre scopurile celui de-al Doilea Război Mondial. Ne vom ocupa de acesta şi alte motive pentru război, în capitolul următor.

CAPITOLUL 7

AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL

Cel de-al Doilea Război Mondial a fost cel mai extins şi devastator din istorie. Sute de mii de oameni au murit în acest război. Cei mai mulţi dintre oameni nu ştiu de ce acest război a avut loc, sau care a fost cauza izbucnirii lui. Războaiele nu izbucnesc la întâmplare. Ele sunt planificate şi executate de oameni cu poziţii înalte în guvern, pentru avantaje proprii. Preşedintele Franklin D. Roosvelt a spus: "În politică, nimic nu are loc la întâmplare. Dacă se întâmplă, trebuie să fiţi siguri că a fost plănuit astfel." Haideţi să vedem cine a planificat cel de-al Doilea Război Mondial.

> Papa şi agenţii iezuiţi sunt instigatorii războaielor, iar, în timp ce lumea are dureri reale, Roma are şampanie. — Jeremiah J. Crowley (un fost preot catolic), *Romanism: A Menace to the Nation*, Menace Publishing, p. 144.

> Papa era implicat în Al Doilea Război Mondial, aşa cum erau implicaţi Hitler şi catolicul Mussolini şi de aceea, la fel de vinovat pentru moartea a şase milioane de evrei. În realitate, papii erau implicaţi şi au instigat cele mai multe, dacă nu toate, războaiele europene, de-a lungul secolelor. — F. Paul Peterson, *Peters Tomb Recently Discovered in Jerusalem*, p. 63. (Citat în: *Is Alberto for Real*, Sidney Hunter, Chick Publications, page 41).

Oricine poate spune că în 1914, Biserica Romano-catolică a început seria de războaie.

> Atunci, tributul de sânge pe care ea l-a luat întotdeauna de la popoare, a început să curgă în torente veritabile. — Edmond Paris, *The Vatican Against Europe*, The Wickliffe Press, p. 48.

Aceştia nu sunt singurii autori renumiţi care implică papalitatea ca instigatori al celui de-al Doilea Război Mondial, şi, de asemenea, a tuturor celorlalte războaie. În lumina acestor afirmaţii, este dezgustător să auzi despre o întâlnire recentă în Assisi, Italia, unde Papa Ioan Paul Al II-lea a fost citat spunând: "Violenţă, niciodată din nou! Război, niciodată din nou! Terorism, niciodată din nou!" Papalitatea a instigat şi încă mai instigă războaie, iar Papa are îndrăzneala să facă astfel de afirmaţii!

America, actualmente, duce război împotriva terorismului. Afirmaţiile de mai sus indică faptul că papalitatea este responsabilă pentru că face acest război, împotriva terorismului, o necesitate.

George Bush a declarat în USA Today, pe 17 Septembrie 2001, că administraţia lui pregăteşte o cruciadă împotriva terorismului. În istoria trecută, cruciadele erau războaie religioase, în favoarea intereselor papale. Vroia Bush să spună prin aceasta că războiul împotriva terorismului este luptat în favoarea intereselor papalităţii?

Adolf Hitler a fost vinovat de multe atrocităţi în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. A fost el într-adevăr responsabil pentru aceste atrocităţi, sau el doar aducea la îndeplinire ordine? Luaţi seama la cine trăgea sforile în Germania hitleristă.

> În Germania, ambasadorii Papali din Berlin, Mgr. Pacelli şi Franz von Papen, şambelanul particular al Papei, au realizat o uniune cu Roma şi sau concentrat asupra distrugerii Republicii de la Weimar. Catolicii germani erau ostili faţă de nazism, dar aceştia au fost informaţi că Papa însuşi era în favoarea lui Hitler. În consecinţă,

Centrul Catolic, axa tuturor majorităților parlamentare, a votat dând drepturi totale lui Hitler, pe 30 Ianuarie, 1933.

Această operațiune a fost imediat îndeplinită în Italia, prin încheierea unei înțelegeri care a fost cea mai avantajoasă pentru biserica Romană. Episcopatul german a jurat loialitate Fuhrer-ului şi organizațiilor Tineretului Catolic, combinate cu cea a Nazismului. — Edmond Paris, The Vatican Against Europe, The Wickliffe Press, page 15.

Vaticanul a ajutat pe Hitler să câştige putere şi apoi, l-a ajutat să-şi consolideze dominația în Germania. Aceasta a fost făcută în grup, prin a sfătui Partidul Catolic în Germania, să voteze pentru candidații naziști.

Votul Catolic a dat lui Hitler majoritatea de care avea nevoie, ca să poată forma un guvern în 1933. Mai departe, Vaticanul a ordonat membrilor Catolici ai Parlamentului Reichstag, să susțină legislația, dând lui Hitler putere să guverneze, prin decret. Această autoritate a dat lui Hitler puterea dictatorială de care avea nevoie pentru a distruge pe comuniştii germani.

Toată afacerea Vatican - Hitler fusese condusă în secret înainte ca Hitler să devină Cancelarul Germaniei, în ianuarie, 1933. In iunie al aceluiaşi an, Hitler şi Vaticanul au semnat un acord prin care biserica a jurat loialitate regimului nazist...

Curând după aceea, catolicul Franz von Papen, al doilea în autoritate după Hitler, a descris esența alianței Hitler - Vatican, în următoarele cuvinte: “Al treilea Reich,” a spus el, “este prima putere care nu numai recunoaşte, dar şi pune în practică, înaltele principii ale Papalității.” — Avro Manhattan, *The Vatican Moscow Washington Alliance*, Ozark Books, (Citat în Sydney Hunter, Is Alberto Reak, Chick Publications, pp. 42, 43).

Ce afirmație uimitoare! Von Papen spune că atrocitățile pe care le-a comis Hitler în timpul celui de-al Doilea

Război Mondial, erau principiile Papalității! Poate exista vre-o îndoială că papalitatea este cel puțin la fel de rea așa cum a fost Hitler și regimul lui?

> Hitler însuși admite că a fost ajutat de metodele iezuite din timpul Contra-Reformei, pentru a-și urma ideologia în război... (Noi) am fost martori la susținerea deschisă a fiecărui pas făcut de Nazi-Fascism, în a impune regimuri autoritare asupra tuturor popoarelor. — Leo H. Lehman, *Behind the Dictators*, Agora Publishing, pp. 36, 38, 39.

O descriere amănunțită a istoriei, așează amenințarea iezuit-catolică, chiar la inima regimului Hitlerist. Catolicul von Papen și partidul Centrul Catolic au fost aceia care l-au așezat pe Hitler în poziția pe care a deținut-o, în 1933, și ca să-și manifeste mulțumirea, al treilea 'Reich' al lui Hitler era un model al principiilor papale. Hitler a fost un simplu pion în mâinile iezuiților papalității.

Cine a susținut pe Hitler în devastata Germanie? Amintiți-vă că Germania fusese redusă la sărăcie prin Primul Război Mondial și prin Tratatul de la Versailles.

> Sume imense care aparțineau depozitarilor băncii noastre naționale, au fost date Germaniei pe baza nici unei securități... Miliarde peste miliarde din banii noștri au fost dați Germaniei de către comitetul Băncii de Rezervă Federală... Pe 27 Aprilie 1932, Băncile de Rezervă Federală au trimis Germaniei 750,000 de dolari, în aur, care aparțineau depozitarilor. O săptămână mai târziu, alți 300,000 de dolari, în aur au fost trimiși în Germania, pe aceeași cale. La mijlocul lunii mai, 12,000,000 de dolari, în aur, au fost trimiși în Germania, de către Băncile de Rezervă Federală. Aproape în fiecare săptămână se trimitea aur în Germania. — H.S. Kenan, *The Federal Rezerve Bank*, The Noontide Press, 1966, p. 158.

După cum am văzut într-un capitol anterior, Banca de Rezervă Federală era creaţia iezuiţilor. Ei o foloseau pentru finanţarea marionetelor lor, ca Adolf Hitler. Kenan afirmă că Rezerva Federală a finanţat pe Hitler şi pe Nazişti. Dacă Banca de Rezervă Federală este controlată de americani, cum poate ea să finanţeze un duşman de moarte ca Hitler, care a luat poziţie în favoarea a tot ceea ce Constituţia noastră condamnă? Conform afirmaţiilor făcute de Kenan, Banca de Rezervă Federală nu este americană; este duşmanul nostru, finanţând pe duşmanii noştri. Astfel este de înţeles faptul că o bancă iezuită finanţează o marionetă ca Adolf Hitler, folosită de iezuiţi.

De la Germania controlată de iezuiţi, să ne întoarcem spre Spania şi Francisco Franco. Spre sfârşitul anilor 1800, Spania trecea prin convulsie. Mergea înainte şi înapoi, între monarhie romano-catolică şi guvern republican liber. În final, în anii 1930, corpuri de copii au fost găsite sub câteva mănăstiri din Spania. Doctori au descoperit că aceşti copii muriseră prin sufocare. Vedeţi, preoţi şi călugăriţe se uniseră în adulter, iar copiii nedoriţi erau omorâţi la naştere. Oamenii catolici din Spania, care nu ştiau nimic despre aceste crime crude, au fost influenţaţi de descoperiri, iar multe legi care împiedicau pe catolici, au fost aprobate. Conform fostului iezuit Alberto Rivera:

> În 1936, noua inchiziţie Spaniolă a explodat. A fost numită „Războiul Civil Spaniol," orchestrată în secret din Vatican…
>
> Papa a excomunicat capii Republicii Spaniole şi a declarat război între 'Sfântul Scaun şi Madrid… Sub steagul Vaticanului, musulmanii au invadat Insulele Canare, după care au atacat sudul Spaniei... Când Inchiziţia şi-a îndeplinit scopurile, Spania se afla în ruine, sângerând şi învinsă, dar, în siguranţă, înapoi în mâinile Vaticanului… generalul Franco a devenit dictatorul romano-catolic în Spania. Guvernul lui Franco a fost

recunoscut de Vatican pe 3 August, 1937, cu 20 de luni înainte de sfârşitul Războiului Civil. — Jack Chick, *Alberto pts. 1, 3, 6*, Chick Publications, pp. 12, 21, 28, 29.

Când Franco mărşăluia spre Madrid aproape de încheierea războiului civil în Spania, când reinstala guvernul catolic înlăturând guvernul poporului pe care protestanţii în stabiliseră în urmă cu câţiva ani, a spus: "Am patru coloane de soldaţi cu mine. Am şi a cincea coloană în Madrid, care va trăda şi va preda oraşul în mâinile mele, când ajung acolo." — Albert Garner, *The Devil's Masterpiece: The Mistery of Iniquity*, Blessed Hope Foundation, pp. 70, 71.

Pe 31 Martie 1934, Pactul Romei a fost semnat şi a cerut suportul lui Mussolini şi Hitler pentru Rebeliune. 'Sfântul Război' a început în 1937. În timpul războiului, Vaticanul a dat recunoştinţă guvernului lui Franco, purtătorul sabiei lui, care, mai târziu a fost decorat cu Ordinul Suprem a lui Hristos. "Binecuvântate fie pistoalele dacă Evanghelia înfloreşte în urma lor!" Curând, Acţiunea Catolică avea să-şi împrăştie tirania prin întreaga ţară ruinată. Pax Christi! — Edmond Paris, *The Vatican Against Europe*, The Wickliffe Press, p. 15.

Benito Mussolini, era foarte respectat de iezuiţii Romei. Pentru ei, el era omul providenţei, care retrocedase Vaticanul în mâinile papalităţii, în 1929.

Ce s-a întâmplat în Europa între cele două masacre? În Italia, au avut loc negocieri secrete între agenţi Papali şi Mussolini, „omul providenţei." Preotul Don Sturzo, şef al grupului catolic, avea drepturi depline acordate de Duce (Mussolini), în Noiembrie, 1922. După aceea, a venit Tratatul Lateran, care a sigilat uniunea Fascismului şi a Papalităţii, cucerirea Etiopiei - binecuvântată de clerşi, în Vinerea Mare 1939, agresiunea împotriva Albaniei. — Idem, p. 15.

Conform cu Pius al XI-lea,

> Mussolini îşi face loc rapid, şi, cu putere dezlănțuită, va cuceri totul în calea lui. Mussolini este un om minunat. — Mă auziți? — un om minunat... Viitorul este al lui. – Idem, p. 69.

> Pentru prezent, Roma consideră regimul fascist ca fiind cel mai apropiat dogmelor şi intereselor ei. Noi nu avem numai pe reverendul (iezuit) părinte Coughlin lăudând Italia lui Mussolini ca fiind o „democrație creştină," căci, Civilta Catolica, organul casei Iezuiților spune clar... „Fascismul este regimul care corespunde cel mai îndeaproape conceptelor Bisericii Romei." — Pierre Van Paassen, *Days of our Years*, Hillman-Curl, p. 465.

Am văzut într-un citat anterior că Hitler a pus în practică principiile papalității. Acum vedem că Mussolini a făcut acelaşi lucru. Nu numai cele trei puteri a Europei, cu marionetele lor catolice, au făcut pe placul Romei în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Franklin Roosvelt, Preşedinte al Statelor Unite, a adus la îndeplinire dorințele Romei, de asemenea.

> Roosevelt i-a oferit cardinalului Spellman o ocazie fără precedent, care, în final necesita renunțarea la arhidiocezie, pentru luni bune... Propunerea uimitoare făcută de Roosevelt, era ca Spellman să lucreze ca agent clandestin al lui, în cele patru colțuri ale pământului. În acest caz, răspunderea arhiepiscopului era să contacteze şefi de state în Orientul Mijlociu, în Europa, în Asia şi Africa. El purta mesaje din partea preşedintelui... şi activa ca ochi şi urechi ai lui Roosevelt... Preşedintele i-a dat mai multă putere decât vre-un alt personaj religios american a avut vreodată. Spellman urma să umble printre cele mai mari personaje politice, ca unul dintre ei... Dar puțini oameni erau siguri cu privire la ceea

ce arhiepiscopului făcea în timpul lungilor călătorii. Lucrarea lui clandestină a dat naştere la întrebări acasă, cu privire la rolul unui personaj religios, profund implicat în afaceri guvernamentale. – John Cooney, *The American Pope*, Times Books, pp. 124, 125.

Prima prioritate pentru Spellman era Papa Pius al XII-lea, şi totuşi, era folosit de Franklin Roosevelt ca agent personal.

Despre Roosevelt citim din nou:

> Roosevelt şi Eisenhower au aprobat repatrierea forţată a şase milioane de creştini ortodocşi ruşi, dintre care mulţi au fost torturaţi sau omorâţi la sosirea lor la destinaţie. Doi ruşi care au scris despre această decizie abominabilă din partea conducătorilor americani, au fost Nikolai Tolstoi şi Alexander Soljeniţîn. Americanii au numit această repatriere 'Operation Keelhoul,' după forma navală de tortură, în care prizonierul este tras sub chila vaporului printr-o funie legată de corpul prizonierului, ca să fie tăiat brutal de elementele de pe fundul vaporului.
>
> Aceşti 6 milioane de indivizi nu erau numai soldaţi care luptaseră pentru germani în favoarea Rusiei, ci erau, de asemenea, copii şi femei…
>
> Deşi Churchill şi Roosevelt erau aceia care au luat decizia incredibilă de a trimite milioane de ruşi anti-comunişti înapoi la moarte sigură, Generalul Dwight Eisenhower a impus Operaţiunea Keelhaul, în aparenţă, fără mustrări de conştiinţă. — Ralph Epperson, *The Unseen Hand*, Publius Press, p. 301.

Roosevelt nu doar a folosit pe Spellman ca agent al său, ci a şi îndeplinit planurile iezuiţilor de anihilare a cât mai mulţi creştini ortodocşi. Iezuiţii căutau să distrugă pe creştinii ortodocşi din Serbia, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, iar prin această repatriere, la sfârşitul războiului, ei au distrus mult mai multe milioane

de creştini ortodocşi ruşi. Roosevelt, Eisenhower şi Churchill, au îndeplinit planul sângeros al iezuiţilor, cu mare succes.

> Generalul Iezuit, contele Halke von Ledochowscki, era dispus să organizeze, pe baze comune de anti-comunism, un oarecare grad de colaborare între Serviciul Secret German şi Ordinul Iezuit…
>
> Von Ledochowski, considera că încheierea socotelilor dintre Rusia şi Germania era inevitabilă… Şi Baseler Nachrichten (27 Martie 1942) nu a ezitat să scrie: "Una dintre întrebările care se ridică din activitatea Germaniei în Rusia, care este de o supremă importanţă pentru Vatican, este problema evanghelizării Rusiei."
>
> Acest amănunt este confirmat de Părintele Duclos însuşi, într-o carte, "În timpul verii 1941, Hitler a apelat la toate forţele creştine... (el) a autorizat misionari catolici să meargă în noi teritorii estice..."
>
> "Nici nu a fost uitat că în Franţa, Cardinalul Baudrillant şi Mgr. Mayol de Luppe a recrutat L.V.F.-ul pentru cruciada împotriva Rusiei." — Edmond Paris, *The Vatican Against Europe*, The Wickliffe Press, pp. 240, 241.

În timp ce Rusia creştin-ortodoxă era exterminată de papalitate, un masacru asemănător avea loc în Iugoslavia. Unele dintre multele cărţi scrise despre atrocităţile celui de-al Doilea război Mondial, include *Te converteşti… sau mori!* Scrisă de Edmond Paris, *The Vatican Holocaust* by Avro Manhatan, şi Ravening Wolves by Monica Farrell. Aceste cărţi amintesc despre uciderea celor aproximativ un milion de ortodocşi creştini, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, comise de ustaşi catolici. Pe coperta cărţii scrisă de Farrell citim:

> Acesta este raportul torturilor şi crimelor comise în Europa în 1941-1943, de către o armată de activişti catolici, cunoscuţi ca ustaşi, conduşi

de călugări şi preoţi, şi chiar de călugăriţe. Victimele au suferit şi murit pentru cauza libertăţii de conştiinţă. Puţinul pe care noi îl putem face este să citim raportul suferinţelor lor şi să păstrăm în minte că aceasta nu s-a întâmplat în timpul evului mediu întunecat, ci în timpul generaţiei noastre ILUMINATE. Ustaşi este un alt nume pentru Acţiunea Catolică. — Monica Farrell, *Ravening Wolves*, Protestant Publications, cover.

Expulzarea în masă şi convertirea forţată a creştinilor ortodocşi la catolicism erau pe agendă. Toate măsurile care conduceau la eliminarea Serbiei în Croaţia, au fost îndeplinite sub sloganul anunţat de unul dintre miniştri croaţi: "Vom masacra prima treime de sârbi, vom expulza a doua treime, iar ultima treime va fi forţată să accepte credinţa catolică, prin care vor fi absorbiţi de elementul catolic." — Lazo M. Kostich, *Holocaust in the Independent State of Croatia*, Liberty, p. 18.

Papalitatea încă mai încerca să extermine pe creştinii ortodocşi în Serbia spre sfârşitul anilor 1900, folosindu-se de Statele Unite ca terorişti în acel conflict, să bombardeze Serbia. Adevăratul măcelar al Balcanilor este Papa şi Biserica Catolică, nu Slobodan Milosevic. Ei judecă persoana nepotrivită pentru crime de război.

Un alt ţel al acestui război era să facă lucrurile atât de imposibile pentru evrei, încât aceştia să fie determinaţi să se întoarcă în Palestina. Aproape de sfârşitul Primului Război Mondial, Declaraţia Balfour a fost semnată, împuternicind pe evrei să se întoarcă acasă, în Palestina. Aceasta urma să fie casa lor permanentă. Totuşi unii evrei au avut succes în unele părţi ale lumii şi nu au vrut să se întoarcă. Când al Doilea Război Mondial şi Holocaust-ul au început, evreii persecutaţi îşi doreau un loc pe care să-l numească CASĂ şi s-au întors în Palestina. În 1948, Israel a fost declarat a fi o Naţiune Suverană. Conform cărţii lui Cooney, American Pope, page 187,

Francis Spellman fusese factorul de decizie în acceptarea Israelului ca Stat Suveran.

De ce ar folosi iezuiţii pe Hitler pentru anihilarea evreilor, ca mai apoi, Cardinalul iezuit Francis Spellman, să îngrijească de o casă în Palestina, pentru ei? Atenţie! Vaticanul căuta să distrugă pe evrei de 1000 de ani.

> ...în spatele steagului Sionist, trebuia să se găsească speranţa Mesianică veche, pentru o teocraţie globală ce avea să vină, după cum a fost prezis de văzătorii şi profeţii Sionului. Urma să fie o teocraţie în care Iehova, şi nu Hristos, avea să fie Rege.
>
> Spectrul creerii unei astfel de teocraţii, a fermecat camerele interioare a bisericii Catolice, şi totuşi este o frică dominantă.
>
> În ochii Vaticanului, de aceea, dorul milenar după o teocraţie globală Ebraică, reprezintă o ameninţare mortală pentru învăţăturile escatologice ale bisericii Catolice. Când sunt traduse în termeni pur politici, o astfel de concepţie înseamnă nu numai rivalitate ci şi duşmănie. – Avro Manhatan, *The Vatican Moscow Washington Alliance*, Ozark Books, pp. 169, 170.

La suprafaţă, statul Israel în Palestina, părea a fi o mare ocazie pentru evrei, pentru a avea ţara lor proprie. Totuşi, care a fost rezultatul întoarcerii evreilor în Palestina? De când li s-a acordat statut de suveran în 1948, evreii se află în conflict continuu cu arabii. Mulţi evrei au murit, exact cum iezuiţii au dorit şi au ştiut că se va întâmpla.

Prin întoarcerea evreilor în Palestina, iezuiţii au sperat că se va ajunge la o astfel de vărsare de sânge, că lumea va fi nevoită să apeleze la un făcător de pace care să vină în regiune. Şi cine urma să fie acel făcător de pace? Papa Vaticanului, bine-nţeles. Iezuiţii doreau de mult să restaureze puterea temporară a Papei. Când Papei i se va da tronul lui Solomon în Ierusalim, mult aşteptata ţintă va fi atinsă. Războiul împotriva terorismului început pe

11 Septembrie 2001, pe care George Bush îl numeşte cruciadă, ar putea, cu siguranţă, agrava situaţia în acea regiune, şi să rezulte în domnia pontifului din Ierusalim.

Iezuiţii au eşuat în încercarea de a avea un corp unit guvernând lumea după Primul Război Mondial. Dar şi-au îndeplinit scopul sinistru, după al Doilea Război Mondial. După război, lumea plictisită a fost condiţionată să accepte un guvern internaţional. Astfel s-a născut ceea ce se numeşte Naţiunile Unite. De la crearea Naţiunilor Unite în 1945, acest aşa numit corp de conservare a păcii, a eşuat în mod mizerabil în încercarea de a păstra lumea în pace. De ce? Pentru că păstrarea păcii nu este ţelul lor, chiar dacă ei continuă să pretindă că da. În prezent, există aproximativ 83 de războaie în lume. Totuşi, a fost, cu siguranţă, un instrument pentru suprimarea iubitorilor de libertate. Katanga şi Rhodesia sunt doar două exemple de naţiuni distruse de forţele N.U. Naţiunile unite s-au străduit din răsputeri să restabilească puterea temporară a papalităţii — ţinta lor de la început.

Vom lua aminte la încă un scop al iezuiţilor cu al Doilea Război Mondial. Sosise vremea revanşei împotriva Japonezilor. Spre finalul anilor 1500, japonezii acceptase pe toţi străinii care doreau să trateze cu ei. Misionarii catolici erau bineveniţi de asemenea. După o vreme, catolicii au devenit intolerabili cu celelalte credinţe. Rezultatul a fost lipsă de odihnă şi vărsare de sânge pentru multe decade. În final, în anul 1639, edictul de excludere a fost acceptat. Acesta afirma:

> Pentru viitor, atâta timp cât soarele mai luminează lumea, nimeni să nu îndrăznească să navigheze spre Japonia, nici măcar în calitate de ambasadori, iar această hotărâre nu va putea fi niciodată revocată, nici cu preţul vieţii. — Avro Manhatan, Vietnam: *Why did we go?,* Cick Publications, p. 153.

Pentru aproape 200 de ani, porturile japoneze au

fost închise pentru misionarii catolici, care încercaseră să ocupe Japonia pentru mândrul Papă. Prin a doua jumătate al secolului al XIX-lea, puterea militară a fost folosită împotriva naţiunii insulare. Aceasta a fost înmuiată până la conflictul sângeros în sudul Pacificului, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, culminând cu bombardarea Hiroşimei şi Nagasaki. Japonia a fost adusă pe genunchi pentru totdeauna. Vremea revanşei sosise.

CAPITOLUL 8

PEŞEDINTELE JOHN KENNEDY

Recent, noi informaţii relevante cu privire la asasinarea preşedintelui Kennedy, au fost descoperite. Acestea arată cine a planificat şi a comis această crimă. Această nouă dovadă demonstrează că raportul Comisiei Warren, care este ultimul cuvânt al guvernului cu privire la asasinare, este doar o acoperire a aceea ce s-a întâmplat în realitate. Următoarele analize a asasinării vor include câteva evenimente şi situaţii care poate nu vor părea a avea de-a face cu această crimă, dar va arăta intriga intensă din spatele ei.

În timp ce se deplasa într-un vehicul descoperit, Kennedy a fost împuşcat în Dealy Plaza, pe 22 Noiembrie, 1963, la ora 12: 30 p.m. mulţimile erau vesele. Era o scenă de bucurie în timp ce preşedintele Statelor Unite înainta pe străzile centrului oraşului Dallas. Părea că fiecare zâmbea în acele mii de oameni care îşi vânturau mâinile deasupra capului. Dintr-o dată, s-au auzit împuşcături, iar preşedintele Kennedy zăcea mort în spitalul Parkland Memorial.

Acest caz a uluit lumea pentru ultimele patru decade, şi este unul dintre cele zece mistere nerezolvate, în ultimii o sută de ani. Comisia Warren a fost desemnată să cerceteze cazul, iar aceasta a conclus că un pistolar nebun, Lee Harvey Oswald, a făcut aceasta. Ei au spus că Oswald a împuşcat pe Kennedy din clădirea depozitului de carte din Dallas, din spatele vehiculului. Dar acum există o mulţime de dovezi care dezaprobă concluzia raportului Comisiei Warren şi indică la o mascare masivă şi conspiraţie în spatele asasinatului.

La două zile după moartea preşedintelui Kennedy, Jack Ruby l-a omorât pe Oswald. De ce? Nu cumva ca să-l împiedice să vorbească?

Există, două motive principale pentru care Kennedy a fost omorât. Aceste două motive au de-a face cu războiul din Vietnam, şi cu Banca de Rezervă Federală.

Preşedintele a trimis două ajutoare în Vietnam, McNamara şi Taylor, care a adunat informații ce l-au convins că Statele Unite trebuie să se retragă din Vietnam. Raportul lor către preşedinte era intitulat Report of McNamara-Taylor Mission to South Vietnam.

> Cu acest raport în mână, Preşedintele Kennedy avea ceea ce dorea. Conținea esența deciziilor pe care trebuia să le ia. Trebuia să fie reales pentru a termina programele pe care le propusese în timpul primului termen; trebuia să scoată pe americani din Vietnam. — Col. L. Fletcher Prouty, *JFK: The CIA, Vietnam, and the Plot to Assassinate John F. Kennedy*, Carol Publishing Group, p. 264.

Fletcher Prouty ne spune că,

> Pe 22 Noiembrie 1963, guvernul Statelor Unite fusese ocupat de grupul super puterii care vroia o intensificare a războiului în Indochina, şi o moştenire militară continuă, pentru generațiile următoare. — Idem, p. 264.

În timp ce preşedintele Kennedy reducea implicațiile Americii în sud-estul Asiei, acest grup super puternic plănuia omorârea lui. După asasinarea lui Kennedy, au făcut sigură rămânerea Americii în Vietnam pentru multă vreme.

Cine era acest grup? Cine ne-a vrut în Sudul Vietnamului şi de ce? Când vom răspunde la această întrebare, oamenii care se află în spatele asasinării lui Kennedy vor fi cunoscuți.

Avro Manhatan era un jurnalist britanic, care a lucrat mulţi ani pentru Compania britanică de transmisiuni radio. El a scris cel puţin 15 cărţi despre rolul Bisericii Catolice în problemele lumii. În cartea lui, Vietnam: Why Did We Go? El ne spune,

> Originea militară şi politică a războiului din Vietnam, a fost descrisă cu milioane de cuvinte scrise sau rostite. Totuşi, nimic nu a fost spus despre una dintre cele mai semnificative forţe care a contribuit la promovarea lui, adică rolul jucat de religie, ceea ce, în acest caz, înseamnă rolul jucat de Biserica Catolică şi de partenerul ei politic, Vatican. Participarea lor nu este simplă speculaţie. Este un fapt istoric, la fel de concret ca prezenţa Statelor Unite sau a rezistenţei gherilei masive a comunismului asiatic. Activităţile celor două din urmă au fost dezbătute de mii de cărţi, dar prima nu a fost niciodată amintită nici măcar în treacăt. Biserica Catolică trebuie să fie considerată ca fiind iniţiatorul principal în originea, dezvoltarea şi executarea conflictului din Vietnam. De la bun început, această motivaţie religioasă a ajutat la pornirea acestei avalanşe care avea să cauzeze agonii interminabile în continentele asiatice şi americane.
>
> Preţul plătit a fost imens: Mii de miliarde de dolari; dislocaţia în masă a populaţiei; anarhie politică; devastare militară pe o scară fără precedent, dispreţ faţă de lumea civilizată; pierdere a mii şi mii de vieţi de tineri asiatici şi americani; mutilare şi moarte a sute de mii de bărbaţi, femei şi copii. Tragedia din Vietnam va intra în istorie ca una dintre cele mai crude fapte ale alianţei contemporane între politică şi religia organizată.
>
> Factori de natură politică, ideologică, economică şi militară au jucat un rol în desfăşurarea războiului, dar religia Bisericii Catolice a fost una dintre principalii instigatori. De la început, rolul acesteia a fost minimizat, totuşi, faptele concrete nu pot fi ignorate uşor. Acest amănunt urmează sa fie analizat, deşi pe

scurt. — Avro Manhattan, *Vietnam: Why Did We Go?*, Chick Publications, 1984, p. 13, (Sublinieri adăugate).

Cuvântul Înainte al editorului acestei cărți, pagina 3, comentează:

> Avro Manhattan, autoritate globală în politica Vaticanului, a descoperit realitatea motivului pentru care tinerii noştri au suferit şi au murit în Vietnam. El pune moartea lor pe răspunderea dorinței pasionate a Vaticanului, de a face Asia romano-catolică. Agenții Vaticanului au provocat începerea Războiului din Vietnam. Soldații americani slujeau Vaticanului în lupta lor disperată pentru supraviețuire în jungle, pentru a face față iadului războiului, a durerii, morții şi distrugerii. Totul a fost pus la cale de... iezuiții ei. — Idem, p. 3.

Mulți oameni, în special catolici, pot face excepție de realitățile menționate în citatele anterioare, dar trebuie să prezentăm faptele aşa cum sunt şi cum s-au întâmplat. Când această carte vorbeşte despre romano-catolici, ea nu se referă la membri sinceri ai bisericii, care nu ştiau nimic despre astfel de lucruri, ci se referă la conducătorii Vaticanului şi la Ordinul Iezuiților.

Conform cu Avro Manhattan, războiul în Vietnam a avut loc din cauză că Vaticanul a vrut să creeze o bază de putere în sud-estul Asiei, de unde să ocupe tot sud-estul Asiei, iar mai apoi, întreaga Asie. Următoarele citate sunt extrase din aceeaşi carte.

> Ho Chi Minh, a început, înaintea Celui De-al Doilea Război Mondial, să facă manevre pentru stabilirea comunismului în Vietnam. El a primit ajutor din partea Statelor Unite împotriva Japonezilor, dar a folosit acest ajutor spre consolidarea dominației teritoriului Tonkin. În August, 1945 el a mărşăluit în Hanoi şi a stabilit

guvernul provizoriu al Republicii Democrate Vietnam. Ca un maestru strateg, el a cooperat în transplantarea a aproape un milion de nord Vietnamezi catolici, în Sud... După alegerea lui Papa Ioan al XXIII-lea în 1958, şi întoarcerea Vaticanului de la războiul rece la cooperarea cu Marxismul, Ho Chi Minh a încheiat o înțelegere secretă cu Papa Ioan care a condus la control total a țării, de către Nord. — Idem, p. 177.

Preşedintele Vietnamului de Sud, Ngo Dinh Diem, era un catolic practicant care a condus Vietnamul de Sud cu mână de fier. El a fost un credincios autentic în răului comunismului şi al unicității Bisericii Catolice. La început, el fusese adus la preşedințe de către cardinalul Spellman şi Papa Pius al XII-lea. El a transformat preşedința într-o adevărată dictatură catolică, zdrobind oponenții politici cu cruzime. Mulți călugări budişti s-au sinucis dându-şi foc de vii, în semn de protest împotriva persecuției religioase. Persecuția lui discriminantă împotriva necatolicilor, specific — budişti, a cauzat răsturnarea guvernului şi dezertare din armată. Aceasta a condus la intervenirea armatei Statelor Unite în Vietnamul de Sud.

În această terorizare, el a fost ajutat de cei doi frați ai lui Catolici, şeful poliției secrete, şi Arhiepiscopul de Hue. — Idem, p. 56 (Sublinieri adăugate).

Cardinalul Francis Spellman, arhiepiscopul de New York, a fost omul cheie care a condus America în conflict.

Era activ în a insista ca Statele Unite să aleagă pe Diem şi să-l susțină ca preşedinte al Vietnamului de Sud. A fost făcut Vicar General a forțelor armate al Statelor Unite pe care le numea Gls — 'Soldații lui Hristos' (aceasta însemnând soldați pentru Biserica Catolică) în vizitele lui

frecvente la frontul războiului din Vietnam. Idem, p. 71.

Vaticanul a jucat de ambele părți în lupta uneia împotriva alteia, în acest război din Vietnam. Îl controlau pe Diem în Sud, în timp ce sfătuia pe Chi Minh şi încheia înțelegeri secrete cu el, în Nord. Astfel, totuşi, războiul s-a desfăşurat, Vaticanul a triumfat, şi a câştigat controlul în Vietnam. Încercarea preşedintelui Kennedy de a înăbuşi baia de sânge, a provocat mânia nemuritoare a instigatorilor războiului — iezuiții papalității.

Preşedintele Kennedy a început să reducă implicarea Americii în Vietnam, chiar înaintea morții sale. În ziua următoare omorârii sale brutale, s-au întâmplat următoarele:

> La ora 8:30 a.m., Sâmbătă, 23 Noiembrie, 1963, limuzina care transporta pe directorul CIA, John McCone, a pătruns pe proprietatea Casei Albe… El era acolo, de asemenea, pentru a încheia o afacere, înainte de a fi implicat în toate detaliile determinate de schimbarea de preşedinte — semnarea Memorandumului 278, al Securității Naționale, un document secret care a inversat imediat decizia lui John Kennedy de a limita războiul din Vietnam. Efectul Memorandumului 278 a dat Agenției Centrale de Informații (CIA) cale liberă să procedeze la o escalare totală a războiului în Estul îndepărtat… Ca rezultat, din 23 Noiembrie 1963, Orientul Îndepărtat a luat locul Cubei ca țepuş în coasta Americii. De asemenea, a creat o nouă sursă de narcotice pentru piața globală a mafiei. — Robert Morrow, *First Hand Knowledge*, Shapolsky Publishers, p. 249.

Ziua următoare omorârii lui Kennedy, decizia de a opri America din implicarea în Vietnam a fost anulată, iar programul Vaticanului a continuat.

Afirmația lui Morrow descoperă, de asemenea, un alt motiv pentru care iezuiții vroiau să continue războiul;

ei ar fi câştigat miliarde de dolari în traficul internaţional de droguri. În ultimele patru secole, iezuiţii fuseseră implicaţi în traficul de droguri din Orientul Îndepărtat şi, cu siguranţă, n-ar fi vrut să piardă acest avantaj, chiar dacă aceasta implica pierderea a milioane de vieţi omeneşti!

> Cum misiunea originală a iezuiţilor fusese stabilită în Beijing în 1601, societatea lui Isus (iezuiţii) au deţinut cheile traficului Orientului Îndepărtat. — inclusiv traficul de droguri. — assorted authors, *Dope, Inc.: The Book That Drove Kissenger Crazy*, Executive Intelligence Review, p. 117

Politicienii din Washington controlaţi de iezuiţi, vroiau continuarea războiului în Vietnam. Vroiau să creeze o putere catolică în sud-estul Asiei. Vroiau să continue cu deţinerea controlului asupra pieţei internaţionale de droguri, pe care-l condusese 400 de ani în Estul îndepărtat. Când preşedintele Kennedy s-a aşezat în calea lor, a trebuit să fie dat la o parte. Iezuiţii au pus la cale asasinarea lui.

Al doilea motiv pentru care Kennedy a fost asasinat, este intenţia eliminării Băncii de Rezervă Federală. Colonelul James Gritz explică:

> Când Kennedy a propus întoarcerea monedei americane la cea de aur şi dizolvarea Sistemului de Rezervă Federală, când a încercat să-şi exercite autoritatea de conducător, dată lui de către Constituţia Statelor Unite... Kennedy şi-a pregătit propria moarte. Sosise timpul să plece. — Colonel James Gritz, *Called to Serve: Profiles in Conspiracy from John F. Kennedy to George Bush*, Lazarus Publishing, pp. 511, 512.

Preşedintele Kennedy a încercat dizolvarea Sistemului Rezervei Federale, care este banca centrală a Statelor Unite, o creaţie a iezuiţilor.

Constituţia Statelor Unite dă congresului putere să facă banii. Dacă Congresul Statelor Unite ar fi făcut banii proprii, aşa cum impune Constituţia, n-ar mai trebui să plătească sute de miliarde de dolari de interes pe care îi plăteşte acum bancherilor pentru datoriile naţionale, din bani care au fost făcuţi din nimic. De aceea, Kennedy a început să tipărească banii guvernului Statelor Unite, care erau liberi de datorie, să înlocuiască dolarii Rezervei Federale, pe care îi folosim astăzi.

Am văzut în capitolele anterioare cine este responsabil pentru crearea Băncii Rezervei Federale, şi a operaţiei neconstituţionale a acestei bănci care fură bani de la cetăţenii americani. Iezuiţii, dacă vă amintiţi din capitolul doi, au încercat să asasineze pe preşedintele Andrew Jackson pentru că a întrerupt activitatea băncii centrale. Din nefericire, au reuşit să asasineze pe Kennedy pentru că a încercat să facă acelaşi lucru. Iezuiţii folosesc bogăţia creată de Rezerva Federală, pentru finanţarea faptelor lor criminale.

John Kennedy a provocat mânia criminală a iezuiţilor, îndrăznind să acţioneze ca un adevărat preşedinte, şi nu ca marionetă a lor.

Aţi putea spune, "Stai puţin că Kennedy era romano-catolic. A fost singurul preşedinte catolic pe care l-am avut vreodată." E adevărat. Chiar dacă era catolic, el a considerat că interesele Statelor Unite erau o prioritate faţă de dorinţele papalităţii. Nu era iezuit.

Există o secţiune interesantă în instrucţiunile secrete a ordinului iezuit, scrisă de fondatorul lor, Ignatius Loyola.

> În concluzie, fie ca ei (iezuiţii) să aibă întâietate peste prinţi, nobili, şi magistraţi în orice loc, ca aceştia să fie la dispoziţia noastră, să sacrifice până şi pe cele mai apropiate rude, şi pe cei mai intimi prieteni, când considerăm că aceasta ar susţine interesele noastre. — W.C. Brownlee, *Secret Instructions of the Jesuits*, American and Foreign Christian Union, p. 47.

Vedem aici că dacă ordinul iezuit spune că o anumită persoană trebuie să moară, nu contează dacă această persoană îți este cel mai bun prieten, dacă îți este tată, sau frate; trebuie să moară. Ce sistem!

Credeți că Biserica Catolică nu este atât de puternică? Credeți că aceasta exagerează în ai prezenta ca fiind prea puternici? Avro Manhattan ne spune:

> Cardinalul Francis Spellman, de New York, a fost vicarul militar a Forțelor Armate Americane în Vietnam. El era, de asemenea, legătura neoficială dintre papa, Foster Dulles, Secretarul de Stat a Statelor Unite şi, fratele secretarului, Alan, care era capul C.I.A. — Avro Manhattan, *Murder in the Vatican*, Ozark Books, pp. 35, 36.

Astfel. Prin Cardinalul Francis Spellman, Biserica Romano-catolică şi iezuiții au avut acces şi control asupra lui John Foster Dulles, Secretarul de Stat, şi asupra fratelui lui, Alan, care era capul CIA. Acele două departamente, împreună cu F.B.I. se aflau în mâinile cardinalului Francis Spellman, Prim Cardinal al Bisericii Romano-catolice, în New York.

> Biserica Catolică în Statele Unite, din punct de vedere financiar, depăşeşte toate bogățiile Americii. Politic, se furişează în Casa Albă, în Senat şi în Congres. Este o forță în Pentagon, un agent secret în FBI, şi ocupă poziții principale în C.I.A. — Idem, p. 271.

Jean Hill , a fost martor omorârii lui Kennedy. În cartea ei, intitulată JFK: The Last Dissenting Witness, ea menționează că, în timpul unei conversații cu prietenul ei, J.B., care era unul dintre polițiştii însoțitori ai lui Kennedy, acesta i-a spus:

> În timp ce Kennedy era ocupat strângând mâinile mulțimii adunate în aeroport, oamenii

> Serviciului Secret al lui Johnson au venit la poliţiştii de pe motociclete şi ne-a dat o serie de instrucțiuni. Cel mai ciudat lucru pe care ni l-a spus era că ruta paradei prin Dealy Plaza a fost schimbată." "Schimbată? Cum?" A întrebat Jean Hill. "Inițial, trebuia să se meargă direct pe strada principală." A spus J.B., "dar ne-au cerut să nu mai ținem cont de ruta veche. În schimb, ni s-a cerut să dăm colțul pe strada Houston şi să s-o scurtăm pe Elm." Jean a simțit că i se încleştează gura. "Dacă rămâneați pe strada principală, probabil că Kennedy s-ar fi aflat în afara zonei din care avea să fie împuşcat." J.B. a făcut ochii mari şi a exclamat: "Poate că din cauza aceasta au schimbat ruta. Dar asta nu-i tot. Ne-au aşezat in cea mai nebună poziție de care am auzit vreodată. Normal, patru polițişti pe motocicletă, mergeau în cele patru laturi ale vehiculului preşedintelui, dar de data aceasta ne-au aşezat pe toți într-o parte, lăsând vehiculul preşedintelui fără escortă în față. Ni s-a ordonat să stăm în spate şi să nu ne apropiem de partea din față cu nici un chip. Nu auzisem niciodată de o astfel de formațiune, dar ni s-a spus că vroiau ca oamenii să se bucure de vizibilitate nerestricționată. Bănuiesc că CINEVA a căpătat o vizibilitate nerestricționată suficientă. — Jean Hill, *JFK: The Last Dissenting Witness*, Pelican Publishing, p. 113.

Deci, ruta prin Dallas a fost schimbată, pentru ca oamenii să aibă acces vizibil la preşedintelui Statelor Unite. Asasinii iezuiți au avut, cu siguranță!

S-a mai întâmplat ceva ciudat. Lyndon Johnson, vice preşedintele Statelor Unite, aparent, avea o problemă reală. Continuând cu conversația dintre Jean Hill şi prietenul ei martor,

> Despre ce vorbeşti? A întrebat Jean inocentă. Nu înțeleg. "Prietenii mei din formație spun că Johnson a început să se aplece jos în vehicul, aproximativ 30-40 de secunde înainte de auzirea

primei împuşcături. Cred că acesta este o mică ciudăţenie. Nu crezi?" „Oh, fii serios J.B." a spus Jean Hill crezând că prietenul ei glumea. "Cu siguranţă nu vorbeau serios." "După părerea mea, erau foarte serioşi." A spus J.B. "Unul dintre ei i-a spus lui Maguire că l-a văzut pe Johnson aplecându-se în vehicul înainte ca vehiculul să intre pe strada Houston." "Hm! Poate Johnson a scăpat ceva jos, şi s-a aplecat. Deci, ar putea fi o simplă explicaţie." "Poate că da," A replicat J.B. "Nu pretind că ştiu ce l-a determinat să se aplece, dar acest coleg spunea că părea să se aştepte la gloanţe. Când am auzit aceasta, am început să-mi pun o serie de întrebări." — Idem, pp. 114-116.

Lyndon Johnson acţiona ca şi cum ştia că aveau să zboare gloanţe, aplecându-se de mai multe ori, înainte de auzirea împuşcăturilor.

Legea, în Texas, interzice ca oamenii care mor în statul Texas să fie luaţi înainte de efectuarea autopsiei. Totuşi, corpul preşedintelui Kennedy a fost luat fără autopsie. De ce? Pentru că erau destule evidenţe că a fost împuşcat de mai multe gloanţe. Erau destule evidenţe că raportul prezentat era numai minciuni. Erau multe gloanţe pe care doctorii le-ar fi găsit şi astfel, ideea că pistolarul principal a fost Lee Harvey Oswald. De aceea nu s-a permis efectuarea autopsiei în Texas. De aceea corpul lui Kennedy a fost transportat la Washington D.C., unde autopsia federală a fabricat evidenţe care să se potrivească cu minciunile comisiei care dăduse un raport. Exista o conspiraţie condusă de iezuiţi care omorâse pe Kennedy, aceştia nepermiţând evidenţelor să iasă la lumină, indiferent de numărul de persoane care ar fi murit.

Dacă într-adevăr s-au tras mai multe focuri în acea zi în Dealy Plaza, cu siguranţă, vehiculul conţinea evidenţe ale acestui fapt.

Trei zile după asasinare, Carl Renas, capul securităţii

la Dearborn Division de la Ford Motor Company, conduce limuzina de la Washington la Cincinnati, cu elicopterele securităţii zburând pe deasupra. El a observat mai multe găuri produse de gloanţe, cea mai evidentă fiind una în parbriz, care, conform lui Renas, era o lovitură principală şi nu un fragment. Limuzina a fost dusă de Renas la Hess şi Eisenhart de Cincinnati unde parbrizul a fost înlocuit. Serviciul secret i-a spus lui Renas, "Ţine-ţi gura." - Charles Crenshaw, *JFK: Conspiracy of Silence*, Penguin Books USA, p. 106.

Renas era şeful securităţii reprezentând Diviziunea Dearborn a Companiei Ford Motor. Cine era şeful acelei diviziuni în 1963, când lui Renas I s-a încredinţat sarcina vieţii lui?

> Henry Ford II spune astăzi că prima oară când îşi aminteşte să-l fi întâlnit pe Lee Iacocca, era noiembrie 1960, când acesta l-a chemat să-i spună că îi va încredinţa conducerea diviziunii Ford, la Dearborn. — Robert Lacey, *Ford, the Men and the Mashine*, Ballantine Books, p. 531.

Lee Iacocca era şeful Diviziunii Dearborn a companiei Ford Motor, care a trimis pe Carl Renas să aducă maşina în care Kennedy se afla când a fost asasinat, de la Washington D.C. Iacocca a fost şef principal a Diviziunii Dearborn, până când a devenit Preşedintele Companiei Ford Motor, în 1970. Iacocca a fost parte din acoperirea adevărului pentru că a eliminat evidenţele cu privire la asasinarea lui JFK.

Ce legături avea el cu Biserica Catolică? În autobiografia lui, acesta spune,

> Mi-a luat un număr de ani până am înţeles de ce trebuia să fac o bună mărturisire unui preot înainte să merg la Sfânta Cină, dar în adolescenţă am înţeles importanţa acestui drept greşit interpretat al Bisericii Catolice. În anii de mai

târziu, m-am simţit complet împrospătat după mărturisire. Am început chiar să frecventez întâlniri la sfârşit de săptămână, unde iezuiţii, într-o examinare de conştiinţă faţă către faţă, m-au făcut să înţeleg viaţa pe care o trăiam. — Iacocca: *An Autobiography*, Bantam Books, p. 8.

Romano-catolicul Lee Iacocca, şef principal al diviziunii Dearborn a companiei Ford Motor, a fost acela care a trimis pe Carl Renas să aducă limuzina care purta semne de multiple gloanţe, trase de multiple pistoale, care l-au omorât pe John F. Kennedy. Nu este uimitor că mulţi ani după aceea, ca preşedinte la Chrysler, Lee Iacocca a mers la Congres şi a cerut ajutor financiar? Cum catolicul Iacocca fusese un serv atât de supus cauzei iezuiţilor, un alt catolic supus, cu numele Thomas 'Tip' Neill, şi-a folosit puterea, ca purtător de cuvânt al Casei Albe, ca să facă rost de toţi banii de care Lee Iacocca a avut nevoie.

Au existat mulţi oameni care au ştiut mult despre asasinarea lui Kennedy dar, din nefericire, aproape toţi au murit sub circumstanţe misterioase. S-a făcut un efort deosebit pentru înlăturarea oricărui mijloc de aflare a adevărului, pentru ca nici un secret să nu fie divulgat. Chiar şi Jean Hill a precizat că au existat câteva încercări să fie omorâtă ea, şi copiii ei.

Jim Marrs, autorul cărţii *Crossfire: Complotul care l-a omorât pe Kennedy*," a scris : "În decursul a trei ani de la omorârea preşedintelui Kennedy şi Lee Harvey Oswald, au murit 18 martori — şase prin împuşcare, trei în accident, doi prin sinucidere, unul prin tăierea gâtului, unul printr-o lovitură de carate la gât, cinci din cauze naturale." ...Un matematician, angajat de London Sunday Times în Februarie 1967, a ajuns la concluzia că probabilitatea ca numărul de martori implicaţi în asasinarea lui Kennedy să moară între 22 Noiembrie 1963 şi data mai sus menţionată, era de 100.000 trilioane la unu.... În perioada de

> timp dintre 22 Noiembrie 1963 până în August 1993, au murit peste 115 martori, căzând victime morții în circumstanțe ciudate. — Craig Roberts and John Armstrong, *JFK: The Dead Witnesses*, Consolidated Press, p. 3.

Kennedy a fost unul dintre mulții preşedinți, regi, țari şi împărați care au refuzat să se opună iezuiților şi au fost omorâți pentru aceasta. Rolul jucat de papalitate în aceasta crimă şi ascunderea realității, nu pot fi negate. Am văzut că Vaticanul avea un plan, oamenii în poziții cheie l-au adus la îndeplinire, şi alți oameni în poziții cheie au ascuns dovezile.

> A existat un singur grup, o organizație, a cărui istorie trecută a fost caracterizată de plănuirea şi îndeplinirea unor astfel de fapte; care a avut un motiv durabil consistent înainte, în timpul şi după comiterea crimei; care a avut conexiunile internaționale necesare; care a avut banii; care a putut introduce sinuciderea şi sacrificiul de sine în membri ei; şi care a continuat să existe prin toate fazele conspirației de asasinare. Aceasta este Biserica Romano-catolică. — Emmett McLoughlin, *An Inquiry into the Assasination of Abraham Lincoln*, Lye Stuart, Inc. 1963, p. 161.

Winston Churchill, faimosul Prim Ministru Englez în timpul Celui De-al Doilea Război Mondial, a spus odată,

> Cei mai mulți dintre oameni, ocazional, se împiedică de adevăr, dar se ridică şi continuă ca şi cum nimic nu s-a întâmplat.

Acum înțelegem realitatea cu privire la unul dintre cele mai controversate subiecte în istoria americană. Te vei împiedica în adevăr aici şi vei merge mai departe ca şi cum nimic nu s-a întâmplat, sau vei începe să analizezi istoria şi evenimentele actuale într-o nouă lumină?

CAPITOLUL 9

MASACRUL DE LA WACO

Un grup religios, cunoscut ca Branch Davidians (Ramura Davidiană) trăiau în tabăra lor, pe care o numeau "Muntele Carmel", în afara oraşului Waco, Texas. Pe 19 Aprilie 1993, agenţi ai guvernului Statelor Unite au atacat tabăra lor şi au omorât femei şi copii neajutoraţi, cu tancuri de armată, aruncătoare de flăcări, şi gaz lacrimogen. Ca rezultat, aproape 100 de oameni şi-au pierdut viaţa. Ceea ce face aceasta o tragedie de cele mai teribile proporţii, este faptul că Davidienii nu făcuseră nimic să provoace acest atac din partea guvernului Statelor Unite.

Davidienii se aveau bine cu cei din comunităţile vecine. Aveau câteva păreri religioase diferite de alte biserici, dar, multe dintre aşa numitele biserici standard, aveau opinii diferite între ele. Diferenţele religioase nu puteau fi un motiv pentru care să fie atacaţi, să li se distrugă casele şi vieţile, în special, fără să aibă loc o judecare a cazului. Primul amendament la Constituţie, garantează dreptul la închinare conform conştiinţei fiecăruia, dar guvernul a ignorat total acest drept, în masacrul de la Waco.

Un punct foarte important de înţeles, este că, efectiv, tot ceea ce guvernul şi canalele de ştiri au spus despre aceşti oamenii erau numai minciuni. Mulţi dintre aşa numiţii experţi au expus mărturii care au făcut pe mulţi să creadă exact opusul adevărului. Din cauza acestor minciuni, foarte puţini oameni ştiu cum erau membrii grupului Branch Davidians, şi foarte puţini oameni ştiu ce a avut loc în timpul asediului de la Waco. Minciunile

au fost spuse în intenţia de a se justifica, pe căi imposibile chiar, ceea ce guvernul a făcut acolo.

Primul amendament al Constituţiei spune că guvernul nu va face legi care aparţin religiei. Drepturile constituţionale ale Branch Davidians au fost totalmente ignorate. Criminalii au fost vinovaţi de cele mai crude crime.

> În dimineaţa dinaintea paştelui anul trecut, Shirley Burton, purtătorul de cuvânt al Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea, a spus că a primit un telefon înspăimântător. Pe linie, se afla un oficial al bisericii din Australia, transmiţând o avertizare cum că următoarea zi, o explozie de violenţă va avea loc în Waco, Texas, cult care cuprindea o duzină de foşti adventişti. Omul primise mesajul de la părinţii unui membru al cultului.
>
> Părinţii de-abia au primit mesajul că va avea loc un masacru sinucigaş," a spus Burton, adăugând că mintea ei s-a umplut cu imagini a omorârii lui Jim Jones şi 900 dintre urmaşii lui, în Guyana.
>
> Autorităţi ale bisericii au înştiinţat poliţia şi Paştele a trecut fără incident. Dar pacea a ajuns la un sfârşit sângeros, duminica trecută, când membri ai sectei au început împuşcăturile cu agenţii federali. — *The Washington Post*, 3 Martie, 1993.

Cuvintele "cult" şi „sectă" sunt folosite de guvern sau veştile media, să arunce suspiciuni sau să discrediteze un grup sau o biserică.

> Primăvara trecută, oficiali ai bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea au auzit de la colegii lor din Sydney că Branch Davidians plănuiau o sinucidere în masă pentru ziua de Paşti. Aproape în acelaşi timp, Departamentul de Stat primise cuvânt de la surse din Australia că grupul lui Koresh pregăteau arme şi plănuiau sinuciderea.

Statul a transmis informația la ATF (Departamentul Guvernamental de Alcool, Tutun şi Arme de Foc) care şi-a început investigarea în Iunie, 1992. — *Newsweek*, 15 Martie, 1993.

Aceste două articole vorbesc despre veşti răutăcioase circulând despre Branch Davidians. Nimic, niciodată nu venise de la ei. David Koresh, liderul Davidienilor, auzise că ATF vroia să primească informații complete despre el, în iunie 1992. Koresh a invitat BATF (Biroul Alcool Tutun şi Arme de Foc al guvernului) să vină la Tabăra Muntele Carmel să vadă orice ar fi dorit să vadă. Tragic, BATF a refuzat să vină.

Asedierea taberei Davidiene a început pe 28 Februarie 1993. În loc să bată la uşa din față, 100 agenți BATF au atacat tabăra, ca să aresteze pe David Koresh. Koresh mergea frecvent la jogging, iar guvernul l-ar fi putut aresta atunci, dar ei nu erau interesați în arestarea lui Koresh, pur şi simplu. Guvernul vroia o confruntare. Agenți BATF şi FBI neamenințați, au deschis foc trăgând în uşă şi pereți ştiind că în interiorul clădirii se aflau femei şi copii.

În timpul asedierii, patru agenți BATF au fost omorâți. Aceşti agenți care au murit pe 28 Februarie, fuseseră gărzile de corp ale lui Bill Clinton din timpul Convenției Democratice până când Bill Clinton a devenit preşedinte. Aceşti patru agenți au fost singurii agenți federali care au murit în asediul de la Waco. Caseta Video a Lindei Thompson intitulată „Waco, Marea Minciună", arată că acei agenți nu au fost omorâți de Branch Davidians. Caseta arată pe agenți intrând în clădirea taberei printr-o fereastră la etaj. Apoi, arată un alt agent BATF, care se afla afară, pe acoperiş, împuşcând prin fereastra pe care intraseră, cei patru agenți care au murit. Aceştia au fost omorâți de oamenii lor!

Există multe întrebări fără răspuns în tragedia de la Waco. De ce a mers Clinton la astfel de extreme la Waco? Existaseră probleme la tabăra de la Muntele Carmel în 1987. Avuseseră loc împuşcături între David

Koresh şi urmaşii lui şi George Roden şi urmaşii lui. Şapte Davidieni au fost arestaţi, judecaţi şi condamnaţi pentru tentativă de omor, împreună cu David Koresh. Conform procurorului în caz, avocat al districtului McClennan, Vic Feazel:

> Nu am avut probleme. I-am tratat ca pe fiinţe umane, în nici un caz ca pe nişte răufăcători. Erau extrem de politicoşi. După proces, deşi noi nu suntem de acord cu tot ce credeau sau spuneau, mulţi dintre angajaţi erau destul de drăguţi cu ei. — Houston Chronicle, 1 Martie 1993.

Acţiunea guvernului a fost un abuz de autoritate, fiind întâmpinat cu frică de către Davidieni. Dacă guvernul federal ar fi sunat să vorbească cu Davidienii, aceştia le-ar fi dat orice doreau.

Koresh avea o altă problemă, implicând autorităţile federale. Într-un interviu televizat, pe 21 Aprilie 1993, Henry McMahon, care deţinea un magazin de arme in Waco, a spus:

> David Koresh a cumpărat de la mine arme de foc în valoare de cel puţin 50.000 de dolari. În Iulie 1992, ofiţeri BATF au venit la magazinul meu, întrebând despre Koresh şi cumpărarea armelor. L-am sunat pe David Koresh când ofiţerii BATF erau încă în magazin. Koresh mi-a spus că, dacă era vreo problemă, să cer ofiţerilor să meargă la el. M-am oferit să-i însoţesc până la Campusul Muntele Carmel ca să vadă armele pe care Koresh le cumpărase, dar agenţii BATF au refuzat.

Koresh fusese extrem de cooperant în 1987 şi apoi în 1992. Cu siguranţă, a existat un motiv sinistru pentru care agenţii federali, sub conducerea lui Bill Clinton, au apelat la o astfel de cruzime la Muntele Carmel. Haideţi să investigăm adevăratul motiv pentru masacrul de la Waco.

Dacă David Koresh era principala ţintă a guvernului,

de ce nu l-au arestat paşnic, astfel încât viețile inocente să fi fost cruțate? Minciunile agenților BATF au fost că Koresh nu a ieşit niciodată din campus unde ar fi putut fi arestat. Paul Fatta, un Davidian, care nu se afla în campus când a început conflictul, a comentat de mai multe ori, pentru publicare în presă:

> David Koresh, eu şi alții împreună cu noi, am mers la jogging pe şosea cinci kilometri, de mai multe ori. De ce nu a fost arestat atunci? Ne-am aflat în afara proprietății de mai multe ori.

De ce nu a fost Koresh arestat în timpul unei ieşiri la jogging sau în Waco?

Ştiau Davidienii că erau atacați de agenții federali? David Thibodeau, un supraviețuitor al masacrului, a fost intervievat într-un show de televiziune "A Current Affair", pe 3 Mai 1993. El a specificat că unul dintre membri Davidieni, Wayne Martin, un avocat educat la Harvard, a sunat la 911 la scurt timp după ce agenții federali au atacat campusul. A fost transferat la altă agenție unde persoana care a răspuns a spus: "Bine, salut băieți, cum stau lucrurile pe la voi?" Wayne Martin strigă în telefon: "Se trage în noi! Suntem omorâți, suntem omorâți!".

Cum toate apelurile telefonice 911 sunt păstrate, pare a fi uşor să confirmi acest apel, dar, după cum a spus reportera de la Current Affairs Mary Garafolo, "Această întâmplare devenise atât de controversată, că poliția a refuzat să elibereze acest apel presei." Nu a existat nici un răspuns la acel apel, la 911. De ce nu? Numai oameni care lucrează pentru o putere care urăşte libertățile noastre pot face aşa ceva. Iezuitul Bill Clinton, care, cu un jurământ solemn a promis să respecte constituția, a ignorat constituția cu ocazia masacrului de la Waco.

> Aici se face simțită puterea teribilă a bisericii Catolice. Prin această dispoziție iezuită oamenii de stat sunt determinați să acționeze, nu pentru

binele ţării căreia ei aparţin, ci pentru binele bisericii care îi controlează. Aici se decid subiectele de natură secretă. — M.F. Cusack, *The Black Pope*, Marshall Rusell & Co., p. 106.

Trebuie să explicăm aici că numele „Papa Negru" este numele sau titlul dat generalului suprem iezuit, care este, probabil, cel mai puternic om din lume. Acţionează în secret şi foarte puţini ştiu despre el.

Haideţi, în cele ce urmează, să investigăm acuzaţiile de abuz fizic sau sexual care se spune că au avut loc în campusul de la Muntele Carmel. James Tom, un fost Davidian, a fost cel mai puternic critic a Davidienilor. El a menţionat că David Koresh a bătut-o pe fiica lui timp de 30-40 minute, iar tatăl ei era de faţă şi nu a făcut nimic să-l oprească. Dacă acest lucru ar fi adevărat, cum putea el, ca tată, să vadă pe fiica lui fiind tratată astfel, şi să nu intervină în nici un fel?

Tom a declarat că David Koresh era imaginea lui Charles Manson. Dacă Koresh era imaginea lui Manson, de ce Tom s-a alăturat lui?

Când s-a permis părăsirea campusului din Muntele Carmel a 21 de copii, postul Houston a declarat că cei 21 de copii erau intr-o stare psihologică bună. Se aflau în bune condiţii fizice şi erau foarte bine educaţi. În concluzie, copiii care au părăsit campusul de la Muntele Carmel un fuseseră abuzaţi deloc fizic, mental sau moral.

David Koresh era considerat demon şi monstru nebun de către oamenii vinovaţi de masacrul de la Waco. Bob Ricks, omul responsabil de masacrul de la Waco a spus că David Koresh era sociopat clasic.

Rick a fost responsabilul acţiunii de la Waco. — The (UK) Observer, April 22, 2001.

Judecătorul Suprem Janet Reno l-a numit criminal periculos. Editorialistul de la Fort Worth News l-a numit ucigaş in masă şi Bill Clinton s-a referit la el ca fiind periculos, irațional şi, probabil, nebun.

Aceşti oameni practică ceea ce V.I. Lenin a sfătuit: "Numeşte inamicii tăi ceea ce eşti tu şi, întotdeauna, spune opusul adevărului." David Koresh a fost descris ca demon, pentru ascunderea şi justificarea crimelor comise de ei.

O altă crimă teribilă comisă la Waco a fost folosirea gazului CS în campus, pentru femei şi copii. Membrul Congresului Statelor Unite, Ron Paul a spus:

> Gazul CS este interzis, sub Convenția de la Paris, a se folosi în război. Statele Unite nu-l pot folosi în război. Este ilegal. Totuşi, l-au folosit împotriva propriilor cetățeni. — *The Washington Times*, April 23, 1993.

Benjamin Garrett, director executive la Controlul Armelor Chimice şi Biologice a specificat:

> Gazul CS a afectat în mod deosebit copiii — Cu cât eşti mai mic, cu atât mai curând simți efectul. — Idem.

Gazul CS este una dintre cele mai crude otrăvuri pe care guvernul putea să-l folosească împotriva copiilor. Imagini de la masacru arată copii arşi negri. Aceea trebuie să fi fost cea mai teribilă moarte. Oamenii care au ordonat folosirea gazului CS îl numeau pe David Koresh cu cele mai teribile nume. Ei, de asemenea, au menționat că au pompat gazul pentru binele copiilor. Numele cu care l-au numit pe Koresh se atribuie lor. Aceşti oameni: Bill Clinton, Janet Reno şi Bob Ricks au ucis acei copii la Waco. De multe ori, un eveniment poate fi înțeles mai bine prin evenimentele care au loc după el. Cine beneficiază? Două săptămâni după masacrul din Campusul Muntele Carmel, John Chafee, un senator din Rhode Island, a cerut impunerea unei noi legi naționale care să interzică deținerea de arme de mână. Această lege ar interzice vânzarea, posedarea, importarea şi exportarea de arme de mână. Dacă propunerea lui

Chafee ar fi devenit lege, ar fi produs o schimbare uriaşă în al doilea amendament al constituţiei americane, care spune "...dreptul oamenilor de a păstra şi purta arme de mână, nu va fi încălcat." Orice lege cu privire la arme pe care Congresul îl aprobă, este o încălcare împotriva acestui drept.

Cine vrea să dezarmeze cetăţenii americani? Nimeni un vrea să fie dictatorul unei naţiuni cu 200 milioane de arme în posesie. Când cetăţenii unei naţiuni sunt înarmaţi, unde dreptul lor de a deţine arme un este încălcat, rata de crime este extrem de joasă.

Fiecărui om în Elveţia i se cere să aibă o armă de foc în casă, inclusiv puşcă de asalt. În Elveţia, crima aproape nu există. În state şi oraşe din America, unde se permite purtarea de arme, rata de crime este foarte joasă. În timpul celui de-al doilea război mondial, Hitler a vrut să invadeze Elveţia. Elveţienii i-a spus că poate să-şi trimită armata peste graniţă dar că nici unul dintre ofiţeri nu urma să se întoarcă. Hitler a dat ordin pentru invadarea Elveţiei de mai multe ori, dar ofiţerii nu se supuneau. Elveţia a rămas neutră de-a lungul războiului. Cine a urât constituţia de la început? De la începutul acestei ţări, iezuiţii au încercat să distrugă Constituţia. Ei au numit constituţia a fi un document satanic. Marele General Francez Lafayette a spus odată:

> Este părerea mea că dacă libertăţile acestei ţări — Statele Unite — sunt distruse, aceasta se va întâmpla datorită subtilităţii preoţilor iezuiţi catolici, pentru că ei sunt cei mai preţuiţi şi periculoşi inamici ai libertăţii. Ei au instigat majoritatea războaielor în Europa. — Eric Jon Phelps, *Vatican Assasins*, Halycon Unified Services, p. 54.

Iezuiţii şi-au folosit omul, Bill Clinton, să instige şi să îndeplinească distrugerea de la Waco. Au sperat ca după aceea, să poată avea succes în aprobarea legilor ilegale care ar fi abolit amendamentul numărul doi al constituţiei.

Este uşor să identifici pe iezuiţi sau marionetele lor în Congresul Statelor Unite, pentru că ei insistă să se accepte propunerea pentru interzicerea purtării de arme. A existat un alt motiv pentru acţiunea de la Waco, pe care Bill Clinton l-a menţionat pe 19 şi 20 Aprilie 1993. Această afirmaţie a fost făcută în Rose Garden şi poate fi găsită în documentele presei Casei Albe.

Vreau să spun, cum am făcut-o ieri, că îmi pare foarte rău pentru pierderea de vieţi care a avut loc la începutul şi la sfârşitul tragediei din Waco. Sper că alţii, care vor fi tentaţi să se ataşeze cultelor şi să se implice cu oameni ca David Koresh, vor fi avertizaţi de scenele oribile pe care le-au văzut în ultimele şapte săptămâni. Şi sper foarte mult că situaţiile dificile cu care s-au confruntat agenţii federali şi cu care, fără îndoială, li se va mai cere să se confrunte în alte contexte în viitor, vor fi cumva mai bine mânuite şi înţelese datorită a ceea ce s-a întâmplat acum.

În propriile sale cuvinte, Clinton a exprimat o avertizare şi o ameninţare oricui va îndrăzni să se ataşeze unui grup religios, aşa numit cult. Pentru Clinton, un cult este un grup care un este parte dintr-o organizaţie populară. Orice organizaţie religioasă a fost pătrunsă şi dominată de iezuiţi. Ei vor ca toţi să stea în organizaţiile principale, pentru o mai uşoară îndoctrinare. Oricine se află în afara bisericilor principale, sunt mai greu de manipulat. Conform fostului preot iezuit Alberto Rivera, toate bisericile populare au fost dominate de iezuiţi în jurul anilor 1980. Dr. Rivera a explicat că pe când se afla sub jurământul extrem al iezuiţilor, i s-a spus că se va da un semn secret iezuiţilor la nivel mondial, când mişcarea ecumenică va fi măturat cu succes protestantismul, în pregătirea pentru semnarea unei înţelegeri între Vatican şi Statele Unite.

Semnul era când un preşedinte al Statelor Unite îşi depune jurământul de oficiu în faţa unui

obelisc. Pentru prima oară în istoria Statelor Unite, jurământul în ceremonii a fost mutat în partea de est al capitalei, şi preşedintele Reagan a stat cu faţa la Monumentul Washingtonului. Aceasta s-a întâmplat pe 20 Ianuarie, 1981. — Jack Chick, *The Godfathers*, Alberto Part Three. Chick Publications, page 26.

Waco a fost o avertizare împotriva ataşamentului faţă de o biserică nepopulară, unde adevărul despre papalitate şi anticrist ar fi expus.

Bill Clinton a declarat că Waco a fost o încălzire pentru confruntarea altor grupări religioase! Sună acestea a cuvinte exprimate de un om care apăra drepturile constituţionale a cetăţenilor Americani, sau sună a cuvinte exprimate de un iezuit care îndeplineşte planurile papalităţii? Amintiţi-vă! La congresul secret de la Chieri, s-a declarat:

> De aceea, Protestantismul trebuie să fie abolit... Catolicii vor fi umpluţi cu ură faţă de eretici (Un eretic este oricine un crede în religia catolică, oricine se opune papei, oricine crede că papa este anticristul.)... Vom da lovitură de moarte ereziei... — Hector Macpherson, *The Jesuits in History*, Ozark Book Publishers, Appendix I.

Bill Clinton a fost iezuit, hotărât să îndeplinească planul iezuit de la Chieri.

Papa Ioan Paul Al II-lea a spus clar:

> Activitatea de prozelitism a sectelor şi a grupelor religioase noi în America este o piedică gravă în lucrarea de evanghelizare... Succesul prozelitismului practicat de secte şi grupuri religioase noi în America nu poate fi ignorat. Aceasta cere de la biserică pe continent un studiu amănunţit, să fie îndeplinit în fiecare naţiune şi la nivel internaţional... Pentru ca răspunsul la provocarea sectelor să fie eficient, este nevoie de o coordonare potrivită de iniţiative între preoţi,

> concentrați asupra realizării unei cooperări mai eficiente prin proiecte împărtăşite care vor produce rezultate mai bune. — Papa Ioan Paul al II-lea, *The Challenge of the Sects*, Exhortation, Article 73. (A parenthetical expression was left out.)

Toate aceste noi grupări religioase au un lucru în comun; toți cred că sistemul diavolesc anticrist este papalitatea.

Malachi Martin comentează despre aceste grupări şi spune că

> Se adaptează la globalismul nou emanând din alte grupuri puternice. Un există nici o cale prin care să fie capabilă să se mențină în putere progresivă dacă nu permite — sau suferă — ca provincialismul său să fie lărgit dincolo de limitele pe care, tradițional le-a observat... Ca grupări, vor trebui să întâmpine alternative. Ori, ca grupări, vor rămâne globalizați... Ori, ca grupări vor rămâne pe loc, se vor diminua în număr şi influență, şi în final îşi vor pierde identitatea ca părți operative în noua ordine mondială. — Malachi Martin, *The Keys of This Blood*, Simon and Schuster, pp. 291, 292.

Cu alte cuvinte, oricine va accepta planul iezuit pentru lume, i se va permite să trăiască, iar aceia care un o fac, vor experimenta Waco! Waco a fost o avertizare că iezuiții vor să întoarcă lumea într-un alt Evul Întunecat în care toți oamenii devin sclavi papalității. Dacă vreunul nu se supune papalității, va fi tratat ca cei de la Muntele Carmel.

Un ultim gând. Dacă tu ai fi fost preşedintele Statelor Unite sau Judecătorul General în timpul Masacrului de la Waco, şi nu ai fi vrut să otrăvești copiii cu gaz CS, ai avea autoritatea să stopezi o astfel de acțiune? Sigur că da. Tot ce trebuia să faci era să ridici receptorul. Faptul că Bill Clinton şi Janet Reno nu au făcut-o, dovedeşte că era dorința lor ca masacrul să aibă loc.

CAPITOLUL 10

DISTRUGERE ÎN ORAŞUL OKLAHOMA

Exploziile au demolat clădirea federală Alfred E. Murrah în oraşul Oklahoma pe 19 Aprilie 1995. 168 de americani au murit ca rezultat, incluzând un număr de copii mici, aflându-se într-o grădiniţă, care forma parte din clădire. Guvernul Statelor Unite a declarat şi încă susţine că explozia s-a datorat unei cisterne de îngrăşământ parcată în faţa clădirii. Am văzut în capitolele anterioare că în situaţii ca acestea, ceea ce guvernul declară că s-a întâmplat, este de necrezut.

Benton K. Partin, un General de brigada pensionat, şi 31 de ani veteran al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite, este expert în explozive. A servit ca comandant Laboratorul Tehnologiei de Armament a Forţelor Aeriene, şi a fost responsabil de dezvoltarea muniţiilor pentru serviciile înarmate. El este un expert recunoscut în sistemul armelor moderne, precise.

Generalul Partin a făcut o analiză amănunţită a exploziei de la clădirea Murrah. El declară în raportul lui:

> Este imposibil ca distrugerea clădirii s-o fi fost provocată doar de o astfel de cisternă.
>
> Pentru realizarea unei astfel de avarie care a avut loc la Clădirea Murrah, trebuia s-o fi existat explozive la baza câtorva stâlpi de susţinere a clădirii, localizaţi în locuri inaccesibile din stradă, pentru suplimentarea exploziei cisternei. Într-adevăr, o examinare atentă a fotografiilor care arată stâlpul de susţinere căzut, evidenţiază că

> acesta a fost afectat de un exploziv de demolare şi nu de explozia din faţa clădirii...
>
> Explozia prin aer produce o energie insuficientă pentru a dărâma grinzi şi stâlpi concreţi...
>
> În contrast, structuri puternice, fixe, pot fi distruse eficient prin declanşarea a explozive aflate în contact direct cu structurile puternice, grinzi şi stâlpi. Clădirea Federală Murrah nu a fost distrusă doar de o cisternă. Factorul major în distrugere pare să fi fost declanşarea de explozive aflate la baza a patru stâlpi de susţinere a clădirii. Singura avarie care poate fi concret atribuită exploziei cisternei este cea a tavanului primului şi celui de-al doilea etaj, în zona din spatele stâlpului B4 şi B6. Chiar şi acestea e posibil să fi fost provocate de explozia de la stâlpul B3. — Benton K. Partin, *Bomb Damage Analysis Of Alfred P. Murrah Federal Building*, July 30, 1995, (sublinieri adăugate).

Astfel, vedem că a fost imposibil pentru o cisternă să distrugă clădirea Murrah. Alte bombe au fost strategic aşezate la baza stâlpilor structurali pentru realizarea distrugerii provocate. Cineva care a avut acces în interiorul clădirii, care ştia unde se află stâlpii structurali, care avea acces la planurile construcţiei, a pus bombele care au distrus clădirea.

Reporteri care au ieşit pe scenă la puţin timp după ce clădirea s-a prăbuşit, au raportat că muncitori adunau bombe care nu erau din interiorul clădirii.

Bombele care au explodat nu au explodat simultan. Rafalele bombei au fost înregistrate de două seismometre, unul la muzeul Omniplex, la 4.34 mile nord-est depărtare de clădire, al doilea la Universitatea Oklahoma în Norman, la 16.25 mile sud-est depărtare de clădire. Ambele Seismometre au înregistrat două explozii diferite, prima urmată de a doua la un timp foarte scurt, ambele fiind de aceeaşi intensitate.

De asemenea, mai mulţi martori de înaltă

credibilitate, au raportat că au auzit diferite explozii. La scurt timp după explodare bombei, brigada de detonare a bombelor, a detonat o bombă neexplodată în interiorul clădirii.

Când preşedintele Kennedy a fost omorât, a fost declarat că un pistolar nebun, Lee Harvey Oswald, a comis crima. După cele citite în capitolul opt, au existat mai mulţi pistolari care au tras în Kennedy. Lee Harvey Oswald a luat vina, iar ceilalţi au fost liberi.

Când clădirea Murrah a sărit în aer, s-a spus că un singur om era responsabil, Timothy McVeigh. Dar Benton Partin, un expert militar în explozive, a arătat că era imposibil pentru o cisternă să provoace astfel de avarii. Alţii au avut acces la planurile de construcţie a clădirii şi au pus explozivi în jurul stâlpilor. Ei erau mai vinovaţi decât McVeigh, dar au rămas liberi. Cine sunt oamenii într-adevăr responsabili pentru tragedia din oraşul Oklahoma?

În timpul unui interviu televizat în direct, un Şef Asistent al departamentului de foc, a spus că echipa de genişti a fost la clădirea Murrah la ora şapte dimineaţa, două ore înaintea exploziei. Ce făcea acolo cu două ore înaintea exploziei?

Imediat după explozii, Maiorul Ron Nordick, Dr. Randall Heather, Guvernatorul Frank Keating, şi alţi numeroşi reporteri de ştiri, au declarat că FBI şi ATF confirmaseră că explozive de calibru mare au fost scoase din clădire. Acum, concluzia oficială este că a fost o bombă de îngrăşământ. Minţeau guvernatorul, maiorul şi reporterii de ştiri, sau, pur şi simplu, nu au fost puşi la punct la timp, să spună acelaşi lucru?

Departamentul de Alcool, Tutun şi arme de foc aveau birouri în clădirea Murrah. În ziua exploziei, nici unul dintre agenţii ATF nu au venit la lucru dimineaţa. Agenţii ATF care aveau copii în grădiniţa din clădire, nu şi-au lăsat copiii în acea dimineaţă. Pe lista exploziei întâmplătoare din Oklahoma, nu se afla nici unul din

agenţii ATF, nici copiii lor. — Freedom Network News, June/July 1996, pp. 5, 6.

Uimitor! O agenţie a guvernului Statelor Unite, care avea birouri în clădire, nu au venit la lucru, nici nu şi-au adus copiii la grădiniţă în ziua exploziei. Credeţi că ştiau ce urma să se întâmple clădirii?

În timpul unei discuţii deschise radio, la 10 zile după explozie,

> (Mark) Boswell a intervievat pe veteranul CIA James Black şi asistentul Ron Jackson cu privire la documente de susţinere, aflându-se acum în posesia lor, sprijinite de doi oficiali al departamentului de justiţie, document care menţionează că ei erau parte dintr-un comitet format din zece persoane, care au plănuit explozia din Oklahoma. — Martin O. De Brook, *Cherith Chronicle*, May-July, 1995, page 5.

În lumina tuturor evidenţelor, aceasta este singura poveste care are sens. Ca în cazul omorârii lui Kennedy, la fel este şi în cazul exploziei din oraşul Oklahoma. Agenţi înalţi ai guvernului Statelor Unite, pretinzând că iubesc America şi libertatea noastră, slujeau altui stăpân, îndeplinind scopurile lui. După cum vom vedea, a existat un scop bine determinat pentru explozia din Oklahoma. E uimitor că atât de multe vieţi au trebuit să se piardă pentru a se răspunde apelului papalităţii.

Ca JFK, Waco şi World Trade Center, explozia din Oklahoma lasă în urmă o mulţime de întrebări pe care nimeni nu le-a răspuns până în prezent. Să analizăm unele dintre aceste întrebări.

1. De ce a fost judecătorul Statelor Unite Wayne Alley, al cărui birou se afla în clădirea Federală, avertizat cu câteva luni înainte, într-un memo al Departamentului de Justiţie, că un atac terorist anonim urma să aibă loc împotriva clădirii Federale?

2. De ce, cercetarea geologică a directorului Universităţii Oklahoma, Dr. Charles Mankin, spune mijloacelor media că, conform cu două înregistrări seismografice distincte, au fost două rafale de explozii?

3. De ce informaţia lui Benton K. Partin nu a ieşit la lumina zilei?

4. De ce, administraţia Clinton blamează programele radio legate de incident, şi ordonă cele mai diavoleşti legislaţii pentru poliţia statală, care au fost propuse vreodată în Statele Unite, aşa de curând după rafale? Această legislaţie propusă a fost atât de bine organizată, că, s-a evidenţiat clar, că a fost plănuită cu mult timp înaintea distrugerii clădirii.

5. De ce s-au grăbit impunerea unor proiecte de lege în Congres, privind terorismul domestic, doar câteva zile după explozie? Aceste legi includ o ameninţare la adresa deţinătorilor de arme. Vă amintiţi de Waco?

Existau măsuri de restrângere a libertăţii în Congres, imediat înaintea exploziei din Oklahoma, măsuri care aşteptau să fie impuse. După explozie, acestea au fost imediat votate.

> Actul Terorist Omnibus Counter din 1995 se afla în lentă desfăşurare în Congres, şi era subiectul unei discuţii dacă acesta va viola unele dintre libertăţile civile fundamentale, incluzând dreptul unuia de a-şi confrunta acuzatorul.
>
> Acum, după explozia din Oklahoma, există câteva pariuri în Washington. Democraţi şi republicani au anunţat prin intermediul ştirilor joi, chemând pentru votarea unui proiect de lege. — Terror in the Heartland: Terrorism Bill Moves Very Fast, *Orlando Sentinel*, April 21st, 1995 (sublinieri adăugate).

> Preşedintele Clinton a îndemnat Congresul vineri, să voteze legislaţia antiterorism propusă de el, fără o analiză politică interminabilă asupra detaliilor. Congresul trebuie să acţioneze şi s-o facă prompt. Pachetul lui antiterorism de 1.25 miliarde ar extinde puterile de investigaţie a impunerii legii şi a pedepselor dure pentru anumite crime. Republicanii au reacţionat pozitiv la propunerile făcute de Clinton miercuri, la o săptămână după explozia din Oklahoma. — Clinton Urges Swift Action on Anti-Terrorism Legislation, *Orlando Sentinel*, April 29th, 1995.

Scopul urmărit prin explozia din oraşul Oklahoma era acela de a determina Congresul să voteze proiectele de lege privind antiterorismul, fără dezbateri. Dacă ar fi avut loc dezbateri, problema libertăţii constituţionale şi a înfiinţării poliţiei de stat ar fi fost ridicate. Iezuiţii în Congres preferă să implementeze poliţia de stat fără anunţ public, prin crearea unui climat de isterie naţională, folosind un atac terorist înscenat. Proiectul de lege a fost votat fără dezbateri.

Una dintre legile luate în considerare pentru vot, după explozia din Oklahoma, a fost distrugerea Primului Amendament apărat în proiectul de lege al lui Charles Schumer, HR 2580. În acest proiect, se propunea o sentinţă de cinci ani de închisoare pentru implicarea publică în speculaţii scandaloase şi publicarea sau transmiterea prin telegraf sau mijloace electronice a teoriilor conspiratorii lipsite de dovezi, privind guvernul federal al Statelor Unite.

Am văzut că, după explozia din Oklahoma, un număr considerabil de legi restrângând libertatea a fost votat foarte repede. Explozia a creat un climat de frică în America. În această atmosferă, legi au fost votate cu câteva voci abţinătoare. În mijlocul isteriei, legile neconstituţionale au fost votate cu uşurinţă. Oamenii au nevoie de confort şi siguranţă, de aceea, nu au obiectat împotriva acestor legi. Aceste legi au afectat libertăţile

constituţionale care au fost piatra din capul unghiului pentru prosperitatea Americii pentru mai mult de 200 de ani. E uimitor cât de repede un proces care normal ia mult timp, este urgentat când agenda este deja pregătită.

Oamenii nu realizează că puterile guvernamentale sunt extrem de periculoase. De-a lungul istoriei, inamicul cel mai periculos al oamenilor a fost propriul lor guvern. Când libertăţile constituţionale sunt eliminate, nu există nimic care să împiedice guvernul să facă tot ce vrea, ceea ce va rezulta în persecuţie ucigătoare.

> Pentru un timp, în curând, americanii îşi vor pune întrebări care presupuneau să-i conducă nu mai aproape de Ierusalim sau Belfast, sau, în cel mai rău caz, Manhattan. Cât de mult ar putea ei face să protejeze viaţa de atacuri teroriste? Şi pentru a atinge acest scop, cât de mult ar trebui să fie binevoitori să plătească în bani sau sacrificând libertăţile pe care le-am moştenit? — *Time Magazin*, May 1, 1995, page 68.

Americanii nu realizează că, în timp ce renunţă la libertate, ei nu fac viaţa mai sigură, ci nesigură. Ei se aşează într-o poziţie în care riscă să sufere persecuţie guvernamentală. Guvernul, deja confiscă proprietăţi în valorare de sute de mii de dolari, fără un proces de judecare. Deja, viaţa umană nu mai este considerată sacră. Vă amintiţi de Waco?

America nu ar fi o ţintă proeminentă atacurilor teroriste dacă guvernul nu ar fi fost atât de nesuferit faţă de aproape toate ţările din lume. Cu o sută de ani în urmă, populaţia lumii iubea pe americani şi le plăcea ca americanii să le viziteze ţara. Acesta nu mai este cazul astăzi.

> Betonul şi oţelul pot ajuta. Dar opunere faţă de terorism acasă, ridică întrebarea: cât de mult trebuie să plătim în bani şi libertate? — *Newsweek*, May 1, 1995, page 56.

În acest articol, Brent Scowcroft, fost consilier în securitatea națională, a spus: Este așa de ușor s-o faci, cere atât de puțini oameni; materialele sunt atât de disponibile. Dar să te opui este atât de scump în dolari și, cel mai important, în libertăți civile.

Este clar că teroarea a fost și încă este folosită, ca să-i determine pe americani să renunțe la libertățile constituționale? A fost folosită cu succes la Waco, la Oklahoma, și la World Trade Center. Nu vă face să vă întrebați ce mai urmează?

Cine se află în spatele scenei, conducând politicieni Americani să distrugă libertatea civilă în America? Cine a disprețuit și urât libertățile noastre pentru ultimii 200 de ani? Cine elimină oameni care le stau în cale?

Unul dintre papi a spus:

> Doctrinele absurde care apără libertatea de conştiință sunt cele mai grave erori. — o pacoste între celelalte, cea mai vrednică de temut în orice stat. — Pope Pius IX, Encyclical Letter, August 15, 1854.

Libertatea de conștiință este detestată de papalitate. Libertatea de conștiință este garantată NUMAI în primul amendament la constituția Statelor Unite.

În 1864, în scrisoare lui enciclică, Pius IX a anatemizat pe aceia care promovează libertatea de conștiință. (Pope Pius IX, Encyclical Letter, December 8, 1864.) El spune că oricine crede că se poate închina lui Dumnezeu conform conștiinței, trebuie să fie anatemizat. A anatemiza pe cineva înseamnă a condamna la iad; a considera pe cineva eretic, vrednic de condamnare. În mintea lui Pius, constituția ar trebui arsă în iad, și împreună cu ea, oricine o iubește.

> Libertatea de conştiință este considerată a fi cel mai sacru principiu, pe care fiecare cetățean să şi-l însușească... dar, aceiași constituție este considerată, de către papi şi consiliul Roman,

cel mai nesfânt şi diabolic lucru, pe care, orice catolic adevărat ar trebui să-l distrugă cu orice preţ. — Charles Chinquy, Fifty Years in the Church of Rome, Chick Publications, page 284.

Jurnalistul postului British Broadcasting Avro Manhattan a spus:

Vaticanul a condamnat Declaraţia de Independenţă ca fiind păcătoşenie... şi a numit constituţia Statelor Unite un document satanic. — Avro Manhattan, *The Dollar and the Vatican*, Ozark Book Publishers, page 26.

În prefaţa cărţii lui Samuel B. Morse, este scris:

Autorul arată că o conspiraţie împotriva libertăţilor acestei Republici se află în acţiune, sub comanda şiretului Prince Matternich de Austria, care, fiind conştient de imposibilitatea de a suprima această naţiune prin forţa armelor, încearcă să o facă prin agenţia armatei iezuite. — Samuel B. Morse, *Foreign Conspiracy Against The United States*, Crocker and Brewster, volume 1, p. 4, preface.

Samuel B. Morse şi persoana care a scris prefaţa la această carte, au înţeles că iezuiţii şi Sfânta Alianţă erau hotărâţi să distrugă libertăţile acestei mari Republici a Statelor Unite.

Un fost preot a scris:

Vom conduce Statele Unite, şi le vom aşeza la picioarele Vicarului lui Hristos (Papa), care va sfârşi cu sistemul lor de educaţie păcătos, şi cu legile de libertate de conştiinţă care sunt o insultă faţă de Dumnezeu şi om. — Charles Chinquy, *Fifty Years in the Church of Rome*, Chick Publications, p. 282.

William Jefferson Clinton, care a studiat în

Universitatea Georgetown, care este colegiul iezuit în Washington DC, a insistat asupra votării proiectului de lege anti-terorist, care urma să fie un asalt direct împotriva libertăţilor de care ne bucurăm în America. Explozia din oraşul Oklahoma, a fost planificată şi adusă la îndeplinire de către iezuiţi, guvernul Statelor Unite şi preşedinte. Jucătorii din spatele acestora, care au încercat să distrugă libertăţile acestei republici în ultimii 200 de ani, sunt iezuiţii Bisericii Romano-catolice.

Ei au vrut să sfârşească cu legile care ne garantează libertatea, nouă, ca cetăţeni Americani. Pentru a putea realiza acest lucru, ei au adus la îndeplinire cele mai oribile atacuri teroriste pe pământul Statelor Unite şi în istoria Statelor Unite înainte de World Trade Center, când au făcut-o din nou.

Alte atacuri vor veni. Libertatea va fi atacată şi luată. Iezuiţii vor continua să folosească aşa zişii politicieni americani, care sunt parte integrală a conspiraţiei papalităţii spre încercarea distrugerii constituţiei şi a acestei mari Republici. Ei condiţionează America, pregătind oamenii pentru capturarea inevitabilă.

CAPITOLUL 11

ATACUL DE LA WORLD TRADE CENTER

Povestea distrugerii de la World Trade Center pe 11 Septembrie 2001, nu începe în acea zi. A început la scurt timp după Primul Război Mondial. După război, iezuitul Edward Mandell House şi Woodrow Wilson au creat Liga Naţiunilor. Când senatorul Statelor Unite, Henry Cabot Lodge Sr. a ţinut America în afara ligii, iezuiţii au fost înfuriaţi şi şi-au propus să nu permită ca aceasta să se întâmple din nou. Deci, în 1921, sub influenţa lui House, în America s-a format o organizaţie numită Consiliul Relaţiilor Străine (CFR).

Această organizaţie a atras oameni de putere, bogăţie şi influenţă. Politicieni, oameni de la media şi oameni de afaceri. Scopul final al CFR a fost să rupă toate legăturile naţionale şi să stabilească un unic sistem de guvernare mondial. Amiralul în retragere Chester Ward, un membru al CFR timp de 16 ani a spus:

> Cea mai puternică camarilă în aceste grupuri are un obiectiv comun 9 $%7 ei vor să reuşească supunerea suveranităţii independenţei Statelor Unite. — Barry Goldwater, *With no Apologies*, William Morrow and Company, page 2798

Iezuiţii au urât America întotdeauna şi lucrează neobosit pentru a distruge această ţară.

Marele obiectiv al CFR a fost distrugerea suveranităţii americane şi a libertăţilor constituţionale. Pentru atingerea acestei ţinte, atât partidul Republican

cât şi cel democrat trebuiau să fie controlate şi o bancă centrală să fie creată, Banca de Rezervă Federală.

> Când un nou preşedinte apare la bord, are loc o schimbare de personal, dar nici o schimbare de statute. Exemplu: În timpul anilor lui Nixon (Republican), Henry Kissinger, membru CFR şi Nelson Rockefeller erau responsabili cu statutele străine. Când Jimmy Carter (Democrat) a fost ales, Kissinger a fost înlocuit de către Zbigniew Brzezinski, membru CFR, şi David Rockefeller. — Idem, page 279.

Iezuiţii au avut succes în îndeplinirea scopului malign propus de papalitate la Congresul de la Viena, Verona şi Chieri. Iezuiţii, cu ajutorul CFR, controlează poziţiile cele mai înalte politice, legislative, de afaceri, bancare, media, şi religioase în Statele Unite. Planurile lor sunt exacte.

Când au eşuat să implice america în Liga Naţiunilor după Primul Război Mondial, au creat CFR, care a început imediat să folosească şcolile, colegiile, şi mijloacele media, să constrângă pe americani să accepte a doua încercare a iezuiţilor de a forma un Guvern Mondial după Cel De-al Doilea Război Mondial. America a fost atât de constrânsă, încât a acceptat Naţiunile Unite şi s-a înrolat.

Organizaţia Iezuiţilor (CFR) este extrem de periculoasă pentru existenţa Republicii America. Câţiva patrioţi, ca Chester Ward şi preşedintele Kennedy, au respins planurile lor şi au luptat împotriva agendei iezuite. Kennedy a plătit insubordonarea cu însăşi viaţa lui. Unii dintre foştii membri ai CFR care au fost iezuiţi sau marionetele lor, au fost: Dwight D. Eisenhower, Richard Nixon, Adlai Stevenson, Hubert Humphrey, şi George McGovern. Membrii CFR în timpul prezent includ pe preşedintele Băncii de Rezervă Federală, Alan Greenspan, membrul congresului Newt Gingrich şi Richard Gephardt, ambii Preşedinţi George Herbert

Walker Bush şi fiul George Walker Bush, Vice Preşedintele Dick Cheney, Secretarul de Stat Colin Lieberman, şi John Chafee. (Chafee a fost omul care a introdus legile pentru interzicerea deţinerii de arme după Waco. Vă amintiţi?) Bill Clinton, bine-nţeles, este membru al CFR.

Companii mari, aflate sub controlul Iezuit/CFR includ Ford Motor Company, Boeing Corporation, Pepsi-Cola. Hainz Co., Lockheed-Martin, Time Warner, and Chevron. În media, NBC, CBS, N.Y. Times, Washington Post, Newsweek, and Time, sunt doar câteva dintre agenţiile media dominate de iezuiţi. Toate aceste agenţii promovează planul iezuiţilor spre distrugerea Americii. Unii dintre oamenii media care promovează planurile iezuiţilor sunt: Tom Brokaw, Barbara Walters, David Brinkley, John Chancellor, Katharine Graham, şi Ted Koppel, toţi fiind membri ai CFR.

John Swinton, şeful personalului agenţiei New York Times, care este considerat a fi decanul profesiei lui, a făcut o foarte clară mărturisire. În 1953, la New York Press Club, a declarat:

> În acest moment din istorie, în America, nu există nici o agenţie de presă independentă. Voi ştiţi aceasta şi eu o ştiu de asemenea. Nici unul dintre voi nu doreşte să scrie propriile lui opinii oneste. Dacă o faceţi, ştiţi că nu va apărea la tipar. Sunt plătit săptămânal pentru a-mi păstra propriile opinii fără să le tipăresc. Alţii dintre voi sunteţi plătiţi cu salarii similare pentru servicii similare, şi oricare dintre voi ar fi atât de nechibzuit să tipărească propriile opinii, va ajunge pe stradă, căutând altceva de lucru. Dacă eu permiteam opiniilor mele să apară în presă, în mai puţin de 24 de ore, slujba mea ar fi pierdută. Munca jurnalistului este să distrugă adevărul, să mintă, să prevină, să ascundă, să cadă la picioarele mamonei şi să-şi vândă ţara şi neamul pentru pâinea cea de toate zilele. Noi suntem uneltele şi vasele oamenilor bogaţi din spatele

> scenei. Noi suntem păpuşi. Ei trag sforile, iar noi dansăm. Talentele noastre, posibilităţile noastre, şi vieţile noastre sunt proprietatea altor oameni. Suntem prostituaţi intelectuali. — Multiple contributers, A.U.S. Police Action: *Operation Vampire Killer*, The American Citizen and Laumen Assosiation, pp. 18, 19, (sublinieri adăugate).

Swinton a explicat atât de bine că agenţiile media sunt sub controlul celor bogaţi. Am arătat anterior că cei mai bogaţi oameni din America sunt iezuiţi sau se află sub controlul iezuiţilor. Iezuiţii ne spun nouă, prin ziare şi reviste, şi prin oricare mijloc media, exact ceea ce vor ca noi să credem. Unul dintre cele mai mari eforturi ale lor este de a face pe oamenii lumii să creadă că Papa este marele om al păcii, când, în realitate, Papa şi iezuiţii lui lucrează constant să stabilească pe Papa ca dictator suprem al lumii, aşa cum a fost în Evul Mediu Întunecat. Când îşi vor atinge ţinta, persecuţia Evului Întunecat se va reîntoarce. Americanii sunt în proces de a renunţa la libertăţile civile constituţionale şi la ţara lor. Tragediile la care suntem martori astăzi sunt atribuite organizaţiilor teroriste, dar aceste organizaţii teroriste au fost infiltrate şi controlate de iezuiţi. Aceasta acoperă eficient implicarea papalităţii în aceste tragedii.

Haideţi să ne referim la distrugerea World Trade Center pe 11 Septembrie 2001. Împreună cu distrugerea World Trade Center, au murit mii de oameni inocenţi. Impactul negativ asupra Americii şi a economiei ei a fost devastator. Afaceri multiple au fost ruinate din cauza aceasta.

Pentru apărarea împotriva atacurilor viitoare de genul acesta, Guvernul Statelor Unite a făcut o încercare slabă de a găsi pe comiţătorii acestui dezastru, în Afghanistan. Dar intenţia lor majoră în acest atac împotriva terorismului a fost luarea a ceea ce a rămas din libertăţile cetăţenilor Americani. Pentru anumite motive inexplicabile, dacă drepturile civile ale americanilor sunt anulate, nu va mai exista terorism. Acest atac împotriva

Americanilor a venit de la Casa Albă, de la Departamentul de Justiţie, de la Congres, şi de la ştiri media. Oamenii din guvern depun jurământul promiţând să apere şi să se supună Constituţiei Statelor Unite, dar jurământul lor s-a dovedit a fi o minciună uriaşă. Ei ignoră constituţia în totalitate, prin votarea legilor distructive.

De la începutul preşedinţiei sale, George Bush promovează agenda iezuită. Două luni în preşedinţie, înconjurat de cardinali ai Romei, Preşedintele a dedicat celui mai mare inamic al acestei republici — Papa de la Roma, un centru cultural în Washington D.C. Bush a declarat că va impune cuvintele şi învăţăturile papei aici, în America.

> Cel mai bun mod prin care să onorezi pe Papa Ioan Paul al II-lea, într-adevăr unul dintre oamenii mari, este de a-i lua învăţăturile în serios, de a asculta cuvintele lui şi a pune învăţăturile lui în acţiune, aici, în America! Patricia Zapoa, *Catholic News Sevice*, March 24, 2001.

Cuvintele şi învăţăturile papei Ioan Paul al II-lea reprezintă planul de distrugere a protestantismului, a constituţiei Statelor Unite, şi de restaurare a tronului său ca monarh universal. Prin propriile sale cuvinte, vedem că George Bush îndeplineşte planul iezuiţilor de a distruge America.

> În 1960, John Kennedy a mers de la Washington la Texas, să asigure pe predicatorii protestanţi că el nu se va supune papei. În 2001, Bush a venit din Texas la Washington, să asigure un grup de episcopi catolici, că el se va supune papei. — *Washington Times*, April 16, 2001.

Cine conduce în Washington D.C. ? Dacă credem că preşedintele Statelor Unite, ne înşelăm.

> Papa este conducătorul lumii. Toţi împăraţii,

regii, prinții, toți preşedinții lumii sunt supuşii lui. — Priest D. S. Phelan, *Western Wachman*, June 27, 1912.

Ar trebui să fim surprinşi dacă Bush şi colegii săi supuşi papalității vor impune programul iezuiților? Trebuie să fim surprinşi să vedem pe Bush dând ordine executive pentru distrugerea libertăților constituționale? Să fim surprinşi văzând cum congresul votează legi care distrug libertățile constituționale?

Aceasta este o informație alarmantă. Cei mai înalți oameni în Guvernul Statelor Unite, cei mai înalți oameni de afaceri şi finanțe, cei mai înalți oameni în şcoli, colegii, şi media, toți pretind a fi americani. Toți pretind că lucrează pentru binele Americii. Toți pretind a lucra pentru conservarea constituției. În realitate ei se află sub controlul iezuiților, cei mai periculoşi duşmani ai republicii. Folosindu-se de fațada patriotică şi religioasă, în mod secret, conduc America la ruină. Înşelătoria este practicată de cel mai sinistru dintre inamici, iezuiții Romei.

Aici se face cunoscută puterea teribilă a bisericii. Prin această direcțiune (Iezuiții), oamenii de stat sunt obligați să acționeze, nu pentru beneficiul țării căreia îi aparțin, ci spre binele bisericii care îi controlează. — M. F. Cusack, *The Black Pope*, Marshall, Rusell, and Co., p. 106.

Ce s-a întâmplat în distrugerea World Trade Center? Ziua următoare distrugerii centrului, Orlando Sentinel scrie:

Experți spun că este mult de lucru. Şi va implica mult mai multă cheltuială şi plănuire, îngreunând facilități şi, probabil, taxe mai înalte şi restrângerea unor libertăți personale. — Tighter Security Means Less Freedom, *Orlando Sentinel*, Wednesday, September 12th, (sublinieri adăugate).

> Întrucât Statele Unite întâmpină un nou război împotriva unor inamici incerţi ascunşi, ispita de a sacrifica libertatea noastră cu speranţa de a ne proteja, este foarte puternică.
>
> Pericolul este să ajungem, în final, să nu fim nici în siguranţă, nici liberi.
>
> Protecţia constituţională de exprimare care este atât de mult apreciată de americani, reflectă un echilibru între libertate individuală şi securitate de stat. Numai că modul în care acestea sunt aplicate, este direct afectat de ameninţările adresate securităţii ţării noastre...
>
> Întâmpinăm ameninţări împotriva securităţii naţionale. Provocarea este de a răspunde acestora fără a afecta caracterul constituţional sau fără a submina libertatea, care sunt sursa puterii noastre. — *USA Today*, Thursday, September 13, 2001 (sublinieri adăugate).

> Libertate sau siguranţă? Anti-terorism poate însemna răpirea anumitor libertăţi personale — *Orlando Sentinel*, Wednesday, September 12th, (sublinieri adăugate).

În forumul cititorului al ziarului Orlando Sentinel din 12 Septembrie, s-a ridicat întrebarea: "La ce libertăţi personale aţi renunţa pentru lupta împotriva terorismului?" Ziua următoare, o persoană a răspuns scriind: "Eu n-aş avea nici o problemă cu a renunţa la ceva pentru mai binele meu şi a fraţilor şi surorilor mele." Această persoană nu realizează că cu cât guvernul deţine mai multă putere, libertatea şi siguranţa descresc în măsură proporţională. Această persoană nu realizează că dacă guvernul deţine toată puterea, nimeni un este în siguranţă, iar rezultatul va fi persecuţie sângeroasă. Vă amintiţi de Waco?

Scopul principal al atacului de la World Trade Center a fost determinarea americanilor de a renunţa la libertăţi. Acest atac a fost necesar pentru că distrugerea din Oklahoma nu a produs destulă panică printre

americani, astfel încât legile aşa numite anti-terorism să fie votate.

> Virginia Solan a realizat că dacă teroriştii ar fi vrut să atace libertăţile americane, ar fi ajuns undeva...
>
> Libertarienii civili se aşteaptă la noi apeluri pentru crearea documentului naţional de identificare...
>
> Şi aceasta înseamnă depozitarea tuturor datelor colectate, ceva de care libertarienii civili se tem, ceea ce va permite guvernului să controleze fiecare individ. Dacă sistemele ar fi instalate asupra unui oraş, fiecare individ va fi filmat când se urcă într-un tren, când se opreşte la bancă şi când intră într-un magazin sau la locul de muncă. — Time Magazin, Sept. 24, 2001.

Unul dintre lucrurile înfricoşătoare cu privire la acest sistem de control este că poţi fi identificat ca terorist doar pentru că aparatul a făcut o greşeală.

> Unii dintre apărătorii drepturilor individuale, cea mai notabilă fiind Uniunea Americană a Libertăţilor Civile, au rămas tăcuţi până în prezent. Organizaţia a interzis angajaţilor să speculeze public, săptămâna trecută, posibilele cauze ale tragediei de marţi. În schimb, ACLU (Uniunea Americană a Libertăţilor Civile), a editat un paragraf scurt, îndemnând pe liderii noştri să continue să menţină principiile libertăţii naţiunii în timp ce se caută responsabilii pentru acel atac devastator pe pământul american.
>
> Particular, libertarienii sunt îngrijoraţi că graba pentru mărirea securităţii va călca în picioare libertăţi dorite. Ei scot în evidenţă câteva propuneri care fuseseră deja luate în considerare şi respinse de către guvern, cu ocazia trezirii din oraşul Oklahoma…
>
> Un ziar din Los Angeles (Los Angeles Times) din Aprilie 1995 a specificat că 49% dintre oamenii

intervievaţi, au spus că ar fi necesar să renunţăm la unele dintre libertăţi, iar 43% nu au fost de acord. Un alt interviu 11 luni mai târziu, a găsit că 30% încă gândeau că renunţarea la anumite libertăţi ar fi necesară, iar 65% au spus că nu este necesar. — *Orlando Sentinel*, Sept. 13, 2001.

Au existat o mulţime de articole de ziare sugerând renunţarea la anumite libertăţi, exact cum pretinde agenda iezuită. Pe 26 Octombrie 2001, George Bush a semnat aşa numitul Actul Patriot din 2001, care a fost propus cinci zile după tragedie. La numai şase săptămâni după ce World Trade Center a fost distrus, acest proiect de lege a fost votat. Acest lucru este uimitor. Este imposibil ca un proiect de lege să fie conceput, scris, discutat şi votat atât de repede. Vedeţi? Ei deja aveau proiectul de lege scris, înainte ca tragedia să aibă loc.

Proiectul de lege sporeşte abilitatea autorităţilor federale de a controla telefoanele, de a împărtăşi informaţii, controla folosirea internetului, e-mail-uri şi telefoane celulare, abilitatea de a proteja graniţele Statelor Unite. — Bush Signs Sweeping New Laws to Combat Terrorism, *Reuters News Service*, October 26, 2001.

Laura Murphy de la Uniunea Americană de Libertăţi Civile a spus într-un articol, „Noi nu putem, ca naţiune, permite ca anxietatea publică să imunizeze administraţia şi Congresul de la obligaţia lor de a proteja proiectul de lege privind drepturile şi de la valorile fundamentale pe care documentul le cuprinde." În numele luptei împotriva terorismului, guvernul răpeşte libertăţi constituţionale cât de repede posibil. Aceasta va conduce la persecuţie teribilă în Statele Unite, care va fi mult mai rea decât tragediile fizice.

Legiuitorii, supăraţi pentru unele dintre acţiunile administraţiei anti-terorism, vor chestiona pe Judecătorul General John Ashcroft cu privire la această problemă.

> Unii membri ai Congresului spun că acțiunile administrației au mers prea departe în restrângerea libertăților civile. — *USA Today*, November 26, 2001 (sublinieri adăugate).

În acelaşi ziar, în aceeaşi zi, este un desen cu doi copii, decorând un pom de crăciun. Unul cântă, "El ştie când dormi, el ştie când eşti treaz, el ştie dacă ai fost bun sau rău..." Celălalt copil spune, "Deja destul despre Procurorul General Ashcroft!"

În America, în ultimii opt ani, au existat trei tragedii teribile: Waco, Oklahoma, şi World Trade Center. În fiecare caz, soluția guvernului la probleme a rezultat în creşterea puterii guvernului şi pierderea libertăților constituționale. În această perioadă scurtă, am fost martori la o transformare teribilă a constituției, cel mai măreț document creat vreodată de om. Un război nemaivăzut împotriva libertății constituționale dă târcoale în America. În spatele distrugerii World Trade Center, este cert, că aceasta s-a urmărit, aceasta a fost ținta politicienilor şi a agenților media. Pretinzând a fi americani loiali, agenți ai iezuiților în congres şi în media, au adus la îndeplinire planul lor de distrugere a Americii cu aproape nici o opoziție.

Vă amintiți? Iezuiții sunt totalmente antagonişti față de constituția Americană. Charles Chiniquy a spus:

> Cu mult înainte de a fi consacrat ca preot, am ştiut că biserica era cel mai mare inamic al acestei republici. Profesorii mei... fuseseră unanimi în a-mi spune că principiile şi legile Bisericii Romei erau absolut opuse față de principiile care formează fundamentul Constituției Statelor Unite ale Americii. — Charles Chinquy, *Fifty Years in the Church of Rome*, Chick Publications, p. 283.

Fiți atenți cum Chinquy compară distincțiile dintre cele două.

1. Cel mai sacru principiu a Constituţiei Statelor Unite este egalitatea fiecărui cetăţean înaintea legii, dar principiul fundamental al bisericii este negarea acelei egalităţi.

2. Libertatea de conştiinţă este proclamată, de către Statele Unite, a fi cel mai sacru principiu, pe care fiecare cetăţean să şi-l însuşească, chiar cu preţul sângelui. Dar, libertatea de conştiinţă, este declarată, de către toţi papii şi conciliile Romei, cel mai nesfânt şi diabolic lucru, pe care fiecare catolic ar trebui să-l ignore şi distrugă cu orice preţ.

3. Constituţia americană asigură independenţa absolută a civililor din puterea ecleziastică sau bisericească; dar biserica Romei declară că o astfel de independenţă este o insultă la adresa lui Dumnezeu.

4. Constituţia americană permite oricărui om să servească lui Dumnezeu conform conştiinţei proprii; dar biserica Romei declară că nici un om un a avut vreodată un astfel de drept, şi că numai singur Papa poate şti şi spune ceea ce omul trebuie să creadă şi să facă.

5. Constituţia Statelor Unite neagă dreptul unuia de a pedepsi pe altul pentru că diferă de el în religie; dar biserica Romei spune că ea are dreptul de a pedepsi prin confiscarea bunurilor, sau cu pedeapsa morţii, pe aceia care se opun papei în religie.

6. Statele Unite au stabilit şcoli în tot teritoriul lor imens, unde invită poporul să-şi trimită copiii, pentru ca ei să-şi cultive inteligenţa, ca să devină cetăţeni buni, folositori. Dar Biserica Romei a blestemat, în public, toate aceste şcoli, şi a interzis copiilor să frecventeze, ameninţându-i cu excomunicarea în această lume şi cu condamnare în lumea viitoare.

> 7. Constituția Statelor Unite este bazată pe principiul că poporul este sursa principală a puterii. Dar, de sute de ori, Biserica Romei a proclamat că acest principiu este necurat şi eretic. Ea spune că toate guvernele trebuie să aibă baza în credința catolică; cu singur papa ca sursă legitimă şi infailibilă, şi interpret a legii. — Idem, p. 284.

Am văzut că preşedintele Statelor Unite a declarat în Washington Times, că el se va supune Papei. Dacă-i aşa, el trebuie să distrugă constituția. În spatele distrugerii de la World Trade Center, Bush, în aparență, a urmat agenda papei la literă.

> Nimic un este mai clar decât că, dacă principiile Bisericii Romei, predomină aici, Constituția noastră va cădea. Cele două nu pot sta împreună. Ele se află în directă contrazicere cu teoria fundamentală a guvernului nostru şi al oricărui guvern popular. — Richard Thompson, *The Papacy and the Civil Power*, citat în *Fifty Years in the Church of Rome*, p. 285.

> Dacă catolicii vor ajunge să atingă suficientă majoritate numerică în această țară, libertatea religioasă s-ar afla la finalul ei. — *The Shepherd of the Valley*, jurnal oficial al episcopului de la St. Louis, November 23rd, 1851.

Distrugerea clădirii Murrah din oraşul Oklahoma a fost eveniment planificat pentru scopul specific de a produce teroare în America, astfel încât americanii, de frică, să renunțe la libertățile şi drepturile constituționale. Planul iezuiților lucrează extrem de bine. Cu politicieni, şcoli şi colegii, agenții media, şi corporații mari la îndemână, America este învinsă cu rapiditate, de către inamicul dinlăuntru.

În timp ce trupele americane se pregăteau pentru lupta împotriva unei grupări musulmane extremiste în Afghanistan, USA Today citează pe preşedinte spunând

că "administraţia lui pregăteşte o cruciadă împotriva terorismului." (*USA Tiday*, September 17, 2001.)

O cruciadă? Cruciadele erau războaiele catolice în timpul evului întunecat, împotriva musulmanilor care refuzau să cedeze Ierusalimul papei. Ce vrea George Bush să spună prin cruciadă? Alberto Rivera, un fost preot iezuit, în seria sa "Crusader" a spus clar că Vaticanul a creat Islamul pentru distrugerea creştinilor şi a evreilor, să protejeze pe catolici şi să captureze Ierusalimul pentru papă. În primii câteva sute de ani ai existenţei, Islamul a făcut numai aceasta. Când a sosit timpul ca generalii puternici ai Islamului să supună Ierusalimul la picioarele papei, devenind conştienţi de puterea pe care o deţineau, au refuzat să renunţe la el. Astfel, papalitatea a creat cruciadele să izgonească Islamul din Ierusalim, şi să stabilească tronul papei în "cetatea făgăduită."

De ce o cruciadă acum? De ce luptă America cu rebelii islamici extremiştii? Sunt trei lucruri pe care iezuiţii le câştigă din această situaţie. După cum am văzut, Constituţia a fost ca un ţepuş în coastă pentru ei, timp de sute de ani; o vor complet distrusă. Continuând să producă teroare în America, iezuiţii, într-o zi, îşi vor atinge scopul final. De asemenea, vor să se revanşeze împotriva Islamului pentru insubordonare, nedând Ierusalimul papei când acesta şi l-a dorit. În final, războiul în Estul Mijlociu va continua până ce oamenii împovăraţi vor striga după ajutor, căutând o soluţie pentru conflict. Când acest timp soseşte, ghici cine va fi singurul făcător de pace a cărui prezenţă în Ierusalim va aduce pacea mult dorită? Aşezând pe Papa ca lider în acea regiune problematică, va părea să fie singurul răspuns pentru că agenţiile media controlate vor obişnui pe oameni cu ideea. Astfel, Papa va împărăţi în Ierusalim, ceea ce va face ca misiunea să fie îndeplinită.

Haideţi să ne ocupăm puţin de Osama Bin Laden. Bin Laden a fost ajutat de America în timpul conflictului afgano-sovietic în anii 1980, şi a luptat cu America în

timpul conflictului din Balcani, târziu în anii 1990. Informaţii multiple descoperă relaţiile de afaceri dintre Bin Laden şi familia Bush, iar el a avut contact cu CIA chiar în Iulie 2000. Osama Bin Laden este o plantă aşa cum Lee Harvey Oswald şi Timothy McVeigh au fost plante. El este folosit ca marionetă, pentru îndepărtarea blamei de pe cei în cauză 7 $%7 iezuiţii papalităţii.

Milt Bearden, un fost director CIA în operaţiunile din Afghanistan, şi consilierul serviciilor secrete al lui Bin Laden, a fost intervievat de Dan Rather pe 12 Septembrie 2001. Rather dorea ca Bearden să menţioneze că Bin Laden este responsabil pentru dezastrul de la World Trade Center. Bearden a spus: "Dacă n-ar avea un Bin Laden, ar inventa unul."

Recent, Rick Wiles, vorbitor pentru American Freedom News, a intervievat pe Dr. Koryagina, consilier economic al lui Vladimir Putin, liderul Rusiei. În interviu, s-a discutat despre societăţi secrete, organizaţii criminale şi religioase care controlează lumea. Ea a menţionat că există un guvern în umbră, căutând să doboare Statele Unite şi să creeze un guvern mondial. Ea a avertizat în Moscova, în iulie 2001, că America va fi atacată. Ea a mai spus că pe când poporul American se va trezi să vadă ce i se întâmplă, şi cine a făcut-o, se vor afla într-o stare de şoc. "Oricine ştie despre crime organizate şi Mafia. De asemenea, oamenii ştiu de multă vreme despre societăţi secrete şi aşa mai departe. În timpul cercetărilor mele, am început să realizez că acele structuri pot fi puse la un loc şi să se unească. Şi am realizat că chiar acum, avem de-a face cu un monstru criminal, un hibrid de crimă organizată, Mafia şi societăţi secrete unite." (aired December 6, 2001)

Vom asculta noi la cuvintele acestui economist rus? Societăţile secrete aduc toate aceste agenţii laolaltă, pentru realizarea unui guvern mondial. Când Americanii vor ajunge să cunoască aceste lucruri, vor fi şocaţi. Dr. Koryagina a spus tot, cu excepţia numirii societăţii se-

crete care comandă, şi care a produs distrugerea de la World Trade Center. Iezuiții Romei.

CAPITOLUL 12

TERORISM RELIGIOS ÎN AMERICA

Unde își are originea agenda iezuiților cu privire la America și întreaga lume? Pentru mai mult de 200 de ani, ținta a fost distrugerea completă a Constituției Statelor Unite. Aceasta ar însemna abolirea libertăților prețioase garantate de acest document. Dreptul la exprimare, dreptul presei, dreptul religiei, sau dreptul la închinare conform dictatelor conștiinței proprii, dreptul de a purta arme, dreptul la viață particulară, toate vor fi eliminate. Pentru ultimii câțiva ani, am fost martori acestui război împotriva Constituției și a libertății.

În arena religioasă, planul iezuiților este să elimine orice urmă de protestantism și alte religii, și să restaureze dominație papală mondială. În cele ce urmează, vom vedea dacă iezuiții vor avea succes în îndeplinirea acestui plan sinistru.

Singura sursă demnă de încredere spre care merită să ne îndreptăm atenția pentru a ne informa cu privire la evenimente viitoare, este profeția biblică. Biblia a prevestit evenimente care urmau să succeadă de-a lungul istoriei, lucruri care s-au întâmplat cu exactitate. Cu aceeași acuratețe negreșită, Biblia prevestește evenimente care stau să se împlinească în viitor și arată rezultatele care vor avea loc în urma aplicării planului iezuit, spre dominarea lumii.

Capitolul biblic care descoperă planurile iezuiților este Apocalipsa 13. Sunt două fiare menționate în acest capitol. Prima se ridică din mare, în primul verset, iar a

doua se ridică de pe pământ, versetul 11. Să luăm aminte la citirea acestor versete:

> Apoi am stătut pe nisipul mării. Şi am văzut ridicându-se din mare o fiară... — Apocalipsa 13: 1.

Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară... — Apocalipsa 13: 11.

Pentru înţelegerea acestor versete, trebuie să stabilim ce simbolizează o fiară în profeţia biblică, şi ceea ce reprezintă marea şi pământul. Haideţi să vedem cum Biblia se interpretează pe ea însăşi.

Cartea lui Daniel arată că o fiară reprezintă o împărăţie, sau în termenii moderni, o naţiune, sau o ţară.

Aceste patru fiare mari, sunt patru împăraţi, care se vor ridica pe pământ... El mi-a vorbit aşa: "Fiara a patra este o a patra împărăţie, care va fi pe pământ. Ea se va deosebi de toate celelalte..." — Daniel 7: 17, 23.

Astfel, vedem că Apocalipsa 13 vorbeşte despre două puteri care au fost stabilite pe pământ. Aceste puteri îşi au începutul în diferite părţi ale pământului.

Acum, vom vedea ce reprezintă apele în profeţia Biblică.

> Apoi mi-a zis: "Apele pe care le-ai văzut, pe care şade curva, sunt noroade, gloate şi limbi." — Apocalipsa 17: 15.

Vedem aici că prima putere din Apocalipsa 13 şi-a avut începutul într-o zonă populată a lumii, în mijlocul naţiunilor existente. Aceasta sugerează că această primă putere s-a ridicat în zona populată a Europei. A doua putere din Apocalipsa 13: 11, se ridică din pământ, ceea ce înseamnă că s-a ridicat într-o zonă nepopulată, cu puţini locuitori. Aceasta sugerează că ridicarea unei a

doua puteri a avut loc în Emisfera Vestică; unde densitatea populației era foarte joasă.

Aici avem ceva mai multe informații despre prima fiară.

> ...o fiară cu zece coarne şi şapte capete; pe coarne avea zece cununi împărăteşti, şi pe capete avea nume de hulă. Fiara pe care am văzut-o semăna cu un leopard; avea labe ca de urs; şi gură ca o gură de leu. Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie şi o stăpânire mare. — Apocalipsa 13: 1, 2.

Aici avem, de asemenea, ceva mai multe informații despre a doua fiară.

> Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel, şi vorbea ca un balaur. — Apocalipsa 13: 11.

Să aruncăm o privire la însemnătatea cuvintelor hulă, balaur, şi miel din aceste versete. Prima putere huleşte şi a primit putere, autoritate de la balaur.

Marcu explică unul din înțelesurile hulei.

> Când le-a văzut Isus credința, a spus slăbănogului: "Fiule, păcatele îți sunt iertate!" Unii din cărturari, care erau de față, se gândeau în inimile lor: "Cum vorbeşte omul acesta astfel? Huleşte! Cine poate să ierte păcatele decât numai Dumnezeu?" — Marcu 2: 5-7.

Ca fiu al lui Dumnezeu, Hristos avea putere să ierte păcate şi încă are puterea de a ierta păcate astăzi. Dacă un om simplu pretinde a avea putere să ierte păcate, atunci, aceea este hulă. Iudeii, care refuzau să-l accepte pe Isus ca fiu al lui Dumnezeu, au declarat că hulise, pentru că, după părerea lor, Isus era un simplu om. Această primă putere din Apocalipsa 13 huleşte pentru că pretinde a avea puterea să ierte pe oameni de păcatele lor.

Care este alt înţeles a hulei?

Iudeii I-au răspuns: "Nu pentru o lucrare bună aruncăm noi cu pietre în tine, ci pentru o hulă, şi pentru că tu, care eşti om, te faci Dumnezeu." — Ioan 10: 33.

Hristos era Dumnezeu în carne omenească, dar iudeii un recunoşteau aceasta. Deci, când Hristos pretindea a fi una cu Tatăl, Iudeii au declarat că hulise. Astfel, când un om pretinde a fi Dumnezeu pe pământ, aceasta este hulă, iar prima putere din Apocalipsa 13, pretinde a fi Dumnezeu.

Vă puteţi gândi la o putere care, ridicându-se pe teritoriul Europei pretinde a ierta păcate şi pretinde a fi Dumnezeu? Cutia confesională a Bisericii Catolice este cunoscută în toată lumea ca locul în care păcătosul intră să capete iertare de la un preot. Cele mai teribile crime au rezultat din expunerea gândurilor interioare faţă de o fiinţă umană. Biblia spune, "Este un singur mijlocitor între Dumnezeu şi oameni: Omul Isus Hristos." (1 Timotei 2: 5.) Un preot catolic nu are mai multă capacitate de a ierta păcatele, decât oricare dintre oameni!

Acum, să luăm aminte la câteva afirmaţii pe care le-a făcut papalitatea despre papa, fiind Dumnezeu pe pământ.

> Papa are o astfel de demnitate şi este demn de exaltare, pentru că nu este un simplu om, dar ca şi cum ar fi Dumnezeu, şi vicarul lui Dumnezeu. Papa are o astfel de supremă demnitate, că, drept vorbind, el nu a fost aşezat în orice rang de demnitate, ci a fost aşezat în culmea tuturor rangurilor de demnitate... El este, de asemenea, monarhul divin, împăratul suprem şi regele regilor. Întrucât Papa este încoronat cu o triplă coroană, ca Rege al Cerului al Pământului şi a lumii de mai jos decât pământul. — Lucius Ferraris, *Prompta Bibliotheca*, volumul 6, pp. 438, 442.

> Pentru că tu eşti păstorul, tu eşti medicul, tu eşti stăpânul; în final, tu eşti un alt Dumnezeu pe pământ. — Christopher Marcellus Oration in the Fifth Lateran Council, 4th session. J.D. Mansi, *Sacrorum Conciliorum…Collectio*, volume 32, col. 761, trades.

> Papa este judecătorul suprem al legii ţării... El este vicarul lui Hristos, care este nu numai Preot pentru veci, ci şi Rege al regilor şi Domn al domnilor. — *La Civilta Catolica*, March 18, 1871, citat în *Leonard Woolsey Bacon, An Inside View of the Vatican Council*, American Tract Society, p. 229.

Haideţi să ne gândim la câteva dintre numele aplicate Domnului Hristos în Scripturi, şi să vedem dacă ar putea să se aplice papei: Dumnezeu Atotputernic, Creator, Mântuitor, Hristos, Domn, Preasfânt, Rege al regilor şi Reverend. Ce ar putea fi mai hulitor decât ca un om să-şi atribuie vreunul din aceste titluri? "Ea şi-a deschis gura, şi a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu..." (Apocalipsa 13: 6).

Citatele de mai sus sunt hule în adevăratul sens. Puterea Romano-catolică este prima fiară din Apocalipsa 13. Apocalipsa 13: 2 ne spune că balaurul i-a dat puterea şi scaunul lui de domnie, şi o stăpânire mare. Cine este balaurul care dă papalităţii putere şi autoritate?

Biblia ne spune că balaurul este Diavolul.

> Şi balaurul cel mare, şarpele cel vechi, Diavolul şi Satana, care înşeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ şi împreună cu el au fost aruncaţi şi îngerii lui. — Apocalipsa 12: 9.

Diavolul însuşi a dat papalităţii puterea lui, tronul lui, şi stăpânire mare. Diavolul conduce papalitatea. Diavolul conduce papalitatea în distrugerea libertăţii pe pământ. Satana este acela care caută omagiu din partea mulţimilor prin a-i face să se plece la picioarele pontifului

Romei. Felul brutal de guvernământ pe care papalitatea l-a condus în timpul Evului Întunecat, este felul de guvernământ pe care Satana şi papalitatea îl promovează astăzi. Un guvern satanic are următoarele caracteristici:

1. Este controlat numai de câţiva; este dictatorial.

2. Nu oferă libertate poporului

3. Uneşte biserica şi statul laolaltă

4. Persecută pe cei care nu se supun.

Faptul că papalitatea este prima putere din Apocalipsa 13, este dincolo de orice îndoială. Totuşi, cine este a doua putere din Apocalipsa 13? Ştim că s-a ridicat în Emisfera Vestică avea două coarne ca de miel şi vorbea ca un balaur (versetul 11). Acest verset indică că guvernul a luat fiinţă având caracteristicile unui miel, iubitor de libertate şi drept, dar ajunge să adopte sistemul de guvernământ papal sau satanic.

Biblia ne spune că Hristos este mielul.

> A doua zi, Ioan a văzut pe Isus venind la el , şi a zis: "Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii!" — Ioan 1: 29

> Şi pe când privea pe Isus umblând, a zis: "Iată Mielul lui Dumnezeu!" — Ioan 1: 36.

Hristos este Mielul profeţiei Biblice. A doua putere din Apocalipsa 13, care se ridică în Emisfera Vestică, începe prin adoptarea unui guvern creştin, dar termină în a acţiona ca un balaur (Satana). Începe diferit de papalitate şi sfârşeşte în a fi exact ca ea. Cum un guvern creştin este opusul guvernului satanic, această a doua putere trebuie să fi avut următoarele caracteristici la început:

1. Este un guvern al poporului, pentru popor.

2. Garantează drepturi egale libertăți cum ar fi libertatea de exprimare, libertatea în religie, etc.

3. Păstrează biserica şi statul separate.

4. Protejează poporul de tiranie politică şi, mai ales, religioasă.

A doua putere din Apocalipsa 13 care are aceste caracteristici nu poate fi alta decât Statele Unite ale Americii. Ea s-a ridicat în Emisfera Vestică şi a început prin adoptarea unui guvern asemănător unui miel. După cu am văzut în această carte, iezuiții sunt folosiți să distrugă acest guvern ca un miel, şi să-l facă papal, diavolesc. Apocalipsa 13 a prevestit cu 2000 de ani înainte că iezuiții vor avea succes, pentru că versetul 11 spune că America va începe cu un guvern asemănător unui miel, dar, într-o zi, va vorbi ca un balaur. Infiltrarea iezuiților în toate departamentele guvernului Statelor Unite face ca această țară să devină o putere tiranică, persecutoare. America vorbeşte şi se comportă ca Satana, în fiecare zi mai mult.

Apocalipsa 13 descoperă ridicarea papalității şi a Statelor Unite. Prezintă caracteristicile guvernului american la început şi prevesteşte capturarea finală de către iezuiți. De asemenea, ne arată puterea dictatorială a papalității manifestată față de Reformațiunea Protestantă.

> Şi au început să se închine balaurului , pentru că dăduse puterea lui fiarei. Şi au început să se închine fiarei zicând: "Cine se poate asemăna cu fiara şi cine se poate lupta cu ea?" — Apocalipsa 13: 4.

În timpul Evului Întunecat, pământul se închina la picioarele pontifului Roman. Cu ridicarea lui Luther şi a

Reformaţiunii Protestante, Biblia a fost dată oamenilor în limba lor maternă, ca singura regulă de credinţă şi practică. Biblia şi numai Biblia era strigătul Reformatorilor. După un timp, multe mii de oameni au acceptat învăţăturile găsite numai în Biblie.

De asemenea, dezvăluie un timp când închinarea la papă va fi din nou solicitată, prin ameninţarea cu moartea, şi că Statele Unite va fi puterea care va îndemna lumea să se închine papalităţii.

> Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei; şi făcea ca pământul şi locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată... I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească, şi să facă să fie omorâţi toţi cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. — Apocalipsa 13: 12, 15.

Cum se va închina lumea papalităţii? Ce semn descoperă autoritatea papală pe pământ? Trebuie să vedem cum definesc scripturile închinarea. Felul în care înţelegem şi reacţionăm la aceasta, va hotărî destinul nostru, după cum arată versetul următor.

> Apoi a urmat un alt înger, al treilea, şi a zis cu glas tare: "Dacă se închină cineva fiarei şi icoanei ei, şi primeşte semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea şi el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei lui; şi va fi chinuit în foc şi pucioasă, înaintea sfinţilor îngeri şi înaintea Mielului." — Apocalipsa 14: 9, 10.

Aceasta este cea mai severă avertizare din partea lui Dumnezeu. Următoarele versete ne vor arăta diferenţa dintre adevărata închinare la Dumnezeu, şi închinarea falsă.

> Degeaba mă cinstesc ei, dând învăţături care nu sunt decât porunci omeneşti. Voi lăsaţi porunca lui Dumnezeu. Şi ţineţi datina aşezată

de oameni... El le-a mai zis: "Aţi desfiinţat frumos porunca lui Dumnezeu, ca să ţineţi datina voastră." — Marcu 7:7-9.

Evreilor li s-au dat cele zece porunci în Exod 20: 2-17. De-a lungul secolelor, evreii au corupt poruncile cu multe tradiţii care au dat înţeles greşit autorităţii celor zece porunci. Acest lucru a fost aspru mustrat de Domnul Hristos. El a declarat că atunci când poruncile sunt înlăturate, iar tradiţia omenească îi ia locul, aceasta este numită închinare nefolositoare. Adevărata închinare ar implica onoare faţă de toate cele zece porunci.

Închinarea falsă înseamnă onoare faţă de tradiţiile omeneşti.

Adevărata închinare înseamnă onoare faţă de poruncile lui Dumnezeu.

În Apocalipsa 13 şi 14, suntem confruntaţi cu o tradiţie papală care este înălţată deasupra uneia dintre cele zece porunci ale lui Dumnezeu, iar această tradiţie papală este semnul autorităţii papale în lume. Cunoaşteţi una dintre tradiţiile papale care vin în directă contradicţie cu una dintre poruncile lui Dumnezeu, despre care papalitatea însăşi spune că este semnul autorităţii ei pe pământ? Această tradiţie este atât de rea înaintea cerului încât, dacă cineva continuă să se supună poruncii papalităţii fiind deplin conştient că aceasta este contrară poruncii explicite a lui Dumnezeu, "acesta va bea din vinul mâniei lui Dumnezeu." (Apocalipsa 14: 10).

Acum, vom privi la câteva afirmaţii amintite în literatura catolică, care vor arăta care este semnul autorităţii papale pe pământ.

- Dovedeşte-mi numai din Biblie că sunt legat să sfinţesc Dumineca.

- Nu există o astfel de poruncă în Biblie. Este o lege a sfintei biserici catolice. Biblia spune, "Adu-ţi aminte de ziua de odihnă ca s-o sfinţeşti." Biserica Catolică spune, Nu! Prin puterea mea divină abolesc ziua de Sabat şi vă poruncesc să

sfinţiţi prima zi a săptămânii. Şi iată, întreaga lume civilizată, se pleacă în supunere reverentă poruncii sfintei Biserici Catolice. — Thomas Enright, CSSR, President, Redemtorist College (Roman Catholic), Kansas City, MO., February 18, 1884.

Observarea duminicii de către Protestanţi este un omagiu pe care îl aduc autorităţii Bisericii Catolice. — Monsignor Louis Segur, *Plain Talk About the Protestantism of Today* (1868), p. 213.

Dacă protestanţii ar urma Biblia, ei ar trebui să se închine lui Dumnezeu în Sabat, sâmbăta. Prin păzirea duminicii, ei urmează o lege a Bisericii Catolice. — Albert Smith, Chancellor of the Archdiocese of Baltimore, răspunzând pentru cardinal într-o scrisoare pe 10 Februarie, 1920.

Statul, prin votarea de legi cu privire la sfinţirea duminicii, recunoaşte autoritatea bisericii Catolice, şi îndeplineşte, cu credincioşie, sfaturile ei.

Duminica, ca o zi din săptămână pusă de-o parte pentru închinare obligatorie la Dumnezeu, să fie sfinţită suspendând activităţile lucrative şi tranzacţiile de afaceri, şi prin exercitarea devoţiunii, este, pur şi simplu, o creaţie a Bisericii Catolice. — *The American Catholic Quarterly Review*, Ianuarie, 1883, pp. 152, 139.

Protestanţii acceptă duminica mai degrabă decât Sâmbăta ca zi de închinare publică după ce Biserica Catolică a făcut schimbarea... dar mintea protestantă pare că nu realizează aceasta... prin observarea duminicii, ei acceptă autoritatea purtătorului de cuvânt a bisericii, Papa. — *Our Sunday Visitor*, 5 Februarie, 1950.

Este bine să amintim prezbiterienilor, Baptiştilor, Metodiştilor şi tuturor creştinilor, că Biblia un-i susţine nicăieri în păzirea duminicii. Duminica este o instituţie a bisericii romano-catolice, iar aceia care păzesc această zi, păzesc

o poruncă a Bisericii Catolice. — Priest Brady, într-o adresare, raportată în Elizabeth, N.J. News, 18 Martie, 1903.

Semnul autorității Bisericii Catolice în lume este păzirea duminicii. Aceasta este o tradiție negăsită în Biblie. Își are originea în Roma, și când onorăm tradiția duminicii, dăm omagiu papalității. Păzirea duminicii merge în contradicție directă cu învățăturile clare ale poruncii a patra, care declară:

> Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca s-o sfințești. Să lucrezi şase zile, şi să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a şaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului tău. Să un faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în şase zile a făcut Domnul cerurile, pământul şi marea şi tot ce este în ele, iar în ziua a şaptea s-a odihnit. De aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă şi a sfințit-o. — Exod 20: 8-11.

Papalitatea ne spune exact care este semnul ei.

> Bine înțeles că Biserica Catolică pretinde că schimbarea din sâmbătă în duminică a fost lucrarea ei. Ceea ce este semnul puterii şi autorității sale ecleziastice în probleme de religie. — C.F. Thomas, Chancellor of Cardinal Gibbons.

> Duminica este semnul autorității noastre… Biserica este deasupra Bibliei, iar schimbarea aceasta din sâmbătă în duminică stă ca dovadă al acestui fapt. — *Catholic Record*, 1 Septembrie, 1923 (Ontario).

Prin cuvintele proprii, ei ne spun că păzirea duminicii este semnul Fiarei. Amintiți-vă că Satana, diavolul, a dat Bisericii Catolice puterea lui și stăpânire mare în lume. Întrucât papalitatea face lucrarea diavolului,

Satana este acela care vrea ca lumea să calce porunca lui Dumnezeu cu privire la Sabat şi să se închine papalităţii, Dumineca.

Apocalipsa 13 şi istoria curentă ne spun că undeva, iezuiţii vor organiza un nou atac terorist, sau vor crea altă criză, cu scopul de a-şi implanta planul — o Lege Duminicală Naţională. Au folosit dezastrele din Waco, Oklahoma şi World Trade Center, pentru a elimina libertăţi constituţionale preţioase în America. Aceste trei evenimente au fost bine plănuite, în vederea determinării americanilor să renunţe la libertatea lor plătită cu sânge. Acest proces nu va înceta până ce Legi Duminicale vor fi votate în această ţară, şi după aceea, în întreaga lume. Această lege va produce o persecuţie sângeroasă, ca în timpul Evului Întunecat.

Foarte curând, lumea va fi împărţită în două mari categorii. Pe de-o parte, marea majoritate a oamenilor, aliniaţi cu iezuiţii şi Vaticanul în revoltă directă împotriva lui Dumnezeu, iar pe de altă parte, un grup mic format din aceia care iubesc pe Dumnezeu şi păzesc poruncile Sale. Marea linie de despărţire între cele două categorii va fi cele zece porunci, în special porunca a patra, Sabatul.

De ce parte te vei afla tu? Vei îmbrăţişa scopul final al papalităţii, păzirea duminicii, sau vei îmbrăţişa marele semn al puterii creatoare şi răscumpărătoare a lui Dumnezeu — Sabatul zilei a şaptea? Păzirea duminicii, omagiu adus papalităţii, va conduce America şi apoi lumea la ruină, în timp ce păzirea Sabatului, care reprezintă supunere totală faţă de voinţa lui Dumnezeu, va conduce la viaţa veşnică în Isus, Domnul nostru.

... Dacă se închină cineva fiarei şi icoane ei, şi primeşte semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea şi el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui, şi va fi chinuit în foc şi în pucioasă înaintea sfinţilor îngeri şi înaintea Mielului. — Apocalipsa 14:9-10

ÎNTREBĂRI?

Dacă doriți să primiți mai multe informații despre PROFEȚIA BIBLICĂ, vă rugăm să scrieți la adresa de mai jos.

TRUTH TRIUMPHANT MINISTRIES
P.O. Box 1417
Eustin, FL 32727
USA